

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Segon període



Sèrie P - Número 18

Dimecres, 30 de juny de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió plenària núm. 27

Í N D E X

Proposició de llei

sobre l'educació dels infants de zero a tres anys (tram. 202-00138/06) (p. 3)

Proposició de llei

de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 3/1998, de la intervenció integral de l'Administració ambiental (tram. 202-00002/07) (p. 11)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei dels fons per a l'homogeneització, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00003/07) (p. 17)

Designació

d'una terna per a magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (tram. 284-00007/07) (p. 24)

Designació

d'un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00018/07) (p. 24)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la participació ciutadana (tram. 300-00246/07) (p. 24)

Interpellació

al Consell Executiu sobre educació (tram. 300-00655/07) (p. 28)

Interpellació

al Consell Executiu sobre política educativa (tram. 300-00253/07) (p. 33)

Preguntes

al Consell Executiu sobre l'aplicació i la promoció de les mesures penals alternatives (tram. 310-00123/07) (retirada) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre les potencialitats de les comarques nord-orientals (tram. 317-00056/07) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre les polítiques d'educació (tram. 317-00057/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00058/07) (p. 38)

→

al president de la Generalitat sobre quins són els criteris que ha anat fixant per a la reforma de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00059/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre quins són els principis del model de finançament que ha d'incorporar el nou Estatut (tram. 317-00060/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre el desenvolupament del proper pla de dinamització del comerç urbà (tram. 310-00106/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre els criteris bàsics que té previst aplicar per a concedir subvencions i ajuts als comerciants que s'acullin al proper pla de dinamització del comerç urbà (tram. 310-00107/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre la política del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca envers el sector del pollastre (tram. 310-00114/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre quina informació té de l'ús terapèutic del cànem indi (tram. 310-00121/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre quina és la regulació de les medicines naturals (tram. 310-00122/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre el dret privat català (tram. 310-00128/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre els plans de reestructuració i reconversió de la vinya (tram. 310-00130/07) (p. 47)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'acció de govern (tram. 300-00654/07) (p. 48)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament de Benestar i Família (tram. 300-00551/07) (p. 52)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el personal del sistema sanitari (tram. 300-00581/07) (p. 58)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures (tram. 300-00504/07) (p. 62)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions amb les diputacions de l'àmbit territorial de Catalunya (tram. 302-00051/07) (p. 67)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 27

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i les lletrades Sra. Andreu i Fornós i Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, i les conselleres d'Educació i de Salut.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei sobre l'educació dels infants de zero a tres anys (tram. 202-00138/06). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 63).

2. Proposició de llei de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 3/1998, de la intervenció integral de l'Administració ambiental (tram. 202-00002/07). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 74).

3. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00003/07). Grups parlamentaris. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Designació d'una terna per a magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (tram. 284-00007/07). Grups parlamentaris. Designació.

5. Designació d'un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00018/07). Grups parlamentaris. Designació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre educació (tram. 300-00655/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 300-00253/07). Sra. Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre l'acció de govern (tram. 300-00654/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el suport al civisme, l'associacionisme i el voluntariat i llur promoció (tram. 300-00023/07). Sr. Josep Lluís Cleries i González, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament de Benestar i Família (tram. 300-00551/07). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el personal del sistema sanitari (tram. 300-00581/07). Sr. Francesc Sancho i Serena, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament de Governació i Administracions Públiques (tram. 300-00548/07). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures (tram. 300-00504/07). Sr. Francesc

Vendrell i Bayona, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la participació ciutadana (tram. 300-00246/07). Sra. Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions amb les diputacions de l'àmbit territorial de Catalunya (tram. 302-00051/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

————— **Proposició de llei sobre l'educació dels infants de zero a tres anys** (tram. 202-00138/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposició de llei sobre l'educació dels infants de zero a tres anys. Atès que la Comissió no ha designat cap diputat per presentar la Proposició, passarem directament al debat sobre el Dictamen.

Hi ha una esmena reservada per defensar en el Ple, i per defensar-la té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a qui també suggereixo, ja, que faci el posicionament del seu Grup.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria saludar totes les persones del grup promotor de la iniciativa legislativa popular que ens acompanyen. Són una vintena, però ells diuen que en representen cent mil. La veritat és que van recollir 65.000 signatures i, per tant, la seva representació queda aquí molt amplificada.

Avui és un bon dia, perquè aprovarem una llei al Parlament i, per tant, símptoma d'activitat, perquè és una llei d'educació i perquè és una llei a favor de la infància; i tots sabem que treballar per l'educació i treballar pels infants és treballar pel futur. Els infants són aquells arbres –es diu sovint– que plantem, dels quals nosaltres no veurem l'ombra; per tant, allò que fem avui, en parlar de serveis per a la petita infantesa, és invertir en un futur. També és un bon motiu perquè aprofundeix, aquesta iniciativa, en una bona tradició catalana: la tradició educativa que dona importància a la infància. Però també és una bona iniciativa perquè coincideix amb tantes altres iniciatives polítiques i accions a favor de la família, a favor de la conciliació de la vida laboral i a favor, com hem dit, de l'educació.

Però, abans de res, permetin-me que expliqui i exposi aquí i defensi l'esmena que nosaltres mantenim.

Tot el text de l'articulat presenta les llars d'infants com el que són, certament: un servei a l'educació de la infància. Però obvia en l'articulat una altra funció molt important que tenen les llars d'infants, que és la concí-

liació de la vida laboral i familiar. Nosaltres mantenim l'esmena a l'article 4 perquè pensem que tota regulació que es faci..., perquè el Projecte així ho especifica: que s'han de fixar els requisits que hauran de reunir les llars d'infants per garantir-ne la qualitat. Nosaltres pensem que, a més a més de garantir aquesta qualitat, també s'ha de donar una resposta adequada a les necessitats de la família en la conciliació de la vida laboral i familiar.

Obviar aquesta necessitat crec que és no recollir de manera adequada un sentiment general. Si un fa la pregunta als diferents sectors de la societat del perquè falten llars d'infants, per què es necessiten llars d'infants, per què s'han fet llars d'infants, la primera resposta és: perquè avui dia les parelles treballen, normalment, home i dona, i necessiten més que mai aquest suport, a causa dels canvis de les estructures familiars. Per tant, pensem que tota reglamentació futura dels requisits d'una llar d'infants ha de tenir aquesta previsió. Si no, ens podem trobar amb unes llars d'infants, com a vegades ens trobem, amb uns horaris que no coincideixen amb les necessitats de les famílies, cosa que no vol dir, lògicament, que hàgim d'estar a favor d'una llarga estada dels nens i de les nenes a les nostres llars d'infants.

Però les polítiques de conciliació, tots sabem que impliquen un doble objectiu: d'una banda, aconseguir més benestar per a la vida quotidiana de les famílies, i de l'altra, aconseguir una major equitat en l'accés als recursos tant per als homes com per a les dones. I si un mira no només al nostre voltant, sinó també en el conjunt d'Europa, veiem que la conciliació de la vida laboral i familiar només s'aconsegueix amb un conjunt de mesures: mesures amb relació al temps assalariat, permisos i excedències, permisos de maternitat; creació de serveis per a la petita infància, també per a la gent gran; mesures per reorganitzar el temps; mesures per incrementar el treball dels homes en les tasques domèstiques.

I, per tant, és aquest conjunt de mesures que ens ha de fer possible aquesta realitat. Concebre les llars d'infants només com un servei educatiu als infants –que ho és– és tractar parcialment un servei que també té efectes per al conjunt de la família. I així ho va posar de manifest l'Informe sobre la situació de la família a Catalunya, dirigit pel doctor Flaquer, o el de Propostes d'intervenció per a la conciliació d'horaris familiars, dirigit pel doctor Cardús. Queda clar que aquesta és la necessitat, aquest és el sentiment.

Nosaltres, des de Convergència i Unió, sempre estarem d'acord a remarcar-ne el caràcter educatiu. No perquè demanem també que es reconegui en l'articulat la dimensió conciliadora de les llars d'infants, no vol dir que en menystinguem el paper educatiu, ans al contrari. Vam tenir l'oportunitat, des del Govern anterior, de manifestar-ho així a la Llei de suport a les famílies.

Per tant, dèiem, aquesta, per nosaltres, és una esmena important en la qual ens agradaria tenir el suport de la cambra, perquè sens dubte tota posterior regulació n'ha de tenir no només en compte la part educativa, sinó també aquesta. Vet aquí, doncs, el sentit de la nostra esmena.

Més enllà d'aquesta esmena, també manifestar el perquè Convergència i Unió, el nostre Grup Parlamentari,

donarà suport a aquesta iniciativa: perquè ja l'hi va donar en el moment que es va prendre en consideració aquest Projecte de llei, i perquè coincideix plenament amb diverses actuacions ja fetes i promogudes per la força política que representem; un pla de trenta places en llars d'infants, de les quals prop de setze mil o ja estan fetes o s'estan fent, per tant, a través dels convenis que es van signar, es van anar fent, i si no se n'han fet més és perquè no hi ha hagut més signatures de convenis, però el que sí que és cert és que aquella mateixa fórmula que nosaltres vam iniciar ara es recull en aquest Projecte de llei. I també perquè, conjuntament amb les polítiques de permisos parentals i maternals i d'ajuts a la família, havíem posat en primer lloc la creació de les places de llars d'infants, entenent que la infància necessita un suport educatiu, primer, avançant en la gratuïtat del tres - sis, i després en la generalització del zero - tres.

Fixin-se que en aquests moments la societat catalana es pot preguntar: i per què trenta mil? Que és que és un nombre màgic? És que no se n'havien de fer trenta mil? Per tant, és bo que recordem que, d'aquestes trenta mil que s'havien d'acabar aquest any, n'hi ha setze mil ja en marxa o fetes. I ara el Govern serà el que ens haurà de concretar si aquestes trenta mil noves són trenta mil més de les programades, o ja inclou les fetes. Això, com que està previst que en sis mesos es presenti el mapa de llars d'infants, ho podrem constatar.

Però el que sí que també voldríem és deixar clar que des del nostre Grup, que estem d'acord amb la creació d'aquestes places, també pensem que paral·lelament s'ha de continuar avançant en la gratuïtat. I per això, si avui és una bona notícia aprovar aquesta Llei, per nosaltres va ser una mala notícia revocar l'acord de gratuïtat del P4.

Però també és veritat que en aquests moments a Catalunya hi ha més de seixanta-mil cinc-cents places, més aquestes quinze mil, una bona part encara privades. I el que hem de procurar és que sigui el conjunt de totes les famílies que es pugui beneficiar d'aquesta política.

Per tant, quan nosaltres diem que s'han de fixar els requisits d'aquestes llars d'infants en qualitat però també tenint en compte les mesures de conciliació, volem també demanar i exposar la necessitat que l'ajut econòmic que dona el Govern de la Generalitat a les llars d'infants de titularitat municipal, per abaratir-ne el cost, quan el pare no té al seu abast –o la mare– una llar d'infants municipal, s'hauria de poder beneficiar d'aquest ajut per poder accedir a una altra plaça. Si no, tindrem dos grans col·lectius a Catalunya: uns, que se'n beneficiaran simplement per la distribució territorial o perquè l'ajuntament ha tingut més iniciativa o perquè en el seu districte hi ha un solar disponible, i altres pares i mares que, sense cap culpa que no hi hagi un solar en el seu districte o que el seu ajuntament prengui la iniciativa, no es podrien beneficiar d'aquesta política d'eixamplar l'oferta de llars d'infants.

Per tant, entenem que és un primer pas important, que consolida una iniciativa que ja venia arrencada amb anterioritat, i estem segurs que aquesta vegada tots els ajuntaments que vulguin participar-hi no es trobaran amb les dificultats amb què alguns es van trobar quan

es va donar el missatge que cap ajuntament s'avingués a convenir amb la Generalitat de Catalunya, del Govern anterior, aquestes iniciatives. Ara, més que veure això, veiem com s'agafa el mateix model i s'amplia.

Per tant, nosaltres ja hem dit que ens en felicitàvem; no podia ser d'altra manera. Crec que la iniciativa legislativa popular també introdueix una nova manera de treballar en aquest Parlament. I nosaltres voldríem que amb les obligacions que té previstes la mateixa Administració, contretes en aquesta Llei, quan s'hagi aprovat, avanci, d'una banda, en la prioritització de les zones socials més desfavorides –així ho diu l'articulat–, per poder fer des de l'escola bressol, des de la llar d'infants, la funció compensatòria que pot tenir aquesta etapa.

Però també demanarem al Govern, en el moment d'aplicar aquesta Llei, que tingui clares les necessitats de l'equilibri territorial i, per tant, en el món rural es prevegin unes mesures específiques, uns ajuts específics per tal que..., no havent-hi el nombre d'alumnes, d'infants que hi pot haver en una gran ciutat, també hi ha la necessitat, i, per tant, caldrà donar l'ajut pertinent.

D'aquí a sis mesos, doncs, estem convençuts que el Govern ens presentarà..., i, si no, li ho demanarem des d'aquesta mateixa instància, per poder veure com es distribueix aquest mapa, i poder veure com es beneficia el conjunt de Catalunya. Desitgem, doncs, que aquesta iniciativa sigui una aposta, com hem dit, perquè hi hagi un millor futur per als nostres infants, una millor qualitat de vida per a les nostres famílies.

Per tant, ja anuncio el vot a favor del Projecte de llei, i demano que considerin la seva posició entorn de l'esmena que hem mantingut.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula la il·lustre senyora Assumpta Baig.

(Pausa.)

Senyora Baig...

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera d'Educació, senyors conseller i consellera que avui estan en l'hemicicle per a l'aprovació d'aquesta iniciativa legislativa popular, com una mostra que és, aquest, un aspecte important, que ve de lluny, que no és nou... Les iniciatives legislatives populars, evidentment, tenen una tramitació llarga, però sortosament avui és ja una realitat. Avui, 30 de juny.

Just el dia 28 de juny de l'any 2000 –és a dir que fa quatre anys i dos dies–, vaig començar la intervenció en el debat sobre la política per a l'atenció als infants de zero a tres anys amb les paraules: «Em sembla que han començat les rebaixes en el sistema educatiu, en polítiques d'educació infantil.» Aquesta era la nostra primera reacció després d'escoltar la intervenció, el dia abans, de la llavors consellera, avui diputada, honorable Carme-Laura Gil.

Quatre anys malmesos, més un que feia que el Govern de Convergència i Unió havia tret de la «chistera» –sempre dic les mateixes qüestions– respecte al tema de les trenta mil places. Jo crec que d'aquella frustració d'aquell dia en va sorgir la possibilitat, avui real, d'aquesta iniciativa legislativa popular per a la creació de més places públiques de zero a tres anys: trenta mil. Sembla, aquesta xifra, gairebé un mite, però cada dia que passa, i sobretot cada procés d'inscripció de nens i nenes a les escoles bressol, fa que veiem més la necessitat que es compleixi, que hi hagi la creació de trenta mil places públiques.

En el transcurs d'aquests quatre anys, de període de gestació i de gestió de la iniciativa legislativa popular, hem viscut, a més, un retrocés de l'atenció als infants de zero a tres anys, perquè la LOGSE, en aquells moments, deixava molt clar que era una etapa educativa. En el procés de debat de la LOCE i en la seva aprovació va passar a denominar-se «preescolar», és a dir, abans de l'escola, i de contingut més assistencial. S'ha perdut, per tant, l'etapa educativa i va quedar com assistencial - educatiu, com si fos un preescola.

Tot i que el nou Govern central, sortosament, ha paratitzat l'aplicació de la LOCE, la inèrcia d'aquesta ha generat encara un sentit i ha portat les polítiques en aquest camp cap a un punt d'involució que a nosaltres ens preocupa perquè vulnera el dret dels més petits i posa en perill la qualitat, també, d'aquesta etapa. Cada vegada és més reconeguda la importància que els primers anys de vida tenen per al desenvolupament psicològic de l'infant. De fet, l'objectiu principal de la Unió Europea, en el camp de l'educació infantil, és familiaritzar els nens i les nenes amb la vida en societat, i ensenyar-los a viure amb els altres, siguin nens i nenes o siguin adults.

És per això que nosaltres continuem defensant..., i així ho fa també la promotora de la iniciativa legislativa popular, a la qual saludo perquè avui estan aquí acompanyant-nos en el procés de debat d'aquesta, la seva Llei, en què hem tingut i hem fet algunes modificacions, però sempre intentant que l'esperit de la Llei pugui continuar sent el mateix, i, així, crec que hem sigut fidels.

Ens sembla que cal puntualitzar aquest sentit educatiu i deixar-li molt clar, en la defensa que ha fet la diputada del Grup de Convergència i Unió, la senyora Rigau, respecte a l'esmena, que l'educació dels infants de zero a tres anys és, evidentment, una responsabilitat per nosaltres compartida.

Quan estem dient que és un servei educatiu, no estem dient que és només una feina dels professionals d'aquest servei, estem dient que és una responsabilitat compartida de les famílies, dels professionals, dels agents socials i de les administracions públiques. Crear places d'escola bressol és, per nosaltres, un servei educatiu, un servei a la família i una bona mesura per facilitar la incorporació de la dona al treball. Digui'm si això no vol dir conciliació de la vida laboral i familiar. És això, no és amb paraules que es compleix, és amb l'acció política després amb què es porta a terme.

Per tant, estem dient que aquest servei que estem demanant, de creació de trenta mil places, que les volem

públiques –i aquesta és la nostra diferència amb la seva esmena, eh?, que nosaltres les volem públiques–, i volem que es donin els recursos econòmics en aquest moment perquè es pugui desenvolupar aquesta etapa pública, i que els privats ho puguin continuar fent, i que també donen un servei per a aquelles famílies que voluntàriament opten, però nosaltres creiem que les famílies poden optar voluntàriament quan hi ha les dues ofertes, no quan únicament n'hi ha una. Sabem que, doncs, estem en una política transversal. És una política transversal del Govern –i així agraeixo que també hi hagin molts més consellers–, perquè garanteix drets i benestar dels infants, garanteix benestar dels adults. I quan els infants i els adults tenen un millor benestar, és que la societat està avançant, i està avançant pels camins correctes, i està fent, i s'està invertint per un país millor, per un país on no compta només l'aspecte econòmic, sinó que compta, i molt, l'aspecte d'educar la ciutadania.

Avui, amb l'aprovació d'aquesta iniciativa legislativa popular, que hem treballat perquè fos per unanimitat, m'agradaria, en nom propi, però també del nostre Grup, dels promotors i de les més de cent mil firmes, que serveixi per obrir, també, una nova esperança, una esperança que li encarreguem al Govern catalanista i d'esquerres amb la creació d'aquestes trenta mil noves places. I que ho faci realitat amb un nou estil i amb un clar compromís cap a la primera infància, en coherència amb l'acció orientada cap a la compensació de desigualtats –per això volem l'oferta pública– i amb la voluntat de compartir l'impuls i l'acció amb totes les institucions i organitzacions implicades.

El nostre Grup és conscient que li posem i li fem un encàrrec, al Govern, difícil, perquè quan demanem més quantitat i, a la vegada, li demanem més qualitat i que el servei doni resposta a les necessitats del seu entorn, li ho estem posant difícil. Però li demanem que faci aquest esforç, que no és un esforç únicament que li estem demanant als polítics, que l'està demanant la societat i es recull amb una iniciativa legislativa popular. Que em sembla que el que és més important, també, és que pugui arribar a ser aprovada per unanimitat i que es vegi molt clar que mesures que proposa la societat poden arribar al Parlament sempre que siguin amb una precisió, que no vulguin abraçar-ho tot en la mateixa Llei, perquè és possible respectar les demandes de la ciutadania i el seu estil, amb el seu fons, i poder fer aportacions també des del Parlament.

Aquesta proposta ho posa difícil perquè diu que vol articular la xarxa pública d'escoles bressol, i sabem que en aquest moment n'hi han molt poques de titularitat de la Generalitat i moltes més dels ajuntaments.

Senyora Irene Rigau, són molts els ajuntaments que han fet un gran esforç per poder aconseguir que hi hagi aquesta oferta. A nosaltres, ens sembla que ha arribat el moment de no només agrair-los, com els ho feia sovint el Govern de Convergència i Unió, sinó de donar-li també els recursos perquè realment puguin continuar donant aquest servei i el puguin incrementar també en quantitat. Perquè aquesta és la demanda que li fa la ciutadania. I nosaltres no vam estar mai en desacord que això ho fessin els ajuntaments.

I aquí vostès porten els temes equivocats, repassin bé les intervencions del Parlament com nosaltres els dèiem que, tal com diu la Llei, s'ha de cooperar i s'ha de treballar conjuntament. Però cooperar vol dir que el primer que hi ha de posar la part és aquell que té el Govern de la Generalitat, per fer-ho possible.

I per això sabem que articular la xarxa pública, que en aquest moment és molt diferent, ha de comportar un esforç, ha de comportar una planificació del treball i ha de comportar temps, perquè no es pot fer d'avui per demà.

Nosaltres, senyora consellera, li donarem aquest temps, i li demanem que ho pugui fer de forma que hi hagi el màxim de participació, de cooperació, de diàleg..., perquè, quan hi hagi moments difícils, tots puguem interpretar com i de quina manera i quina és la planificació d'aquest treball.

La Llei també diu: elaborar un mapa, dotar pressupostàriament amb els recursos necessaris... Aquí, sobretot, recordi que hi han els ajuntaments que han fet un esforç molt important. Ahir també vaig fer una intervenció en el Senat, que vostè ja no podia estar en aquell moment a la cambra, i vaig aprofitar per demanar al Govern que recordi que les competències autònòmiques permeten fer diferents propostes i trencar l'uniformisme, i que a Catalunya avui aprovàvem aquesta iniciativa legislativa popular perquè la societat ho demanava, i que això no volia dir que ho havien de fer els altres. Ara, això sí que volia dir que ens havia d'ajudar, pressupostàriament i econòmicament, el Govern central per poder-ho tirar endavant.

Els socialistes, també, des de fa molt temps, pensàvem, proposàvem, somniàvem una etapa educativa que fos de zero a sis anys. La realitat legislativa i la realitat amb les infraestructures ha fet que això no fos possible. Però ens sembla que encara no podem passar de demanar que hi hagi una coordinació del primer cicle d'educació infantil, o preescolar, segons la terminologia, dels centres ubicats a l'escola bressol, els que tenen nens de zero a tres anys, que es coordinin amb el segon cicle o educació infantil de tres a sis, ubicats en els centres de primària de la mateixa zona, per tal que pugui esdevenir realitat una etapa educativa amb coherència pedagògica.

No puc acabar aquesta intervenció, evidentment, sense fer un agraïment als ponents d'aquesta Llei, per la dedicació, per la sensibilització que tots hem demostrat vers l'infant; demanar disculpes si en algun moment la promotora ha tingut nervis i ha pensat que potser traïem l'esperit de la iniciativa; no ha sigut mai l'aspecte aquest el que jo he vist dins de la Ponència; també, a la lletrada i als tècnics que han fet possible que arribéssim fins aquí.

Avui al matí, per acabar, diré que he sentit que amb aquesta iniciativa legislativa popular, per la ràdio deien: «Nou temps per a un repunt d'unes noves necessitats de la societat com són més natalitat, més increment de places que estan demanant...»

Jo demano que aquest nou temps també sigui per innovar en la gestió política en el compliment dels compromisos. Ara és el seu temps, el temps del Govern. Però, evidentment, el nostre Grup li donarem tot el suport.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers... Bé. Avui és un gran dia, i així m'ho plantejo, una mica com la cançó. Avui, aquest Parlament també està d'enhorabona, i també, ensems, tota la comunitat educativa, perquè portem a aprovació un projecte de llei sobre l'educació dels infants de zero a tres anys.

Volia felicitar, d'entrada, tots els promotors d'aquesta iniciativa, tant al MUCE, com a la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, la Unió de Consumidors de Catalunya.

És evident que avui els promotors no poden parlar en aquest Ple, i a tots ens agradaria segurament que poguessin parlar. Esperem que la reforma del Reglament un dia permeti que puguin tenir la seva veu, i que, per tant, una iniciativa legislativa popular pugui tenir veu des d'aquesta estrada.

Tot i així, aquells que en el seu moment van signar aquesta proposta, per tant, per nosaltres i per a mi, particularment, doncs, em fa una gran il·lusió, perquè, en tot cas, encara que els promotors no hi puguin ser, si més no un dels seus signataris, i segurament més d'un dels que ha intervingut, avui sí que podem parlar, encara que en aquells moments alguns de nosaltres, doncs, no estàvem en tasques de parlamentaris.

És una proposició de llei que neix, bàsicament, del treball a favor de l'educació infantil de molts ciutadans i ciutadanes del nostre país, que fa molts anys que s'esforcen en aquest treball de conscienciació. Una proposició de llei que també, com he dit abans, que neix del poble, i una iniciativa que va ser recolzada àmpliament per la ciutadania de Catalunya amb més de cent mil signatures, malgrat que després, a l'hora de la seva validació, s'han quedat en 83 o en 87.000, no?, i que va tenir la seva entrada en aquest Parlament, si no ho tinc mal entès, el setembre de 2002.

Per tant, després de dos anys veu finalment la llum pública en el dia d'avui. És evident que ha passat un temps que segurament molts podem considerar que ha sigut massa, excessiu, que l'agilitat parlamentària moltes vegades no ho permet; ha estat a cavall –ha estat a cavall– de dues legislatures. Finalment, i atenent també a l'esperit de la iniciativa, però també a les paraules que en el seu moment el conseller Bargalló i després la consellera Marta Cid en les diferents compareixences..., ens deien: «Escoltin, Parlament, espavilin, facin la Ponència i presentin-nos-ho, perquè serà el moment en què nosaltres, el Govern, podrem actuar»..., doncs, Govern, ja la teniu aquí.

Per tant, felicitem-nos, feliciteu-vos, i a partir d'aquí, doncs, el Govern evidentment tindrà una tasca molt important a desenvolupar, perquè evidentment no és una tasca fàcil; les necessitats educatives de Catalunya són moltes i les necessitats infraestructurals també són

moltes, però esperem –esperem–, com hem volgut ser la Ponència, que siguin escrupolosos amb l'esperit de la iniciativa legislativa popular.

Per tant, després de constatar la meua consideració i la del nostre Grup, d'Esquerra Republicana, cap als promotors de la ILP, voldria dir que m'agradaria destacar tota una sèrie de factors que em sembla que aquesta llei aborda amb escreix, i, a més a més, d'alguna manera, donen resposta a l'esmena de Convergència i Unió.

Crec fermament que un dels factors primordials és que afavoreix mesures per a la conciliació entre vida familiar i vida laboral; a part que en el preàmbul es digui, crec que està clarament, també, enfocada cap a un d'aquests aspectes. Però no únicament aquest, no calguéssim en la temptació de quedar-nos únicament amb aquest sol fet. Suposa també una acció clara de suport a la família. Es parla molt aquí, moltes vegades, de suport a la família, i fins i tot a vegades potser amb una certa poca consideració, i sembla que ens les posem a la boca amb massa facilitat. Jo diria, doncs, per tant, que clarament aposta per un treball de suport cap a la família.

Un dels aspectes primordials, també: actua a favor dels serveis educatius per a la infància. La infància necessita aquests serveis educatius de proximitat que puguin permetre que la societat avanci. Evidentment, la societat no és la mateixa de fa uns quants anys i, per tant, està demanant socialment això. Però a més a més són serveis educatius que recauen directament en el món de la infància, i invertir en la infància és invertir en el futur.

Un tema importantíssim, i en què els promotors en el seu moment sempre ens deien que anéssim molt amb compte, que això era especialment remarcable: reconeix el caràcter educatiu del primer cicle d'educació infantil. No vull tornar al passat, però després... –i algú hi ha fet referència–, després de la LOCE, eh?, de l'esperit de la LOCE pel que era el primer cicle d'educació infantil, que deixava bàsicament a nivell assistencial, evidentment aquesta llei recull també aquest caràcter, aquest reconeixement ferm del caràcter educatiu que han de tenir les llars d'infants del nostre país.

I un aspecte importantíssim: contempla el dret de tot infant –i aquí s'hi ha fet referència, i, consellera, això ho ha de tenir molt en compte–, visqui on visqui, procedeixi d'on procedeixi, a gaudir d'una educació de qualitat i a disposar ell, i evidentment la seva família, d'una oferta de places suficients i accessibles econòmicament. És a dir, aquí, tant al món rural, com als diferents barris, com en totes aquelles situacions que es puguin donar en el nostre país, hem de parlar necessàriament –i em sembla que això ja ho he dit alguna vegada en aquest hemicicle–, hem de parlar d'aquest mal reconegut equilibri territorial –el «re» sempre l'he deixat en un altre cantó perquè crec que en molts moments no s'ha produït.

Incorpora –un sisè factor–, incorpora el compromís del Govern de la Generalitat, a través de la conselleria d'Educació, a promoure la creació d'aquest nombre emblemàtic, però que s'ha volgut mantenir, de trenta

mil noves places d'escola bressol públiques, i a l'elaboració d'un mapa que contempli les ja existents i, evidentment, les de futures necessitats. Per tant, aquest mapa ens pot donar un fidel reflex de quina és la situació de l'educació infantil de primer cicle a tot el país.

Finalment, un setè punt, que atorga a l'educació infantil la categoria d'inversió. És a dir, aquella famosa frase que moltes vegades l'educació infantil es veu com una despesa i no com una inversió. Crec que aquesta Llei precisament gira, gira totalment, aquesta percepció que en un moment donat es podia tenir.

En definitiva, estem davant d'una llei que ha d'assegurar la igualtat d'oportunitats i la satisfacció de les necessitats de la població de Catalunya. Estem davant d'una oportunitat de crear una nova societat, més moderna, que aposti com ha de ser un país; és a dir, un país modern és aquell que sap definir avui les necessitats de demà. Potser en alguns temes, i en aquest segurament, hi arribem una mica tard, però és evident que hem de teixir –hem de teixir– tota una xarxa de llars d'infants a tot el país perquè d'alguna manera aquesta societat es desenvolupi de manera més eficient, de manera més adequada i que doni compliment a tots aquests drets que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tenen i que el seu Govern, en aquest cas, ha de poder satisfer.

No voldria acabar sense reconèixer... –i segurament em queda temps–, sense reconèixer el treball, com ja dit ja la meva companya Assumpta Baig, de tota la gent que ha participat de la Ponència, de la lletrada i els tècnics que ens han donat assessorament, que en moments determinats això de traduir en llenguatge jurídic i tècnic, doncs, en algun moment, ens ha costat una mica. I, evidentment, a tota la gent que avui omple la sala anexas a l'hemicicle, la seva presència avui.

I espero, com he dit al començament, no solament que avui pot ser un gran dia, sinó que avui és un gran dia per a la societat catalana, per a l'ensenyament de Catalunya, per a la família, per a la conciliació de la vida familiar i laboral.

Per tant, l'enhorabona als seus promotors, l'enhorabona, espero, a tot el Parlament, i, per tant, benvinguda aquesta Llei.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, seguidament, pel Grup Popular, l'illustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, promotors de la iniciativa legislativa popular, com ha dit el company d'Esquerra Republicana, avui és un gran dia. I és un gran dia perquè, home, quan s'aprova qualsevol llei és un gran dia per al Parlament, perquè és la màxima expressió de la voluntat popular, expressada en la representació, però quan ha de ser la societat qui ens ha de dir que no fem la feina que fem, que allò que ha de fer l'executiu, que és tenir la iniciativa legislativa, no ho fa; quan allò que ha de fer el legislatiu, que és exigir de fer la iniciativa legislativa,

no ho fa..., ha de venir la societat i dir-nos que s'ha de fer.

I per això és important avui la iniciativa legislativa popular, no només perquè estableix una cosa tan important com és l'educació infantil de zero a tres anys, que és un dels grans reptes que tenim les societats occidentals i les societats europees, i en què Catalunya encara va molt endarrerida, sinó perquè, a més, això es fa des de la societat civil, des de la societat organitzada. I, per tant, és un avís també als polítics que allò que és important ho hem d'encetar amb la màxima celeritat.

Per això nosaltres votarem a favor, i votarem a favor amb plena convicció, perquè és una llei que tracta sobre l'educació, que ha de ser la prioritat de qualsevol govern, i perquè és una llei que tracta sobre l'educació infantil, que és el gran repte educatiu de qualsevol govern.

Nosaltres sempre diem que Catalunya té tres grans reptes educatius actualment: la lluita contra el fracàs escolar –perquè sempre m'agrada recordar, perquè és bo recordar, que necessitem el pla de xoc contra el fracàs escolar, perquè és un dels grans reptes que tenim, i Catalunya és una de les comunitats amb major fracàs escolar dintre de l'Estat espanyol–, millorar el finançament de l'educació a Catalunya –Catalunya té un 16,5 per cent menys de pressupost educatiu per alumne que la resta de l'Estat–, i el tercer pas és l'educació infantil, educació de zero a tres anys.

Nosaltres, però, quan vam parlar en ponència sobre la Llei, vam considerar que hi havia alguns aspectes, alguns reptes que hem d'encetar, i que no només amb l'aprovació de la Llei s'ha d'acabar, s'ha de finalitzar, sinó que ha de servir com una espècie de motivació per continuar treballant. Perquè avui en dia existeixen a Catalunya, hi ha a Catalunya, 202.000 nens i nenes de zero a tres anys; d'aquests 202.000, 56.000 estan escolaritzats, em sembla que són 21.000 a escoles bressol públiques i 35.000 a escoles bressol d'iniciativa social. Això significa que és necessari l'impuls d'aquesta Llei per equilibrar la situació i per aconseguir una plena escolarització. Avui en dia el 10,5 per cent dels infants estan escolaritzats en escoles bressol públiques.

Però el gran repte quin és? Segons l'Institut d'Estadística de Catalunya –crec que és un repte important que hem de tenir, hem de tenir present i hem de mantenir–, l'any 2008, que és precisament quan la Llei diu que hem de tenir les trenta mil places d'escoles bressol noves, hi hauran 270.000 nens i nenes de zero a tres anys. Això significa que no ens podem adormir, que, amb l'aprovació d'aquesta Llei, que ens ha recordat la societat civil que és importantíssim, no ens hem d'adormir sinó que el que hem de fer és donar-hi una continuïtat.

Per això nosaltres creiem que hem perdut també una oportunitat de realitzar un pacte social molt més ampli, i és que les escoles d'iniciativa social, les escoles bressol d'iniciativa social que tenim al nostre país, a nosaltres ens hauria agradat també que haguessin estat presents, no tant en la Llei, però sí en un pacte més ampli entre tots els grups i entre tota la societat civil. Per això nosaltres pensem que hem d'anar molt més enllà i que hem de començar també a pensar en aquests grans reptes de l'any 2008.

Per això nosaltres donarem recolzament a aquesta Llei, i, com he dit, amb una convicció, amb una ferma convicció, i sobretot pensant que ara el gran repte que tenim és aportar la qualitat necessària per a les places d'escola bressol que ara estem encetant. La qualitat, per què? Perquè ara hem de fer un reglament, importantíssim, que és el que ens ha de dir quins han de ser els paràmetres d'aquesta Llei i els paràmetres d'aquestes places d'escola bressol, i perquè és molt necessària per al futur de l'educació i de l'educació infantil a Catalunya.

Catalunya, com he dit, és una de les comunitats autònomes que menys inverteix en educació. Això jo crec que ho hem de canviar. També hem de fer el repte dels pressupostos del 2005, que és una cosa que ja hem repetit, però als pressupostos del 2005 ja ha de venir i s'ha d'encetar una primera fase de finançament per a aquestes noves escoles bressol.

Però, com ja dic, nosaltres creiem que ho hem d'ampliar encara més, que estem a temps de fer encara un pacte social per l'educació infantil de zero a tres anys, que hem d'anar cap a la universalitat –que hem d'anar cap a la universalitat– de l'educació infantil. Una universalitat que la Llei de qualitat ja entenia que s'hi havia d'anar. Aquí s'ha fet moltes referències a la Llei de qualitat, però la Llei de qualitat el que deia és que l'educació infantil de zero a tres anys havia de passar de ser una cosa, doncs, voluntària a garantir..., que les administracions públiques garanteixin la universalitat de la prestació del servei.

Perquè és una prestació, com han dit, que no només s'acaba amb la conciliació de la vida familiar i laboral, que no només ha de ser un servei educatiu, sinó que ha de donar compliment..., i això ja ho recorda em sembla que és l'informe de l'OCDE del 2001, dient que havia de ser una política molt més integral, una política que s'havia d'integrar en les altres polítiques familiars, una política que s'ha d'integrar, per exemple, amb la subvenció del P4, P5. Nosaltres també vam criticar molt, doncs, que..., avui aprovem una proposta de trenta mil places d'escola bressol, però també hem de garantir i hem d'assegurar la subvenció al P4 i P5, perquè és el que dona continuïtat a les polítiques de zero a tres anys.

Amb la qual cosa ens queden grans reptes per assolir. Nosaltres ens felicitem per l'aprovació d'aquesta Llei, ens felicitem que sigui la societat civil qui hagi agafat el toro per les banyes –si és políticament correcte dir-ho, eh?–, qui hagi agafat el toro per les banyes i ens hagi recordat que les trenta mil places és una proposta, és un compromís que no ve d'ara sinó que ve de fa quatre anys.

Però ens queden grans reptes encara per assolir, que ens queda el repte de P4 i P5, que ens queda el repte dels 278.000 nens i nenes que tindrem els anys 2007 i 2008, i que aquí també hi haurem de donar resposta, i que, sobretot, quan parlem d'educació infantil, hem d'anar cap a la universalitat, hem d'anar cap a aconseguir que totes les famílies de Catalunya..., que la incorporació de la dona al mercat de treball que s'està produint de forma especial a Catalunya, dintre de la resta de l'Estat..., doncs, aconseguim que aquesta conciliació de la vida familiar i laboral sigui un dret i sigui no només ara dels zero a tres anys, sinó també de tres a sis anys.

Per això nosaltres donarem suport a aquesta Llei, amb aquests «peròs», amb aquests reptes de futur, amb aquest avís que no ens podem adormir i que hem de fer encara molta més feina, però, vaja, que com han dit els altres companys ens felicitem per l'aprovació d'aquesta Llei, ens felicitem per la iniciativa legislativa popular. I esperem que en els propers quatre anys l'educació de zero a tres anys sigui un motiu de debat, un motiu de debat, un motiu de posar les polítiques públiques i encetar les polítiques públiques necessàries perquè la conciliació de la vida familiar, perquè el sistema educatiu així ho mereix.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luís

Gràcies, senyor president. Senyora consellera d'Educació, gràcies per ser aquí; als senyors i senyores diputats i, sobretot, a la gent de la Comissió promotora, gràcies i enhorabona per ser avui, per fi, aquí per aprovar aquesta Llei.

Avui ens hem de felicitar tots i totes i, de fet, ja ho hem fet força vegades i jo també ho vull fer, perquè, com sembla, aprovarem aquesta Llei de creació de llars d'infants de qualitat, però, sobretot, el que vull és felicitar els promotors i la gent que en vàreu tenir la iniciativa. Primer, per la idoneïtat de la iniciativa, de la idea i la proposta, que responia, com ja s'ha dit, a una demanda i a una necessitat urgent i, en les vostres pròpies paraules, a un clam sentit pel conjunt de la població. I també felicitar-vos per la constància, perquè aquesta constància ha fet possible que avui aprovem la Llei.

Una vegada més els partits, com ara se'ns recordava, o, en aquest cas, els grups parlamentaris, hem anat a remolc d'una iniciativa política sorgida pel consens social i articulada des de la societat civil. Cert és que alguns partits hi hem donat suport des de l'inici, però el pes i el protagonisme ha estat sempre dels sindicats, de les associacions, dels moviments i de les entitats que, en definitiva, representeu homes i dones que vàrem signar la ILP en el seu moment. Cent mil signants, probablement, molta més gent avui que hi donaria suport.

Creiem que aquest Parlament va deixar passar una oportunitat molt bona no aprovant aquesta Llei immediatament després que iniciés els seus tràmits com a ILP, a principis de l'any 2002, ara fa més de dos anys ja. Especialment si tenim en compte que aleshores la Comissió promotora, en presentar la ILP, ja es feia resó de compromisos del Govern incomplets des de l'any 99, i intentava donar resposta a una necessitat social i familiar urgent. Per tant, constància perquè les necessitats venien de lluny.

Avui aprovarem la Llei, però certament el retard amb què ho fem ha perjudicat greument moltes famílies i el dret de molts nens i nenes a gaudir d'una educació de

qualitat a la primera etapa de la seva vida. No s'entén que aquells que fan bandera de la defensa dels drets de les famílies no ho fessin abans mentre van poder.

En tot cas, des del nostre Grup, hem cregut que era fonamental en el treball de la Ponència recolzar el text que inicialment es va presentar, tal i com havia arribat a aquesta cambra, respectant al màxim allò que les signatures populars van recolzar, i hem defensat sempre la validesa del text original fins que el debat, a partir de les esmenes presentades, ha obert la possibilitat d'introduir canvis que no desvirtuaven el text, sinó que, al contrari, pensem que l'han acabat millorant.

Això ha permès, tal com us dic, que el text, pensem, acabi millorant l'inicial, perquè en fa un text més clar, un text més actualitzat, però que continua respectant íntegrament la voluntat i l'esperit que movia la ILP. La mateixa Comissió promotora vàreu comparèixer a la Ponència i al llarg del procés, igual que avui, heu estat presents en el debat, no com un membre més, perquè la Llei no ho permet, però sí que heu estat tinguts en compte.

Ens hauria agradat que finalment avui, donat l'esforç que creiem que s'ha fet en la Ponència, haguéssim arribat a un consens total, i ho haguéssim pogut fer sense esmenes vives perquè el protagonisme el tingués la iniciativa i el text que presentàveu. Però no ha estat possible i ja anunciem que votarem en contra de l'esmena.

Malgrat tot, per això, l'acord és molt important, i volem aprofitar l'ocasió per felicitar aquells companys i companyes de Ponència, de qui jo personalment agraeixo haver après moltes coses, i també als serveis del Parlament per la feina feta.

Com deia, al llarg del període hem hagut d'introduir canvis en el text i s'ha fet necessari, sobretot, adequar-lo a un nou marc legislatiu, substituir la LOGSE per la LOGSE, o que durant la Ponència es discutís sobre la conveniència de mantenir xifres compromeses l'any 2009 com les famoses trenta mil places.

Malgrat els canvis, com deia, respecte al text original, sempre hem treballat intentant respectar la voluntat de l'ILP, potser, a vegades, com se us ha dit, esperant la pròpia Comissió promotora, però intentant sempre informar-la de com anaven treballant. I entenem que hem mantingut els aspectes fonamentals de la proposta, que pensem que són, en primer lloc, que la Llei iniciés i impulsés el reconeixement de l'etapa de zero a tres com una etapa educativa, tal i com el propi preàmbul de la Llei estableix: «Les nenes i els nens de zero a tres anys tenen drets socials i entre ells el dret a l'educació.» Un caràcter educatiu que la Llei garanteix i que ve a desenvolupar els drets de la infància que estan internacionalment reconeguts i que es garantirà només a partir dels requisits mínims que les llars d'infants hauran de complir.

En segon terme, entenem que la Llei també ha de garantir que el Govern de la Generalitat assumeixi d'una vegada la seva responsabilitat en la creació d'una xarxa pública de llars d'infants, i que ho faci col·laborant amb els ajuntaments i no pas traspasant-los la responsabilitat, però no els recursos.

I, finalment, la Llei també manté el compromís de crear i mantenir trenta mil noves places de llars d'infants de titularitat pública, un compromís repetidament incomplert. La nova Llei de creació de llars d'infants de qualitat és un text breu que representa l'inici d'una nova etapa i no pas el punt d'arribada, tal i com s'ha dit. Una etapa que requerirà desenvolupament normatiu i una acció de govern intensa i molt més activa que la duta fins ara, com l'elaboració d'un mapa escolar, la creació de centres i, sobretot, la recuperació de la confiança de les famílies i dels ens locals.

I per acabar jo no voldria deixar passar l'oportunitat de discutir i aprovar avui aquest Projecte de Llei, per reclamar que tant des del procés de modificació del Reglament d'aquesta cambra, com des de la voluntat de reformar la Llei 2/95, que regula la ILP, s'abordin canvis en el marc normatiu actual per permetre un procés d'iniciativa, presentació i debat de les ILP molt més senzill i transparent. Actualment sembla que els principis inspiradors de la Llei que regula la ILP siguin de desconfiança i de dificultar la participació als promotors, donat els carregosos processos i requeriments que demana als qui s'aventuren a iniciar una iniciativa legislativa popular. Pensem que calen modificacions per poder garantir que els promotors de les ILP tinguin garanties de controlar i defensar el contingut de la seva proposta en les diferents etapes del procés legislatiu, siguin presents també en el debat parlamentari, en ponència, en comissió i al ple.

Pensem que cal canviar la Llei perquè comptin amb el suport tècnic i jurídic per impulsar i elaborar una proposta legislativa acurada i que no pateixin una desconfiança dels poders públics als quals adrecen la seva proposta, sinó al contrari, que es vegin recolzats en la seva voluntat de participar.

En definitiva, un dels reptes de la nostra societat és l'aprofundiment democràtic, acostar la política i, per tant, les decisions que ens afecten col·lectivament a les persones, les societats, els col·lectius, estiguin organitzats o no. Les eleccions per escollir representants a les institucions són una via, però no l'única de participació política. I la Llei de la ILP pot ser un bon instrument si realment ens creiem que la participació és positiva i ens dotem de lleis que la promoguin i la recolzin i no pas que li posin traves i malfiança.

En el cas de la ILP per a l'educació dels infants de zero a tres creiem que ho hem aconseguit i que ha estat així.

Per tant, creiem que ens hem de donar l'enhorabona i que avui hi guanyem tots.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. *(Pausa llarga.)*

En primer lloc, votarem l'esmena que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada amb 54 vots a favor i 66 en contra.

Seguidament posarem a votació el Dictamen de la Proposició de Llei.

Comença la votació. S'anulla la votació. Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Proposició de llei sobre l'educació dels infants... (*Aplaudiments.*) Deia que la Proposició de llei sobre l'educació dels infants de zero a tres anys ha estat aprovada per unanimitat. (*Aplaudiments.*)

Proposició de llei de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 3/1998, de la intervenció integral de l'Administració ambiental (tram. 202-00002/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i la votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposició de llei de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 3/1998, de la intervenció integral de l'Administració ambiental. Els grups parlamentaris, donat que no hi ha esmenes reservades i d'acord amb els antecedents, poden fixar el posicionament abans de la votació. Té la paraula, en primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats. Pujo a la tribuna per fixar el posicionament en relació amb aquesta Proposició de llei que a partir d'una iniciativa portada en aquesta cambra pel Grup Parlamentari Popular, doncs, ens ha permès arribar a una important transacció i a reorientar un dels aspectes, que és l'entrada en vigor particularment, de la Llei d'intervenció integral de l'administració ambiental.

Permetin-me que comenci dient que aquesta és una bona llei, i la millor prova que aquesta és una bona llei és que només en modifiquem l'entrada en vigor, no hem entrat –podíem haver-ho fet– des de tots els grups parlamentaris, des del mateix Govern, podríem haver entrat en el contingut de fons, en la manera com organitza, doncs, la tramitació de les actuacions ambientals. En qualsevol cas, no ho hem fet, la qual cosa..., hi insisteixo, penso que és una bona llei per aquesta raó, perquè s'adequa al seu moment i es va avançar, fins i tot, a la transposició del que era la Directiva de la IPPC –control integrat de la pol·lució– i, en qualsevol cas, va ser prou àmpliament consensuada entre els diferents grups de la cambra en el seu moment, l'any 1988.

Com totes les bones lleis, aquesta, que representava d'una manera molt significativa –potser la que més des

de la perspectiva ambiental– un canvi cultural important, un canvi d'entendre com regulem les activitats que tenen un impacte sobre el medi, presenta també –i per això fem aquesta modificació– algunes resistències al canvi, presenta algunes disfuncions i presenta algunes coses, doncs, que –hem de ser objectius en els judicis i severos en els judicis– han fet que una part important de les activitats que es desenvolupen en el nostre país, particularment aquelles que la Llei encabeix en l'annex 2, que són el 80 per cent llarg de les activitats, doncs, no hagin entès, no hagin volgut, no hagin pogut..., no hi hagi hagut la capacitat de persuasió, també, per part del Govern –i aquí probablement hi ha una responsabilitat que assumim, que no amaguem–, de fer aquest trànsit cap al nou marc legal, cap a aquesta nova regulació.

I el que fem avui és, en essència, regular aquest aspecte: donar un xic més de temps... La proposta de partida era allargar-ho un any; la proposta final, consensuada per tots els grups –i nosaltres hem retirat les esmenes que teníem–, és la de donar una mica més de temps i donar al Govern un instrument important que pugui fer aquest programa d'adequació, de manera que d'aquí fins a l'horitzó del 2007, i seguint uns criteris, doncs, es pugui fer aquesta adequació de les activitats. Per tant, el que estem fent és això, i el nostre Grup manifesta, doncs, clarament el suport a aquesta modificació.

I sí que voldria aprofitar el torn d'aquesta intervenció de posicionament amb relació a allò que tot seguit votarem, crec, per la unanimitat, vist el que hem vist en el treball de la Ponència –i agraïm en aquest sentit, doncs, la predisposició que hem trobat per part de tots els ponents, i molt particularment per la que actuava en funcions de portaveu, una mica, de la conselleria, la diputada Bet Font–, sí que voldríem aprofitar, deia, doncs, per fer algunes observacions que ens semblen significatives.

Una, demanar al Govern que aprofitem aquest temps que tindrem ara, d'aquí fins al 2007, per mirar d'altres aspectes. Ja recordo, més o menys, l'orientació de la intervenció que en el moment d'acceptar a tràmit aquesta iniciativa vàrem fer des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; dèiem: «Compte, que el problema no és, moltes vegades, la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.» A mi m'agrada definir-la, evidentment, com allò que és: una llei procedimental. I, per dir-ho d'una manera molt més planera, la Llei d'intervenció integral és com un cistell en què s'han d'anar posant les diferents autoritzacions sectorials, de residus, de medi ambient, d'incendis, de seguretat, de sanitat..., s'han d'anar posant aquestes autoritzacions a dintre del cistell, que cal donar-lo ple, aquest cistell. I moltes vegades –i particularment en alguns sectors això es posa més en evidència– no és tant un problema de la Llei d'intervenció integral com d'algunes de les normatives sectorials que cal posar en aquest cistell.

Un exemple ben concret, que no és ni de bon tros l'únic, però que probablement, doncs, hagi estat el que en el tràmit parlamentari, i fins i tot abans del tràmit parlamentari, tots els diputats d'aquesta cambra intueixo que hem tingut ocasió de debatre: és tot el que fa referència al sector de l'hostaleria, el sector de la restauració..., de l'hostaleria, més en general, que ha vist a vegades en

aquesta Llei una certa dificultat d'aplicació, que no deriva tant de la mateixa Llei com d'aquesta dispersió àmplia de regulacions que té, sectorials, que van des del tractament correcte del residu; parlant d'aquests temes de tractament correcte, evidentment, de l'aigua; de gestionar correctament els aspectes relacionats amb la seguretat dels locals, amb les sortides d'emergència, si és el cas que hi ha una piscina amb normatives, en aquest cas, de sanitat...

Per tant, sí que fer aquest prec, aquesta crida, aquest llum d'alerta de dir: «Escolta, compte, que el problema moltes vegades no és la Llei d'intervenció integral, sinó que és aquesta dispersió de normatives.»

Per tant, ara que ens hem donat aquest temps, fins a 2007, graduat per un programa que farà el Govern i perquè el mandatem amb aquesta Llei, i ens sembla bé que així sigui, perquè gradui quin és el calendari d'entrada en vigor per a cadascun d'aquests sectors o tipologies d'activitats, sí que demanariem que es fes aquest esforç, doncs, de parlar amb els sectors que potser tenen més complexitat, més selva legislativa, per tal de posar-hi una certa llum, per tal de facilitar el trànsit cap a la legalització de les activitats.

Un altre prec que sí que fariem..., i crec que hi estariem més o menys d'acord. Ho podem dir de moltes maneres, amb més o menys intensitat... Ho dic, i estic segur que ho compartirem bona part o tots els diputats ponents d'aquesta Llei, des del màxim respecte: hauríem d'intentar de ser capaços, també, d'homogeneïtzar els criteris que des de l'Administració local es fan servir a l'hora d'aplicar la Llei. I això es pot dir amb molta intensitat..., i ho dic des del màxim respecte per l'autonomia local; aquest va ser el debat que va centrar la Llei d'intervenció integral l'any 98, però, en qualsevol cas, ja en tenim uns quants anys d'experiència, per bé i per mal, i sí que notem, per part de molts sectors, aquesta reivindicació..., aquesta demanda, més que reivindicació, de dir: «Escolta, hauríem d'intentar de fer aquest esforç.»

I, hi insisteixo, hem de ser curiosos en el respecte del que és l'autonomia local, faltaria més, però fóra bo que trobéssim canals, que trobéssim camins, que trobéssim maneres, des de la instància governamental i tot el que hi puguem fer des de la instància parlamentària, d'homogeneïtzar; que no sigui que una mateixa activitat tingui nivells massa diferents de regulació d'exigència. També en aquest sentit l'esmena ha fet, la transacció que hem fet conjuntament, algun pas en la correcta direcció. Per tant, demanar també que el Govern continuï en aquesta direcció, que ens sembla la correcta.

I un tercer prec o un tercer..., no sé si és un prec, però observació: aquest temps que guanyem, que demanem que s'aprofiti per les qüestions que dèiem abans, també aprofitar-lo per una qüestió que el nostre Grup Parlamentari havia reivindicat des d'aquesta tribuna, posant damunt la taula un text articulat que el Govern i els grups parlamentaris que li donen suport no varen creure oportú tramitar, però sí que vam entendre que hi havia un compromís per part del Govern que ens trametria a la cambra un text. Estem dintre del termini que ens va dir el Govern, però sí que insistir en aquest prec: que es

regulin en paral·lel totes les empreses ambientals col·laboradores de l'Administració, empreses col·laboradores de l'Administració en matèria ambiental, per tal de trencar el que *de facto* és, en alguns segments, doncs, una situació de duopoli i que havia estat objecte d'acord en aquesta cambra amb mocions votades unànimement per tots els grups en l'anterior legislatura.

Per tant, demanar que, aquest temps que ara guanyem, l'aprofitem per a això: per mirar què podem millorar, pensant en els sectors empresarials i pensant, evidentment, en el medi ambient. Penso que avui és un moment, doncs, de..., ens hem aturat, hem pensat, hem modificat la Llei, hem guanyat aquest temps, hem donat allò que el Govern necessita, que és aquesta capacitat de poder modular l'entrada en vigor de les diferents activitats que tenen impacte sobre el medi, però alhora demanem al Govern, des d'aquest consens que hem trobat –i per això hem retirat les esmenes i per això tots hem subscrit aquesta transacció–, que l'aprofiti fonamentalment per a aquestes coses: per revisar aquelles normatives sectorials, per tal de permetre el desenvolupament normal d'aquestes activitats i que no es vegi només la Llei d'intervenció integral com l'obstacle –que jo sóc dels que pensen que no és precisament l'obstacle, sinó que posa de manifest altres problemes subjacents que existeixen–, que aprofitem tot aquest camí que hem fet per intentar homogeneïtzar les exigències ambientals des de la perspectiva local, entenc, evidentment, des del respecte per l'autonomia local, i que –això sí– el Govern ens trameti al més aviat possible..., i ara tenim un xic més de temps, però fóra bo que l'invertíssim també en això, a fer la llei que ha de regular les empreses col·laboradores de l'Administració en matèria ambiental.

El nostre Grup, per tant, per tot l'expressat i fent bona una llei, doncs, que és europea, que és consensuada, àmpliament consensuada en el seu moment, i que és bona per al medi, creiem que amb aquesta pròrroga que ens donem avui permetrem que la seva entrada en vigor sigui més perfecta del que ho ha estat fins ara, bo i reconeixent que hi ha un conjunt important, significatiu, d'activitats, d'empreses que tenen noms i cognoms que ja l'han fet, aquest trànsit, i que, per tant, des d'aquí també volem fer el reconeixement a totes aquestes empreses que sí que han fet l'esforç d'entendre aquesta nova cultura de posar per davant la prevenció, aquesta nova cultura que va representar en el seu moment la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, honorable diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Teresa Carrera.

La Sra. Carrera González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, en el Ple del passat 25 de febrer, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi vam votar afirmativament la presa en consi-

deració de la Proposició de Llei, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 3/98, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, que avui es presenta en aquesta cambra després dels tràmits de la Ponència conjunta. El nostre Grup hi va votar afirmativament advertint que presentaríem esmenes en el tràmit de la ponència, per anar més enllà de la demanda puntual del Grup Parlamentari del Partit Popular i per garantir que el procés d'adequació de les activitats a la Llei 3/98 es dugui a terme de forma esglaonada per tal de possibilitar un resultat eficient i evitar que es torni a produir l'episodi d'acumulació d'expedients quan hagin de realitzar les empreses el primer control periòdic.

El text que es presenta avui a votació rebrà el vot favorable del nostre Grup, perquè és producte de diverses esmenes transaccionades entre tots els grups. Nosaltres considerem que amb aquest text hem fet un veritable exercici de consens, que en el nostre cas ha estat motivat per la voluntat d'adequar la Llei a les necessitats reals detectades, així com per possibilitar l'adequació de les empreses a la Llei.

Esperem que la publicació d'aquesta nova Llei es faci en el termini més breu possible i es resolgui així la inquietud existent en els diferents sectors afectats per la situació d'il·legalitat en què es troben moltes empreses.

En aquest text que es proposa avui a votació es preveu l'ajornament fins al 31 de desembre del 2006 del termini d'adequació de totes les activitats contemplades en els annexos 1 i 2, i s'estableixen els criteris que ha de seguir el programa esglaonat que el Govern haurà d'aprovar en el termini de tres mesos des de l'entrada en vigor de la Llei, esglaonament que es preveu també per a les actuacions de control periòdic i de la revisió ordinària de la llicència ambiental, l'inici de les quals es fixa, respectivament, per a l'any 2009 i 2013. S'estableix, així mateix, un règim sancionador que pretén combinar la simplificació i l'eficiència amb l'aplicació dels criteris més objectius i proporcionats possibles a les infraccions previstes.

Hem d'agrair especialment al Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'esforç de consens que ha fet per arribar a acceptar aquesta proposta, ja que en principi s'hi havia declarat en contra, tal com va expressar anteriorment en aquesta cambra i en els mitjans de comunicació. Suposo que l'interès de no perjudicar els sectors afectats, així com el convenciment de la resta de grups que era el millor programa possible aplicable, han estat suficientment convincents.

Nosaltres creiem que una bona llei deixa de ser-ho si no pot ser aplicada i que, per tant, s'han de fer les modificacions i proveir els instruments necessaris per possibilitar la seva aplicació, sense que això suposi una rebaixa del Govern pel que fa als requeriments mediambientals, com s'ha dit en algun moment en aquesta cambra, ans al contrari. El Govern avançarà així en el compliment d'un dels compromisos que recull l'Acord del Govern catalanista i d'esquerres.

Per això, el Govern està fent ja una revisió a fons de la Llei 3/98, per tal d'actualitzar-la i d'adequar-la també a la Llei estatal 16/2002 –actualització i revisió que

possiblement es presentaran a aquesta cambra a finals d'any–, i es farà també una millor dotació dels serveis encarregats d'aplicar-la.

El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarem, doncs, a favor d'aquesta Proposició de Llei, esperant que la modificació acordada sigui rebuda amb una resposta positiva per part de les empreses que ara han de fer l'esforç que els pertoca per adequar-se a la Llei. I esperem també que a partir de l'aprovació d'aquest Llei, que espero que sigui votada afirmativament per tots els grups, no es negui al Govern de la Generalitat l'autoritat moral ni la seva preocupació per protegir el medi ambient –cita literal de les declaracions del senyor Espadaler a *La Vanguardia* del dia 1 de juny del 2004.

Per acabar, només agrair als tècnics del Departament de Medi Ambient i al lletrat del Parlament la seva inestimable ajuda, i als senyors i senyores diputats, moltes gràcies.

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no ens estendrem a explicar en què consisteix aquesta Llei, ni molt menys en què consisteix aquesta modificació. Ho han fet els companys i companyes que m'han precedit, està escrit, i em sembla que la multitud de persones que som avui aquí en aquesta sala coneixem perfectament el text, i, per tant, no cal que tots plegats hi esmercem més temps del necessari, que és aquell que cal per adequar la legislació i per fer que les coses funcionin com pertoca.

Aquesta Llei, que com sabem va ser aprovada l'any 98, es troba en el handicap que no ha estat complerta i, per tant, com que l'Administració és responsable i sap que el que no pot fer és resoldre, doncs, de clausurar totes aquelles activitats que no compleixin estrictament la Llei, doncs, el que ha de fer és adaptar la Llei i establir el procediment adequat per tal que aquesta Llei es compleixi en el termini aquí marcat i perquè no ens tornem a trobar en una situació similar. Per tant, és de raó i evident fer aquesta adequació, però cal fer també tot allò que es preveu i que entenem que caldria haver fet en el seu moment.

Quan es va aprovar l'any 98, jo personalment era justament regidor de medi ambient i em vaig trobar amb una llei i sense les eines per poder tirar endavant. No seré especialment dur, perquè, com ha reconegut la diputada socialista, doncs, hi ha hagut un esforç per part del Grup de Convergència i Unió i, a més a més, em sembla que amb la meua intervenció ja, d'alguna manera, vaig posar damunt la taula algunes coses, algunes queixes, no d'aquest diputat, respecte al tema del medi ambient, sinó de tot el nostre grup i possiblement del nostre actual Govern respecte a moltes de les actituds que va tenir l'anterior Govern, ara tampoc farem repàs de greuges i ho deixarem aquí, però en tot cas és evident que hi ha una responsabilitat, responsabilitats del Govern anterior i responsabilitats també, i també

vull reflectir-les, perquè em sembla que és més còmode dir «no és que els empresaris, pobres, ja se sap...», home, segurament que hi ha de tot, però també hi ha hagut empresaris que no han fet l'esforç que calia per adequar-se a aquesta Llei.

Què calia per adequar-se a aquesta Llei perquè es fes possible això? Doncs la planificació, que és aquest programa que ara establim, un esforç d'informació, un esforç d'informació que estem convençuts que des del Departament es farà perquè tothom estigui al cas i estigui assabentat, doncs, dels terminis que té i de com ha de fer-ho; una voluntat per part de l'Administració, tant local com de l'Administració del Govern de Catalunya, per intentar col·laborar amb els empresaris, sobretot amb els més petits empresaris que tenen una multitud de lleis a complir, que moltes vegades la llei, el cost de complir una llei és el mateix per a un hotel que té set habitacions que per a un hotel que en té setanta, i per tant, hem de fer un esforç perquè aquest que en té set pugui tenir els terminis i pugui tenir els mitjans per poder-s'hi adequar; fer un seguiment i un control de com es va desenvolupant aquest procés per no trobar-nos just el dia abans que hem d'aplicar les sancions que estan posades perquè han de ser-hi, perquè és com es fa, perquè es compleixin les lleis, i com que volem que es compleixi hem d'establir-les, però les posem amb la voluntat de no haver-les d'aplicar, i aquesta és la voluntat, segur, de tots els grups parlamentaris, segur del Govern de la Generalitat, dels governs municipals, però no hem d'oblidar que aquesta Llei, quan es demana als empresaris que compleixin aquesta Llei, no ho fem per un interès ni del Govern ni de les persones que ara defensem aquesta Llei, sinó, com diu la Llei, per la protecció del medi, de la salut i de la seguretat de les persones, per tant, pel benestar de tots i totes, els ciutadans del nostre país i els que ens visiten, i per tant amb la voluntat de millorar la qualitat de vida de tothom.

És en aquest sentit que fem i recolzem aquesta Llei, que amb la bona voluntat i el treball de tots els grups..., i hem reconegut la tasca feta des de l'oposició, i jo també crec que s'ha de reconèixer l'esforç que ha fet la diputada d'Iniciativa, que ha estat portant la negociació de tota aquesta Llei en el Departament. Per tant, amb l'esforç de tothom tirem endavant una llei, que estem segurs que permetrà que totes les empreses, tots els industrials del nostre país s'adeqüin a aquesta Llei en el termini marcat i, per tant, tot vagi com és evident que ha d'anar.

Doncs fins aquí per manifestar el nostre suport, el suport del Grup d'Esquerra Republicana a aquesta Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, permetin-me, en primer lloc,

expressar tres motius de satisfacció en aquest moment. Un primer motiu és un motiu de satisfacció de país, perquè, en el cas extrem, amb la Llei que estem aprovant avui el que estem fent... –i em refereixo al cas extrem, textualment, respecte a com tracta, la Llei 3/98, les empreses, les activitats que no han complert aquest termini d'adequació–, el que estem fent d'alguna manera és treure de la clandestinitat una part importantíssima de les empreses i de les activitats econòmiques del país que, en no haver pogut acomplir el termini o no haver volgut acomplir el termini d'adequació que estava previst a la Llei, a partir de l'1 de gener, òbviament, i d'acord, hi insisteixo, amb la Llei, havien quedat en la clandestinitat.

Un segon motiu de satisfacció per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, satisfacció perquè aquesta és i ha estat la primera proposició de llei que va prendre en consideració aquest Ple en aquesta legislatura, i que a ningú no se li escapa que és una legislatura important, i que l'inici d'aquesta legislatura ha marcat també un canvi important, després de vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió, amb un canvi de govern, precisament, i que és important per al nostre Grup Parlamentari que precisament la primera llei que s'aprova, la primera proposició de llei que aprova aquesta cambra sigui una proposta del Partit Popular de Catalunya.

El tercer motiu de satisfacció és la circumstància que aquesta també és la primera llei que en la meva persona he tingut l'honor de defensar en aquesta cambra, i per tant, també és un motiu de satisfacció el fet que aquesta primera iniciativa com a diputat, doncs, sigui una iniciativa que va endavant i que finalment acabarà veient la llum en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

L'origen d'aquesta Proposició de llei neix en la preocupació que, des del Partit Popular de Catalunya, però estem convençuts que també des de la resta de grups, hi havia per la incidència que té la Llei 3/98 sobre les activitats del país. S'ha parlat que l'annex 2 és fonamentalment el que en aquest moment està fora de termini, el que en aquest moment, doncs, serien les activitats clandestines, que agrupa el 80 per cent de les empreses del país, que les havíem xifrat, aproximadament, en unes quaranta mil petites i mitjanes empreses del país, les que estaven afectades per aquesta adequació a aquesta nova Llei.

La Proposició de llei presentada pel nostre Grup ha patit una evolució, una evolució important i positiva, i és que la Proposició de llei feia una simple proposició d'un ajornament d'un any en la tramitació d'aquesta adequació, si bé és cert que, des de la seva presentació al Registre de la cambra fins al seu debat en aquesta mateixa cambra, ja havíem detectat a través del sector que segurament allò més adequat no era una simple pròrroga d'un any ni de dos anys, sinó que era un programa esglaonat per evitar que es repetís una determinada acumulació d'expedients en els següents cicles que s'encetaven amb aquest procés d'adequació. Per tant, des d'aquest punt de vista, estem absolutament satisfets amb la proposta que ens ha acabat arribant per part del Govern, via esmenes dels grups parlamentaris que donen suport al Govern.

Hi ha un altre aspecte que no ha estat esmentat pels anteriors diputats respecte d'aquesta Llei, que jo crec que també val la pena fer-hi referència, i és que s'incorpora un règim sancionador; règim sancionador que, si bé en una primera instància nosaltres entenem que era extremadament..., extremadament potser no, però que era més dur del que nosaltres consideràvem necessari, creiem que en el text definitiu, que hi havia la transacció que hem acordat entre tots els grups parlamentaris, ha quedat en un règim sancionador que jo diria que, a més d'efectes pràctics, té més efectes coercitius, en el sentit que les sancions que s'hi preveuen no són altres..., concretament respecte de la multa que es preveu no és altra que la que ja preveu la mateixa Llei 3/98, i les multes coercitives que es proposen són sensiblement inferiors a la que preveu la mateixa Llei. I, per tant, entenem que això té simplement un efecte d'advertència sobre el sector afectat, que han de posar fil a l'agulla per adequar-se a aquesta nova Llei. I per tant, el que és més important, i que es deia anteriorment, és adequar-se a totes les normatives sectorials vigents que afecten cadascuna de les activitats.

També vull esmentar que per primera vegada apareix la paraula i l'amenaça de la clausura respecte d'aquelles empreses, respecte d'aquelles activitats que acabin sense complir aquesta adequació que s'imposa i que s'exigeix a través de la Llei i a través d'aquesta modificació; clausura que entenem que ha de ser una circumstància extrema i no només pel simple fet de no complir un tràmit administratiu, sinó que esperem i desitgem que només sigui aplicada, aquesta mesura, en aquells casos que, a més a més de no complir els procediments administratius, es posi de manifest una incidència mediana ambiental extraordinàriament important. I, per tant, volem deixar palesa aquesta voluntat, almenys per part del nostre grup parlamentari.

Finalment, voldria acabar fent referència a cinc alertes, a cinc accents que entenem que cal posar, uns que poden tenir remei, altres que potser se'ns escapa de les competències d'aquest Parlament, però que també vull deixar constància en el *Diari de Sessions*. Una primera és respecte de la suficiència del programa, en el sentit que l'adequació es preveu fins a l'1 de gener del 2007 i ara s'hi engloben les activitats no només de l'annex 2, sinó també les de l'annex 1, les quals, per aplicació de la Llei 3/98, tenien termini precisament també fins a l'1 de gener del 2007. Per tant, aquest programa d'adequació el que significarà també serà que algunes de les activitats de l'annex 1 veuran avançat el termini que tindran per fer la seva adequació, i esperem que això no suposi cap distorsió en el funcionament i en el procés d'adequació d'aquestes activitats.

Fruit d'això, varem proposar també una esmena transaccional, la circumstància que, ja que encarreguem, encomanem al Govern que elabori aquest programa d'adequació esglaonat, que se li donin també competències al Govern perquè en el cas de detectar noves disfuncions, com ha succeït ara, no s'hagi de tramitar una nova modificació de la Llei, sinó que sigui el mateix Govern qui ja tingui les competències per poder realitzar d'ofici la modificació d'aquest programa d'adequació.

Un altre aspecte important, i ja s'hi ha fet referència també, i que pensem que cal posar-hi fil a l'agulla i que cal avançar-hi, en la seva resolució, és la Llei que regula les entitats ambientals de control. S'hi ha fet referència, han tingut oportunitat, fins i tot, de debatre ja en aquesta legislatura una proposició de llei de Convergència i Unió respecte d'això, que va comptar amb el suport del nostre Grup, perquè compartim, i crec que és compartit per tots els grups parlamentaris, que és important i necessari, i a més a més des del sector s'està reivindicant d'aquesta manera, que aquesta Llei que regula les activitats, les entitats ambientals de control, pugui veure la llum ja d'una vegada per totes.

Un altre aspecte, al qual s'ha referit també l'honorable diputat de Convergència i Unió, és respecte a la regulació que els ajuntaments han fet, fruit de la Llei de l'intervenció integral de l'Administració ambiental; regulació per la via de les ordenances, que, doncs, s'ha demanat una homogeneïtzació, amb la qual inicialment nosaltres estem d'acord, i que cal veure si és possible articular des del Parlament o des de l'acció directament del Govern. Però sí que volem posar en evidència que els problemes que s'han detectat en les activitats de l'annex 2 són perfectament extensius també a les activitats de l'annex 3, que són les petites i les microempreses de Catalunya. Perquè han estat molts els ajuntaments que han regulat via ordenança municipal l'adequació d'aquestes activitats també en la nova Llei, i per tant això ha contribuït encara més al col·lapse que els diferents sectors afectats han patit respecte de l'adequació.

I en aquest sentit també vull fer referència a la intervenció del diputat d'Esquerra Republicana, que diu: «Escolti'm, és que no és el mateix un hotel de set que de setanta, i en canvi, d'acord amb aquesta Llei, sí que són exactament iguals i han de passar pel mateix procediment.» Jo diria que, si es dona aquesta circumstància, que és exactament igual un hotel de set que de setanta habitacions, és precisament...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Sí, acabo de seguida, senyor president, gràcies. És precisament perquè els ajuntaments via ordenança han regulat les activitats de l'annex 3, perquè precisament l'hotel de set habitacions és un annex 3 i l'hotel de setanta és un annex 2. El que fa que siguin iguals és precisament la regulació dels ajuntaments.

Un altre aspecte respecte als ajuntaments que tampoc no té solució...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo de seguida.

El president

No, és que ja ha d'acabar.

El Sr. Rodríguez i Serra

D'acord. És l'aspecte de les taxes, que ja s'ha comentat. I finalment demanàriem al Govern un esforç d'informació per tal que la primera notificació que rebin les empreses afectades no sigui una notificació de sanció, sinó que sigui un advertiment que s'han d'adequar a aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Finalment, per defensar el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Estem davant d'una proposició de llei que modifica molt puntualment una llei que podríem anomenar fonamental, una llei que en el moment de la seva aprovació va suposar un avenç considerable pel que fa al control de les activitats que anomenem d'incidència ambiental o que poden afectar el medi i la salut i la seguretat de les persones. Aquesta Llei d'intervenció integral de l'administració ambiental, que va ser aprovada per aquest Parlament l'any 98 i que, entre altres coses, el que feia era classificar les activitats en funció del seu..., el que en podríem dir el potencial contaminador, i llavors donava terminis perquè aquestes activitats, doncs, s'adequessin a la Llei.

Tot i que mirat objectivament els terminis que es plantejaven a l'any 98, els que es van posar, jo crec que eren perfectament raonables, a l'hora de la veritat ens trobem que en moltes activitats i en concret les que ens han portat avui en aquesta iniciativa parlamentària són les de l'annex 1, ens trobem que l'1 de gener..., ai!, perdó, de l'annex 2, ens trobem que l'1 de gener de 2004, que és quan acabava el termini, podríem dir que hi havia més empreses que no s'havien adequat, que no pas les que s'havien adequat a la Llei.

És una situació que es veia venir i, en aquest sentit, el que sap greu, precisament, és que el que avui plantejgem no s'hagués fet per voluntat del Govern anterior, és a dir, abans que s'exhaurís el termini s'haguessin pogut fer mesures perquè s'avancés perquè hi haguessin més empreses que s'haguessin adequat, però això no es va produir i avui el que fem és reconduir la situació. El que fem no és relaxar-nos en els controls, com algú ha insinuat, ni molt menys, el que fem és plantejar la manera de garantir que totes les activitats s'adeqüin a la Llei. I això no es fa només amb l'allargament del termini, que era la proposta inicial del Grup Popular, sinó que es fa amb un nou element, un element que per a nosaltres és fonamental, que és el programa d'adequació, que el Govern en tres mesos ha de tenir fet, que l'objectiu és que es vagin esgraonant les tramitacions per evitar col·lapses d'última hora, com ha passat ara, i, precisament, per accelerar l'adequació de determinades tipologies d'activitats, d'unes activitats que podríem dir que tenen una incidència ambiental més remarcable.

El Govern, a més, ha manifestat, i nosaltres hi estem totalment d'acord, la voluntat de pressionar, pactar, a determinats sectors, a determinades activitats més contaminants, perquè aquestes, doncs, siguin les que abans s'hagin adequat.

Una altra cosa que es planteja també en aquesta modificació, com ja s'ha dit, és el procediment coercitiu específic, és a dir, les possibles sancions que és necessari, al nostre entendre, totalment necessari, per garantir l'eficàcia del procés. I tot i que no marxa del que ja plantejava la Llei, sí que hi ha un element important, que és en el cas de les reincidències, que pot arribar a portar la clausura de l'activitat que no s'estigui adequat.

En definitiva, com deia, no es tracta de grans canvis, però sí de canvis necessaris, i per què no dir-ho?, de canvis esperats, que es traduiran, suposo que després de la votació d'avui, en una llei, que té un nom, doncs, diferent del que tenia a la Proposició de llei, una llei reguladora del procés d'adequació de les activitats d'incidència ambiental, el que estableix la Llei 3/98, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental.

Voldria acabar dient que valorem molt positivament la feina que s'ha fet a la ponència, tot i que no hem disposat de gaire temps. Jo crec que hem fet esforços tots plegats per aconseguir un consens en el contingut final.

En aquest sentit, el Grup Popular, que és l'impulsor de la iniciativa, ha estat fins al final fent propostes de millora, fent aportacions i, per tant, això ho agraïm. I Convergència i Unió, que s'ha vingut a retirar les esmenes, cosa que també agraïm, atès que afectaven elements, punts de la Llei que no eren els que concretament toquem avui i que, per tant, s'ha vist més oportú de deixar-ho per a més endavant.

I els grups que donem suport al Govern, doncs, jo crec que hem fet tots els possibles per aconseguir que aquest acord, doncs, finalment es donés. Ens alegrem, doncs, que hagi estat així.

I, per acabar, només em resta agrair la feina del senyor Muro per les orientacions que ens ha donat, ell ja era molt bon coneixedor de la Llei que modificàvem, i també per haver treballat a contrarellotge, atès que tots veiem com a imprescindible, com a important que aquesta Llei s'aprovés en aquest període de sessions.

I res més, només em resta desitjar que aquesta modificació sigui la millor manera per esperarar tots els implicats, perquè es posin les piles i perquè aconseguim que en els terminis fixats les activitats s'hagin adequat a la Llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Cridem a votació. *(Pausa.)*

D'acord amb l'article 101.2 del Reglament, se sotmet tot el Dictamen a votació.

Comença la votació.

La Proposició de llei de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 3/1998, de la Intervenció

integral de l'Administració ambiental ha estat aprovada per unanimitat, 126 vots a favor.

— Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00003/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges. Donat que l'esmentada proposta de resolució ha estat presentada per tots els grups, passarem directament al posicionament.

Té la paraula, per fixar el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Amb aquesta iniciativa, amb aquesta Proposta de resolució per portar a la Mesa del Congrés dels Diputats una proposició de llei per crear el fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges, avui aquesta cambra repeteix un debat que ja vam tenir l'any 2000. De fet, aquesta iniciativa té dos antecedents. Per una banda, una iniciativa conjunta que vam subscriure l'any 2000 els grups parlamentaris de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, arran dels acords d'investidura pel president de la Generalitat, pel president Pujol. I en segona instància les conclusions del segon grup de treball de peatges.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Nosaltres vam plantejar la necessitat que aquesta cambra es tornés un altre cop a posicionar amb relació a aquesta matèria. Si ja teníem la feina avançada, si ja teníem els deures bastant fets era bo que continuéssim en la mateixa línia, i, home!, els he de reconèixer i els he de confessar que al principi vam trobar dificultats. Quan vam presentar o vam suggerir aquesta possibilitat de tornar a prendre en consideració aquesta iniciativa o de tornar a restablir el grup de treball de peatges vam tenir una primera reacció negativa per part del Govern, concretament per part del secretari de Mobilitat, el senyor Nadal, que va dir que no calia.

Doncs, escoltin, sí que cal, i em fa l'efecte que després, i aquí ha tingut un paper important, n'estic convençut, el senyor Labandera, de poder, doncs, reconduir aquesta situació. I heus aquí que avui tornem a presentar, novament, aquesta Proposició de llei que avui prendrem en consideració, perquè volem accelerar terminis, perquè creiem que aquest és un debat tan important que no el podem deixar en un prestatge, no el podem deixar arraconat. Escoltin, el tema és transcendent, és fonamental per a aquest país, per al benestar, per a la

competitivitat, per a les possibilitats de futur de Catalunya.

Les dades són molt contundents, escoltin –molt contundents. El 34 per cent de les vies de peatge, de tot tipus de titularitat, es concentren a Catalunya, i a Catalunya només tenim el 5 per cent d'autovies lliures de pagament. I si ens referim a autovies, o a autopistes de titularitat de l'Estat el decalatge encara és superior. Catalunya té el 59 per cent d'autopistes de pagament de l'Estat, mentre que la mitjana a la resta de l'Estat és d'un 23 per cent.

Home!, de fet som el territori, som la comunitat nacional, a l'interior de l'Estat espanyol, en la qual això es produeix de manera més intensa. Al País Valencià, si a Catalunya parlàvem del 34 per cent, el 12 per cent; la comunitat autònoma més extensa i poblada de l'Estat espanyol, Andalusia, el 8 per cent. I, escoltin, Madrid. A Madrid no supera el nombre d'autopistes de peatge, el 2 per cent. Per tant, hem de fer front a aquesta discriminació tan contundent que pateix el nostre país. Perquè, escoltin, no es tracta de peatges constituïts, plantejats, com a mitjà dissuasiu per fonamentar polítiques de mobilitat sostenibles, no, no, escolti, no es tracta d'això, sinó, bàsicament, hem de tornar, hem d'amortitzar una determinada inversió privada en un moment.

Però més enllà d'aquestes xifres, que ja els he dit que eren molt contundents, voldriem subratllar una altra realitat, i és que els nostres conciutadans i conciutadanes, els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya tenen la sensació –i no s'equivoquen– que són víctimes, que són víctimes d'una discriminació objectiva, una discriminació que ve, simplement, pel fet de ser catalans.

La contribució econòmica de Catalunya a l'Estat, històricament, no ha tingut una justa correspondència amb les inversions de l'Estat a Catalunya. I aquest és un fet que hem de ser capaços de corregir.

I ho plantejarem des de Convergència i Unió en aquesta primera intervenció en el debat de presa en consideració, des d'una actitud de molta coherència. Escoltin, els peatges comencen a desaparèixer. El peatge de la B-30, després en parlarem del peatge de la B-30, perquè algú diu que no s'hauria d'haver aixecat la barreira. El peatge de la B-30 s'aixeca, bàsicament, en virtut d'un acord en el qual hi té protagonisme Convergència i Unió. Tot el debat de l'IVA de les autopistes, les rebaixes per a usuaris habituals. Per tant, des d'aquesta coherència, una formació política que sempre ha defensat el mateix, nosaltres volem tornar a subscriure novament aquest element.

Perquè la paradoxa que tenim és que les autopistes, en un moment, en un determinat moment, tenien unes connotacions positives en el nostre país, de fet, van ser un element de creixement. Però, escolti, aquesta situació canvia l'any 82, quan es fa un pla d'autovies gratuïtes, que, escoltin, exclou deliberadament Catalunya. I en aquests moments el desdoblament de la Nacional 2, en el seu tram des de Ponent, des de Lleida fins a Barcelona, encara no està conclòs.

Allò va ser el que va augmentar aquest sentiment, que agreuja aquest sentiment de greuge, aquest sentiment de discriminació. I davant d'això, escolti'm, plantejarem

la creació d'aquest fons. Aquest fons, els comentava al principi, ja vam intentar crear-lo i el vam portar al Congrés dels Diputats, amb un resultat perfectament descriptible. Allà..., aquella iniciativa, la vam aprovar aquí per unanimitat, recordo, i quan vam arribar a Madrid aquesta unanimitat no només no s'hi va traslladar sinó que el Govern Popular, el Grup Parlamentari Popular, va decidir rebutjar-ho, va decidir de votar-hi en contra. Ara veurem si les coses canvien o no canvien, i si això que avui aprovarem per unanimitat, quan arribi a Madrid, doncs, hi ha el mateix nivell de sensibilitat.

Demanam, doncs, que es creï aquest fons, que es nodrirà, que s'ha de nodrir de manera cumulativa pels recursos provinents de, per una banda, l'afectació del producte d'impostos estatals i autonòmics. Estem parlant de l'impost de societats, que grava els comptes d'exploració de les societats concessionàries; de l'IVA, que és un impost directe que grava directament els usuaris –els usuaris a Catalunya paguem dos cops, paguen dos cops: paguen el peatge però també paguen aquest IVA que no ve revertit. Per tant, afectació a impostos. Segon, donacions anuals establertes en els pressupostos estatals i de les diverses comunitats autònomes. I, en tercera instància, els recursos provinents de les societats concessionàries d'autopistes, amb una gestió descentralitzada.

Perquè aquí hem de començar a parlar de rescat de determinats peatges, perquè les Fonts continua pendent, Mollet, i actuacions de gratuïtat a la C-32 –justament aquest cap de setmana hi va haver una mobilització important.

I en quin context ho fem, i permetin-me, escolti, que expressi alguns dubtes. En la primera compareixença que va fer, la nova ministra de Foment diu que descarta rescatar els peatges de les autopistes catalanes. En la primera compareixença. El president del Govern espanyol, el senyor Zapatero, a resposta del nostre portaveu en el Grup Parlamentari a Madrid, bàsicament diu que, escolti, el que farem serà autovies lliures de pagament. Estem parlant d'un fons, sobretot, que és un fons de transició, i que mentrestant, amb aquest fons de transició, mentre no es facin aquestes autovies lliures de pagament, què hem de fer? I, per tant, home, tenim la sensació que en el moment que comença a funcionar aquesta iniciativa, des de Madrid, des del nou Govern espanyol, no s'és receptiu a aquesta iniciativa.

Per tant, escoltin, aquí hauran de fer molts deures. I especialment els membres del Govern tripartit. Perquè tenim la sensació que el Govern espanyol, des d'aquesta perspectiva, és molt poc sensible a aquesta possibilitat.

I nosaltres, com a mínim, des de Convergència i Unió no hi renunciarem, no hi podem renunciar de cap de les maneres. I, per tant, no ens agradaria que aquesta iniciativa signada per tots, doncs, escoltin, fos un pretext per anar rebaixant les qüestions, i, en tot cas, per dir que ja ens pot estar bé una opció lenta.

I segona instància. Si deia que a Madrid teníem la sensació que el tema no anava massa ben orientat, aquí a Catalunya també veiem que el Govern, més enllà dels treballs que pugui fer el Grup de Treball de Peatges, home, canvia de posició, important.

Conseller Nadal, 11 de l'I del 2004: «Nadal vol negociar la supressió de peatges als accessos a Barcelona.» Una informació del 27 del VI: «Nadal diu que seria frívol anunciar la supressió dels peatges», i Manel Nadal diu que va ser un error eliminar el peatge de la B-30.

Escoltin, si aquesta iniciativa volem que vagi bé, sobretot el que necessitem és una posició molt clara del Govern de Catalunya, que en aquests moments no hi és, i necessitem una actitud receptiva del Govern espanyol.

En qualsevol cas, quan aquesta iniciativa arribi a Madrid, ens agradaria creure que tindrà un èxit molt diferent del que va tenir a l'última legislatura i que no hi haurà diputats que en aquest cas es perdin pel pont aeri.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Galceran.

El Sr. Galceran i Margarit

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta proposta de resolució que avui defensem aquí unitàriament i de la qual nosaltres ens alegrem, i jo en nom del meu Grup, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ens n'alegem moltíssim, és una proposta que ara, sentint les paraules del diputat de Convergència que m'ha precedit, em resultava fins una mica estranya, no?, perquè avui no podem defensar aquí una proposició que tots..., és unitària, que tots pensem absolutament el mateix, que tots hi creiem, i per això, doncs, la defensem, i, en canvi, no fer esment de realment per què estem aquí i per què s'ha arribat a aquest punt, cosa que en l'anterior intervenció del diputat Rull no ha sigut així.

O sigui, no estem aquí per Convergència..., en part sí, perquè va ser Convergència que en aquests anys han fet autovies de pagament a Catalunya, i també han discriminat Catalunya, i en part per les anteriors del Govern central, de quan el franquisme. Però estem aquí, i cal recordar-ho, i jo crec que és just recordar-ho, i hem de fer justícia històrica, perquè hi van haver uns grups, hi van haver unes persones, hi va haver una persona, en concret, recolzada per unes altres, que va ser la que va treure a la llum pública l'enorme discriminació, l'enorme greuge comparatiu que els ciutadans de Catalunya, els usuaris de Catalunya estaven patint en aquests darrers anys.

Aquesta persona és, ni més ni menys, com molts coneixereu, encara que se n'ha omès el nom, i jo el diré públicament, en Jordi Carrillo, de Gelida, que malauradament fa uns mesos ens va deixar. Aquesta persona va ser la promotora i la impulsora d'un consorci, que es diu Xarxa Viària, de la part nord del Baix Llobregat, del qual jo en formo part, de set municipis, entre ells també de la part del Penedès. Gelida, Sant Sadurní, Martorell, Sant Esteve de Sesrovires –el meu poble–, Castellví, Subirats i Sant Llorenç d'Hortons són el que en aquest consorci, amb aquest home, amb en Jordi Carrillo, que en pau descansi, van començar a estudiar..., i

ell va començar a estudiar, i finalment, com ja és de sobres és conegut, va publicar fins i tot un llibre, i van posar a la llum tota una sèrie de dades que, evidentment, no cal que ens les repeteixi aquí l'illustre diputat, i jo tampoc les repetiré perquè ho sabem tots. O sigui, el greuge comparatiu està assumit per tots.

Fins i tot, està assumit pel president, pel nou president del Govern d'Espanya, en Zapatero. L'altre dia, contestant-los a vostès, va assumir evidentment aquesta situació i es va comprometre a estudiar-la, cosa que els seus antics socis, a Madrid, del PP, no havien fet i havien rebutjat. No, en canvi..., i cal dir-ho aquí, en honor també a la veritat, que aquí sí que els diputats del PP, la il·lustre diputada, la Dolors Montserrat, va estar en el consorci, i hi pertany, de Xarxa Viària, treballant amb nosaltres, treballant a Madrid, obrint portes a Madrid, conscienciant, que es el que va fer en Jordi Carrillo, i tots nosaltres al seu costat, conscienciar la població, i, sobretot, i s'ha de dir, conscienciar i fer-ho veure fins i tot a alts responsables del Govern anterior, d'aquell Govern que durant tants anys hem tingut a Catalunya, de Convergència i Unió.

Perquè, jo, que estava sempre al seu costat..., i que fins i tot vam fer les «pitades» de l'any 98, que, per cert, naturalment, no hi vaig veure ningú de Convergència, i que realment va ser un èxit tan espontani i tan popular que de per si defineix el sentiment de frustració i de greuge amb què estàvem i estem els ciutadans de Catalunya envers Espanya. Quan nosaltres presentàvem això als responsables, consellers, consellers que fins i tot havien sigut d'Economia i Finances, que van anar a la gran concessionària a dirigir-la, de Convergència i Unió, naturalment, i a delegats del Govern en les concessionàries, quedaven astorats de les dades que en Jordi Carrillo, amb nosaltres al seu costat, li presentaven, econòmiques, d'aquesta situació de greuge comparatiu. Aquesta és la veritat, senyor Rull. I això no es pot amagar.

Gràcies a aquesta mobilització del consorci de Xarxa Viària, que després vam crear, que també hi sóc, la Declaració de Gelida, que vostè tampoc ha pensat a anomenar-la, o almenys no ho he sentit jo, on es van ajuntar multitud d'ajuntaments, consells comarcals, entitats de transports privades, etcètera, civils, allà..., quan vam crear aquest gran moviment, que es van fer altres manifestacions i gestions a Madrid, amb la diputada, etcètera, quan aquesta conscienciació ha comportat que aquí es creés el Grup de Treball de Peatges, en aquest Parlament. I si primer es va fer un grup de treball amb unes resolucions que van servir de poc..., i la segones resolucions d'aquest Grup de Treball, que són les que realment permeten que avui surti aquesta Resolució, sí que són les que realment, unànimement, tots acceptem.

Per tant, jo diria que, al marge de fer..., no al marge, fent exactament justícia històrica per a en Jordi Carrillo, erudit en aquest tema, erudit, perquè ni aquí els sabien, ni a Madrid sabien els números com anaven, que val més que no els diguem, perquè fan esgarrijar, en benefici sempre privat i en contra sempre de l'interès públic i social del ciutadà..., doncs, va ser amb això que ens vam posar a treballar.

I és per això que avui estem aquí. I, per tant, avui tots els grups, i per això ens en felicitem, tots els grups estem d'acord a presentar aquest fons de rescat; fons de rescat que el que volem és que serveixi per a això, per a un rescat, però, com diu la resolució, un rescat selectiu, perquè sabem, i no hem d'enganyar ningú, que no és possible segurament treure tots els peatges. Fins i tot, en el País Basc, peatge i concessions que s'han acabat... No com a Catalunya, que continuaran per molts anys gràcies al Govern de Convergència i Unió, entre d'altres, i el PP, que van allargar, per abaixar algun preu, la vida dels peatges. Doncs, en el País Basc, evidentment, han fet uns peatges absolutament tous per fer el manteniment i una gestió, al marge també d'una regulació, del que podríem dir la xarxa viària i de les infraestructures dels usuaris.

Per tant, les coses, les hem de dir com siguin, i nosaltres que som..., i més jo que tinc un gran orgull de defensar aquí la supressió dels màxims peatges que hi pugui haver, perquè des del primer dia he estat amb el Jordi Carrillo, i lamento la seva pèrdua, perquè l'hem de lamentar tots en aquest aspecte..., doncs, naturalment, desitgem que es puguin rescatar aquells que realment es puguin fer.

Jo crec que a Madrid tenen ara el que no han tingut abans, una sensibilitat –el mateix president Zapatero els ho va dir–, i un compromís a estudiar aquest tema. No hi havia sigut abans. Això, una mica ha canviat, eh? I només amb aquest pols unitari que portem tots, així, tots, tots els grups..., i per això nosaltres no volem parlar malament de ningú..., és perquè precisament ens puguin fer cas. Perquè quan Catalunya evidentment va unida –i volem que, en aquest tema, doncs, hi vagi– podem treure unes resolucions que permetin, no solament el rescat selectiu d'aquells que es puguin rescatar i el que volem, la regulació, l'homogeneïtzació de tots peatges a nivell d'Estat, que per als altres són molt pocs, sinó a més a més noves inversions, com també es diu aquí, que majors inversions públiques en la xarxa viària de Catalunya, que falta..., que falta ens fa, en aquests darrers anys, per manca d'inversions.

Per tant, nosaltres tenim tota aquesta absoluta confiança, i per això volem que totes aquestes propostes que es facin, com aquesta que portarem a Madrid, es facin també dins del Grup de Treball de Peatges, que per això hem creat el tercer grup. Si s'ha creat és perquè hi ha voluntat del Govern, no cal dir, del tripartit de crear-ne, no per manifestacions de l'un o de l'altre, perquè hi ha aquesta voluntat. I allà, com vostè ja sap, ens trobarem, doncs, conjuntament. Però ha de ser allà, perquè si volem anar a Madrid conjuntament, les iniciatives, les proposicions de llei... Que el seu Grup, Convergència, n'ha presentat una últimament, doncs, que és molt semblant a aquesta que presentem ara tots els grups..., que diem que si es tingués la lleialtat i la humilitat que un govern que ha estat vint-i-quatre anys, pràcticament, governant i creant peatges a Catalunya, no els de Madrid, els propis –Terrassa - Manresa, Castelldefels, Sitges, túnels del Garraf, túnel del Cadí, túnel de Vallvidrera, etcètera–, doncs, hauria de tindre la humilitat de fer, fins i tot, crec jo, per sortir de..., retirar la seva iniciativa a Madrid en favor i en benefici d'aquesta que és

la unitària de tots, i, fins i tot, la unitària que també presenten el Grup Popular aquí a Catalunya, en coherència, com sempre ha estat, el Grup Popular aquí a Catalunya..., i repeteixo el nom de la Dolors Montserrat, perquè necessitem que a Madrid ho entenguin tots.

Perquè sabem que no és fàcil. Això ho sabem vostès, que han governat, i que, evidentment, no han fet res fins ara. I el que s'ha fet, que sí que s'han fet algunes passes, ha estat gràcies a la mobilització social, dels ciutadans, dels usuaris, de la gent, de les entitats, dels municipis. Gràcies a això es van fer i es van aconseguir una sèrie de rebaixes i algun aixecament, per aquesta mobilització. Si no, encara, doncs, no haguessin començat.

Per tant, com que tots hi estem d'acord, per això estem aquí, i al marge de les floritures polítiques que puguin interessar a uns altres o a altres, nosaltres creiem que només és units que a Madrid ens escoltaran, perquè ens escolten i ens volen escoltar, però només podrem resoldre-ho amb el màxim dels interessos que ens corresponen a Catalunya si anem units, si anem units en aquest tema, i fem bona aquesta proposició unitària.

Si la fem bona, a Madrid, segur que allà ens escolten i segur que, evidentment, la prendran en consideració, i podrem trobar una resolució que serà clarament exitosa, que els ciutadans de Catalunya celebraran moltíssim –li ho asseguro–, els usuaris, moltíssim. Perquè ara ja «piten» espontàniament, no quan els fèiem «pitar» nosaltres –la Declaració de Gelida, eh?, i no en parlem, de si Gelida...–; ara, espontàniament, quan es troben embarrancats en aquests peatges, en aquestes autèntiques màquines escurabutxaques injustes que hi han en molts punts, evidentment ja «piten» absolutament espontàniament, no els fa falta ja que els ho diguem: la conscienciació s'ha aconseguit. I com que es va aconseguir aquesta conscienciació, per això avui estem aquí i per això tots hi donen suport, fins i tot...

El vicepresident primer

Senyor Galceran...

El Sr. Galceran i Margarit

...vostès que havien fet tan poc avui també ho defensen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Galceran. En nom del grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el model de vies d'alta capacitat de l'Estat espanyol és un model clarament dual. Del total de gairebé 10.000 quilòmetres de vies ràpides que hi havia a finals del 2002, 2.300 –2.300– quilòmetres d'autopistes de peatge es concentraven al nord, a la vall de l'Ebre i a la costa mediterrània, mentre que a la resta del territori es concentrava la pràctica totalitat d'auto-

vies, molt sovint veritables autovies gratuïtes, autopistes gratuïtes, millor dit.

El perquè d'aquest model del tot discriminador cal buscar-lo en dues raons: la primera, de caràcter històric, té a veure amb la situació i mida del sector públic de l'Estat espanyol en els primers anys de configuració de la xarxa viària d'alta capacitat de l'Estat, als anys seixanta del segle xx.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Davant la dificultat per assumir, des del sector públic, les inversions per a construir els primers trams, que havien d'estar situats en el corredor del mediterrani, es va optar per donar la concessió a una empresa privada, amb un seguit de garanties públiques, que, per tal de recuperar la inversió, cobrés peatge.

Ara bé, a part d'aquesta primera raó, hi ha una segona raó que explica el model dual de l'Estat espanyol al qual em referia. Aquesta és una raó molt més política. A l'interior de l'Estat existeix una discriminació territorial, atès que el sector públic quan va assolir un volum suficient per afrontar aquest tipus d'inversió, els diversos governs espanyols que hi han hagut en les darreres dues dècades van optar per dirigir el seu esforç inversor en autovies gratuïtes en d'altres indrets, i van deixar que Catalunya i la resta dels Països Catalans continuessin lligats al model de peatge.

Davant d'aquesta situació, l'anterior Govern de Catalunya havia demostrat una insuficient voluntat política, amb clara connivència del Grup de Convergència i Unió amb els interessos de les empreses concessionàries. A Catalunya, dels 1.000 quilòmetres de vies ràpides que hi ha, el 65 per cent són autopistes de peatge, mentre que només el 35 per cent són gratuïtes.

El greuge comparatiu és evident, i més, si tenim compte que des del 1987 –des del 1987– a Catalunya només s'han construït 200 quilòmetres de vies ràpides gratuïtes del total de 7.000 quilòmetres que s'han fet en el conjunt de l'Estat. Ho repeteixo: 200, només 200 a Catalunya dels 7.000 que s'han fet a tot l'Estat.

El model de vies d'alta capacitat a Catalunya té mancances evidents, malgrat la majoritària existència de peatges, fet que podria fer pensar el contrari: embussos constants els caps de setmana –exemples recents, els que es produeixen al Maresme–; embussos per problemes tècnics de la calçada –exemple de l'esllavissada succeïda a Viladasens, al Gironès–; embussos a l'estiu, i que en breus dies es tornaran a produir, com cada any, quan es produeix la mobilitat dels turistes de la resta de la Unió Europea quan vénen cap al sud d'Espanya; per exemple, en el tram de Tarragona a Barcelona, de l'autopista AP-7, es passa d'una intensitat diària de 55.000 desplaçaments a més de 75.000 desplaçaments durant el mes d'agost –de 55.000 a 75.000 desplaçaments. Tot plegat en una situació on els fluxos d'intercanvi de mercaderies per carretera entre Catalunya i la Unió Europea s'han multiplicat per 2,5 en el període 90-99, i es preveu que es tornaran a doblar abans del 2010.

Aquestes mancances ens han de dur a posar sobre la taula diversos aspectes: per una banda, l'aplicació dels

anomenats «peatges flexibles», vinculats a la qualitat del servei. És a dir, quan una via ràpida de peatge deixa de ser-ho, deixa de ser ràpida, també hauria d'anar acompanyada d'una rebaixa o desaparició del peatge, l'anomenada «aixecada de barreres». Per una altra banda, construcció de tercers carrils; carrils que van molt vinculats a aquests embussos d'estiu als quals m'estava referint, i, concretament, en el trajecte de l'autopista AP-7 entre Hostalric i la Jonquera, i el Vendrell i Cambrils.

Finalment, posar també sobre la taula que actualment si una concessionària veu reduïts els seus beneficis respecte als fixats en els seus plans econòmics i financers, ja sigui perquè ha d'assumir costos no previstos o bé sigui perquè l'Administració fixa peatges massa reduïts, aquesta Administració l'ha de compensar econòmicament o bé allargant la concessió, com s'ha pogut veure en els darrers anys. De manera anàloga, creiem que s'hauria d'aplicar aquest criteri quan les concessionàries obtinguin uns beneficis superiors als establerts en aquests plans econòmics i financers.

Davant d'aquesta situació que acabo de descriure, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana hem plantejat diverses vies de solució, com les que acabo d'apuntar ara fa uns segons, i entre les quals també es troba la necessitat de rescat de peatges del nostre territori. En conseqüència, i per tercera vegada, impulem, conjuntament amb la resta de grups parlamentaris de la cambra, aquest cop, la Resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons econòmic que quedarà constituït anualment i de manera acumulativa pel total de la recaptació dels impostos pagats per les empreses concessionàries d'autopistes. Concretament, els impostos són el de societats i l'IVA. Amb aquest Fons econòmic es podran realitzar bàsicament tres funcions: en primer lloc, homogeneïtzar peatges. És a dir, arribar al punt que es pagui un únic preu per quilòmetre d'autopista, per acabar amb situacions de greuge comparatiu intern. En segon lloc, rescatar selectivament peatges. Entenem que s'han de prioritzar aquelles vies més vinculades a la mobilitat obligada, en aquelles que no tenen més remei que agafar una via de peatge per arribar al seu destí. I, finalment, subvencionar peatges.

També volem destacar que el text queda establert, un cop aprovada aquesta Llei, en un termini de sis mesos, i s'ha d'establir un calendari per complir objectius, i, en cap cas, pot anar més enllà de l'1 de gener del 2006. Per tant, estem parlant de dates concretes.

Anteriorment, he apuntat que impulsaven aquesta Proposta de resolució per tercera vegada consecutiva. I així és, efectivament, a la cinquena legislatura, període 95-99, el Grup Parlamentari d'Esquerra va presentar-la en solitari, i va quedar rebutjada en aquest Parlament de Catalunya. Potser aquest és el cas més clar d'allò que jo anomenava «la insuficient voluntat política» del Govern de Convergència i Unió d'aquell moment per la seva clara connivència amb els interessos de les empreses concessionàries.

Posteriorment, a la sisena legislatura, la Resolució va arribar una mica més lluny, Esquerra va tornar a presen-

tar-la, en aquella ocasió, conjuntament amb Convergència i Unió, com bé ha recordat el diputat Rull, però, tot i rebre el suport unànim de d'aquesta cambra, la Proposta va quedar-se a mig camí, ja que va ser rebutjada pel Congrés dels Diputats en no ser presa en consideració, víctimes del famós rodet de la majoria absoluta del Partit Popular.

Finalment, diu la dita que «a la tercera va la vençuda», i és amb aquest esperit que tornem a impulsar-la, també, senyor Rull, amb la nostra intermediació per poder tenir aquesta Proposta de resolució en aquesta cambra i poder ser debatuda la seva presa en consideració. Òbviament, donarem suport a aquesta Resolució, esperant que aquesta vegada el Congrés dels Diputats espanyol no sigui l'obstacle que l'aturi, sinó que esdevingui l'últim tràmit perquè aquest fons econòmic d'homogeneïtzació, rescat i subvenció de peatges sigui una realitat que acabi, d'una vegada per totes, amb una situació injusta i de greuge comparatiu que comporta tota mena de perjudicis: perjudicis contra l'economia catalana, amb una pèrdua de competitivitat del teixit empresarial català vers l'espanyol, i, en definitiva, vers el de la resta de la Unió Europea, i també perjudicis a les economies domèstiques dels catalans i catalanes que diàriament utilitzen aquestes autopistes de peatge sense altra alternativa.

Acabo reiterant el nostre suport a la presa en consideració d'aquesta Proposta de resolució com un pas més per tenir una veritable Catalunya lliure de peatges.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon, ara, fixar posicionament al Grup Popular. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputades i diputats, avui em pertoca defensar, en representació del meu Grup, la presentació a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació del fons per a la homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges.

Ens trobem davant d'una proposta que prové de la passada legislatura. Precisament, ara fa quatre anys, el 28 de juny del 2000, que es va aprovar una resolució molt similar a la que avui aprovarem i que, posteriorment, el 12 de juny del 2001, no va tenir la mateixa sort al Congrés dels Diputats. Per tant, esperem que aquesta vegada tinguem més sort.

Aleshores, què fem avui? El que avui intentem fer és reprendre aquella iniciativa, que fins i tot va tenir el suport del Grup Popular. Hem de tenir en compte que en aquell moment era el partit que donava suport al Govern de l'Estat, i, sent conscients de la dificultat que comportava tal decisió aquí a Catalunya, va ser consegüent amb les seves reclamacions, que recordem que ja venien de l'any 1990, amb el Govern del Partit Socialista. Fruït d'aquest interès del Grup Popular de Cata-

lunya, en veu de la il·lustre diputada Dolors Montserrat, van decaure, per exemple, els peatges de la B-30.

Efectivament, ens trobem davant d'una proposta, des del nostre punt de vista, millorada i alhora actualitzada, i sobretot més realista, i, per tant, amb més arguments per poder-la defensar en el Congrés.

Per què dic això? Ho dic, perquè s'han introduït canvis, fruit de les negociacions amb els diferents grups, negociacions que he de ressaltar que han tingut la virtut de voler arribar novament a un acord, i, fruit d'aquestes negociacions, s'ha modificat l'exposició de motius, i per nosaltres realment és prou important. Primer, perquè es dibuixa clarament la petició que es fa a l'Estat, suprimint quelcom de referències que, encara que siguin d'actualitat, com la revisió del nou sistema de finançament, creiem que no és aquest el cas, el fons de la qüestió. Parlem, també, d'una nova política de peatges en col·laboració amb les dues administracions: l'estatal i les diferents administracions autonòmiques, essent la més afectada la nostra, la de Catalunya, i les empreses concessionàries.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

També, en l'exposició de motius, es reconeix, al nostre entendre, l'esforç dels últims anys en matèria inversora a Catalunya, essent d'entre el 16 i el 18 per cent; percentatge que tots tenim clar que hem de mantenir en el futur.

També es corregeix un error que hi havia en l'anterior text, i que fàcilment ens van retreure a la presentació al Congrés, que és que el percentatge d'autopistes de peatge que hi ha a Catalunya, on es concentra el 18 per cent de titularitat estatal, que conjuntament amb les de titularitat autonòmica és del total del 34 per cent. Això sí, mantenim que en el nivell d'autovies gratuïtes, estem encara a un nivell molt baix amb relació a altres comunitats autònomes.

Afortunadament, i també fruit de l'esforç inversor de l'Estat a Catalunya en els darrers vuit anys, d'aquí a poques setmanes les ciutats de Lleida i Barcelona estaran connectades per una autovia lliure de peatge. I saben vostès també que es troben en un estat prou avançat de tramitació els desdoblaments de diversos trams de la nacional II fins a la frontera i de carreteres com la nacional 260 i la nacional 340.

Amb relació a l'articulat, ens trobem novetats importants: en l'article 2, quan es regulen els recursos dels fons, s'introdueix l'afectació del producte no només dels impostos estatals, sinó també dels autonòmics generats per les societats concessionàries d'autopistes, amb clara referència al sistema de finançament que es va aprovar posteriorment i que comportava un exercici de coresponsabilitat fiscal no només en els ingressos, sinó també en la despesa.

També apareix el nou punt que és l'aportació de recursos provinents de les societats concessionàries d'autopistes, fruit del document de treball del grup de peatges, i que fa poc va reprendre les seves activitats, i que en el seu moment va elaborar un document, de data 23 de

juliol de 2003, que, amb l'acord de les mateixes concessionàries, dibuixa un escenari de col·laboració en l'àmbit del finançament de la nova política de peatges a Catalunya.

Seguint amb aquesta dinàmica de coresponsabilitat fiscal, abans deduïda, veiem com l'article 4 també es modifica en el seu apartat 3. S'especifica com les comunitats autònomes destinaran al fons els recursos generats pels impostos autonòmics propis cedits o compartits que generin les societats concessionàries d'autopistes implantades a llurs territoris; argument retret, ara fa tres anys, al Congrés per desestimar la nostra petició, ja que, en cap moment, la mateixa comunitat autònoma aportava gens al fons i alhora volia gestionar el mateix fons.

Bé. Creiem que amb els canvis introduïts en el redactat, respecte al de l'any 2000, ens trobem amb una proposta més sòlida que, sobretot, té la virtualitat d'intentar rebatre els arguments contraris que es van explicitar al Congrés dels Diputats, com ho eren la no-aportació de fons per així no gestionar els fons o establir prioritats o calendaris a l'hora d'unificar tarifes o amb algunes dades que enteníem equivocades.

Encara i així és una proposta en què queden per definir segons quins aspectes que posteriorment amb seu parlamentària en el Congrés es podrien acabar de concretar, sempre que ho prenguin en consideració.

Per finalitzar, dir que ara esperem que aquesta proposta, amb les seves correccions, s'aprovi al Congrés. Si tenim en compte que els grups parlamentaris que l'any 2001 varen votar a favor de la proposta d'aquest Parlament, ara tenen majoria suficient per tirar-la endavant. És ben clar que la seva acceptació per a la seva tramitació l'haurien de donar per garantida. Si més no, les modificacions introduïdes garanteixen sens dubte la possibilitat d'un major consens al Congrés de Diputats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Correspon fixar posicionament al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Jo no m'estendré gaire en xifres sobre aquest tema, perquè com que sóc una mica veterà sobre el tema dels peatges, i amb els meus companys ja n'hem parlat una mica sobre aquestes qüestions, jo no hi insistiré més.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però dir-li una cosa, senyor Rull. Jo crec que vostè s'ha passat de frenada en la seva intervenció, sobretot perquè aquesta és una proposta de consens, i s'ha dedicat a dir coses que, evidentment, algunes d'elles fins i tot no són certes. Perquè també havia dit que vostè, trencant el consens –el seu Grup Parlamentari–, han presentat al Congrés de Diputats una proposta semblant. En què quedem? Aquí anem junts perquè és important

poder portar aquesta qüestió a Madrid per trobar solucions als temes de peatges i, malgrat tot, vostès, unilateralment, l'hi presenten.

Ja que hi ha una qüestió de confidències, quan jo li vaig dir que ho retirés, vostè s'ha negat en rodó a retirar-ho també al Congrés de Diputats. Alguna raó hi deu haver perquè això no es pugui fer. Si anem en consens tots junts, per tal d'aconseguir aquesta qüestió, vostès unilateralment, fent la guerra pel seu cantó, i ja ha vist que això de fer la guerra pel seu cantó no els ha sortit gaire bé, últimament, no? I això em sembla que no és del tot encertat, senyor Rull. Em sembla que teniem ara prou capacitat per poder negociar a Madrid tot aquest tema.

He dit abans que feia temps que en parlàvem, d'aquesta qüestió, i no trobem solució. I la solució no és si l'ha presentat un, si l'altre la va presentar no sé quants anys..., i el que sigui. És que no hi ha voluntat política per solucionar aquest tema. No n'hi ha hagut, ni del Govern de la Generalitat anterior ni al Govern central, als governs centrals. Tampoc n'hi ha hagut. I, en tot cas, si no solucionem aquest problema, que no és un problema tècnic, ni és un problema de si s'han de fer més o menys quilòmetres. És un problema de voluntat política, evidentment, de fer una política de racionalització dels peatges i d'homogeneïtzació. No hi és. No hi és en aquests moments, veurem si ara al Govern central, doncs, hi és, i som capaços d'avançar en aquest cas.

De totes maneres, dir-los que aquesta no és la solució màgica que sempre estem amb aquests fons de rescats. Alguns s'hi han agafat com si això fos la vareta màgica que solucionaria tota la problemàtica. És una eina de pressió, és una eina de negociació. I veurem, doncs, quina és la resposta del Govern central. També la teníem, i també, aquest Parlament, va aprovar de forma unànime aquesta mateixa resolució, semblant. I va ser aprovada pel Partit Popular. I quan ens en vàrem anar a Madrid, el Partit Popular, ffuuit!, «pont aeri», que deia vostè, senyor Rull, va desaparèixer. Home, en què quedem, així? No, no, ara no diem: «Ja veurem què faran els partits que li donin suport...» No, no, ja hem vist què han fet vostès, senyors del PP, en aquest tema. Una cosa que havíem aprovat aquí, en què tots estàvem d'acord, quan arriba a Madrid, que és evidentment allà on hi han les virolles en aquest tema, doncs, està clar que vostès varen dir que no se'n recordaven. Bé, vostès, no, en tot cas els seus col·legues, que per al fet és exactament el mateix, no?

Home, i tampoc ens enorgullim excessivament de l'autovia Lleida - Barcelona, eh? Perquè no és l'obra de la Seu, és molt més que l'obra de la Seu, molt més que l'obra de la Seu i el que ha significat aquesta autovia.

De totes maneres, també, aquí ha donat la sensació que tothom es va penjant medalles, no? El tema de l'aixecament de la barrera de la B-30, però també haurem d'explicar qui el paga l'aixecament de la barrera de la B-30, eh?, senyor Rull. Haurem de pagar... Qui la paga? Tots plegats, tant els que utilitzen l'autopista, tant els que no la utilitzen, tant els que tenen carnet de conduir com els que no tenen carnet de conduir, perquè ho paguem amb els pressupostos generals, pressupostos de la

Generalitat. Ho paguen tots els ciutadans. Escolti, jo també sóc bon gestor, d'aquesta manera, eh? Aixeco la barrera, paguin vostès! Aquesta no és la manera, tampoc. I no és una novetat. Ho hem explicat i ho hem denunciat nosaltres des de fa molt de temps, que aquesta no és una solució; al contrari, em sembla que és molt més complicat.

Haurem de fer actuacions molt més clares de cara a les concessionàries, que no en parlem. Per què no plantejem un impost que hauríem de posar sobre els beneficis de les concessionàries quan se superi l'equilibri econòmic financer de la concessió? Quan se superi l'equilibri econòmic financer. Perquè aquesta és la concessió, aquest és el tracte, el contracte que fem entre les empreses i el Govern de la Generalitat o el Govern central.

I no sé si serem capaços, ara que hi ha el senyor Nadal, aquí, també, d'acabar amb la impunitat, a vegades, jo penso, de les concessionàries. Jo sé que vostè hi treballa, no? Què haurem de fer? Jo recordo que ho hem denunciat, l'anterior legislatura, i em penso que fins i tot coincidíem aquí en el tema del cablejat. I aquests beneficis que tenen les concessionàries, cablegen, en un espai públic, per dir-ho d'alguna manera, com és l'autopista, que tindran uns beneficis espectaculars i, a canvi, els ciutadans què en rebem, d'aquesta situació? No sé si vostè ho solucionarà, senyor Nadal; espero que ho solucioni al més aviat possible i en puguem treure alguna compensació, que els beneficis són espectaculars en el tema del cablejat, no? A part de les incomoditats que ens varen produir als que utilitzem l'autopista, que això ja és una altra cosa.

Oh, i s'enfonsa l'autopista i no passa res. Home, s'enfonsa una autopista i no veig que hi ha cap..., que evidentment, no solament no passa res, sinó les dificultats que vàrem tenir..., que per aixecar barreres, el Govern va haver d'insistir: escoltin, deixin ja..., facin alguna qüestió..., perquè aquí és terrible, el que acaba de passar. S'enfonsa una autopista i ells tan tranquils, sense que tinguin cap tipus de responsabilitat.

Si no posem que les concessionàries també acabin amb aquesta situació de beneficis exorbitats, espectaculars, d'una concessió pública, tampoc ens en sortirem.

I jo fins i tot penso que aquest fons que s'han de..., no han de servir només per rescatar els peatges, jo crec que haurien de servir també per fomentar la mobilitat sostenible. Aquests diners haurien d'anar, d'alguna manera..., per fomentar el transport públic, per fomentar el transport públic ferroviari, no exclusivament per a la xarxa viària. No és fàcil de fer, però en tot cas ens ho hauríem de pensar tots plegats que hi hagués una compensació d'aquesta descompensació que hi ha en aquests moments, d'excessiva inversió en xarxa viària i en transport privat, i no pas en...

I, a més –que acabo–, queden moltes coses encara per resoldre. Jo crec que tenim un bon instrument, el Grup de Treball de Peatges. I aprofito... –ja ho ha dit el senyor Galceran, però sempre que puguem parlar del Grup de Treball de Peatges jo vull dir-ho aquí..., un petit homenatge al senyor Jordi Carrillo, que va fer una

feina excellent –excellent– i que és una desgràcia que no el puguem tenir al nostre costat per continuar fent aquesta feina.

En aquest Grup de Treball de Peatges encara hem de parlar de restablir els peatges, doncs, de la puja de l'IVA. Se'n recorden? Això ho diu, fins i tot, la Llei d'acompanyament dels pressupostos de l'Estat. Hi ha un incompliment flagrant, des de fa anys, dels mateixos pressupostos..., que diu: «Aquest 9 per cent no hauria de revertir en els usuaris, sinó que hauria de descomptar-se.» I l'està pagant el Govern de la Generalitat, aquest percentatge, amb els impostos de tots plegats. O sigui, que aquí hi ha algú, claríssimament, que no mou fitxa, com és el Govern central. A veure si tenim molta més sort, i amb el Govern del PSOE podem aconseguir aquestes qüestions que ara jo plantejava.

Evidentment, un nou model de gestió d'infraestructures, n'anirem parlant. I està clar, també..., actuacions, com ja he dit abans, de les concessionàries, que això ho haurien de fer.

En definitiva, jo..., em sembla que ja estem en un punt suficientment madur, pels canvis de govern que hi ha hagut a Catalunya i a l'Estat espanyol, com perquè d'això en trobem una solució definitiva. Jo crec, senyor Nadal –i aprofito altra vegada que és vostè aquí–, que hem de trobar aquesta solució ja, aquesta legislatura, sobre el tema de peatges, sobre el seu rescat, sobre la seva homogeneïtzació, més que res perquè els ciutadans ens ho exigeixen, perquè suposo que ja n'estan tips, molt tips, de parlar de peatges, però de continuar pagant els peatges d'una manera immisericordiosa des de fa molt de temps.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Per tant, cridem a votació. *(Pausa llarga.)*

Posem, doncs, a votació la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges.

Comença la votació.

La presa en consideració d'aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat, 128 vots a favor.

————— Designació d'una terna per a magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (tram. 284-00007/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la designació d'una terna per a magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. D'acord amb l'article 330.3 de la Llei orgànica 6/1986, de l'1 de juliol, del Poder Judicial, passarem a la següent designació. Els noms dels qui han estat proposats pels grups parlamentaris són la senyora Esther Capella i Farré, el senyor Josep Maria Gasch i Riudor i el senyor Carlos Ramos i Rubio. D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment o electrònic i secreta.

Aquesta presidència proposa que la votació es faci electrònic i secreta. Demano, doncs, als serveis de la casa que adoptin les mesures tècniques que garanteixin el secret de la votació. Podem votar? Passarem, doncs, a la votació.

Comença la votació.

Aquesta votació ha donat el següent resultat: 68 vots a favor, 45 vots en contra, 13 abstencions. Ha estat elegida, doncs, la terna formada per la senyora Esther Capella i Farré, el senyor Josep Maria Gasch i Riudor i el senyor Carlos Ramos i Rubio.

————— Designació d'un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00018/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances. El candidat proposat al Consell Assessor de l'Institut Català de Finances és el senyor Pedro Lecuona Ortúzar. La votació, en aquest cas, es pot fer per assentiment? Per tant, podem considerar com a designat, no havent-hi cap objecció, el senyor Pedro Lecuona Ortúzar com a membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances.

————— Modificació de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada pel conseller de Relacions Institucionals i Participació, en el sentit que el debat del punt número 14 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la participació ciutadana es faci en aquests moments. Es pot fer aquesta modificació? *(Pausa.)* S'aprova, doncs, per assentiment, aquesta modificació.

————— Interpellació al Consell Executiu sobre la participació ciutadana (tram. 300-00246/07)

Queda modificat l'ordre del dia i, per tant, en aquests moments substanciarem el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la participació ciutadana. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats, per a la seva exposició. *(Remor de veus.)* Perdó, doncs, el senyor Joan Boada. *(Pausa.)* Senyor Boada, té la paraula, doncs. *(Remor de veus.)*

Senyores diputades, senyors diputats, la interpellació hauria de començar. Gràcies.

Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, aquesta interpellació i el tema d'aquesta interpellació és una novetat en aquest

Parlament, per parlar, concretament, de la participació ciutadana. Semblaria que en un parlament, precisament, del que s'hauria de parlar més seria de la participació dels ciutadans en la política i en la gestió política, però no ha estat així, almenys, fins a aquest moment.

Per això, des de fa molt de temps, es parla i es constata un allunyament de la ciutadania respecte de les institucions de la democràcia representativa en general. Les últimes eleccions europees varen ser un exemple d'aquesta situació, és un exemple molt proper, que evidentment ara no analitzarem, però sí que ens ha de fer pensar i reflexionar, però hi ha com una certa paradoxa. Malgrat que hi ha aquesta abstenció en les últimes eleccions europees, coincideix amb un període de mobilitzacions potents, no?, organitzades i molt participatives per part de la ciutadania, contra el Pla hidrològic nacional, contra la guerra d'Iraq, moviments per a una altra globalització, per un territori sostenible.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Aquí hi ha hagut una forta participació ciutadana, de diferents maneres, que ha demostrat –evidentment que no podem fer-ne un dogma, ni és una veritat certa que els ciutadans estiguin allunyats de la política; en tot cas, d'algun tipus de política potser sí, però no pas de la política, amb majúscules–, vull dir que la ciutadania per definició no passa de la política, al contrari, s'hi implica, hi participa i decideix fins i tot, com no, per exemple, tot el moviment que abans he explicat contra el Pla hidrològic nacional que amb la seva mobilització ha aconseguit que no es faci el transvasament de l'Ebre. En aquells temes que els interessin, els ciutadans es mouen i participen. I en aquest sentit, utilitza eines de participació de les més variades, i algunes d'elles fins i tot se les inventa amb uns resultats molt i molt positius.

Per això nosaltres creiem que un dels exemples de la nova cultura democràtica que ha d'impregnar el Govern de la Generalitat és la millora del funcionament i la qualitat dels processos democràtics, incorporant un creixent rol de la participació ciutadana en la presa de decisions. Home, des del nostre Grup Parlamentari i des dels grups polítics que el conformen fa temps que venim apostant per la participació ciutadana. De fet, des del món municipal, que ha set l'escola més important, hem estat promotors de diverses iniciatives, no només sols, no només nosaltres, sinó també altres formacions polítiques, altres grups independents. Hem proposat i hem desenvolupat els anomenats pressupostos participatius. Hem creat consells ciutadans. S'han creat nuclis d'intervenció participativa. O sigui, al costat de propostes clàssiques com podrien ser els consells de barri o els consells sectorials de la gent gran, de la infància, etcètera, hem innovat instruments participatius com podrien ser l'Agenda 21, que és un instrument molt fort, molt potent de participació ciutadana, molt ancorada evidentment en les ciutats –també hauré de fer-ho i desenvolupar-ho a nivell de la Generalitat–, o les anomenades «ciutats educadores»; com, també, un nivell de participació important, fins i tot, també dels més joves, dels més petits; com, també, un aprenentatge del que ha de significar la ciutadania.

Aquesta aposta per la participació ciutadana no l'hem fet perquè estigui de moda ni per estratègia electoral. Ho hem fet per convenciment, perquè estem convençuts que no hi ha altra forma d'abordar els problemes de la nostra societat, perquè creiem en la radicalitat democràtica com a únic camí per a transformar el nostre entorn.

I aquesta radicalitat democràtica, a més, fa que apostem pels instruments forts de participació ciutadana, és a dir, aquells que permetin als ciutadans i ciutadanes de Catalunya participar en la presa d'aquelles decisions que els afecten i els interessin. La informació ciutadana és important, com també ho és la possibilitat de ser consultats sobre els afers públics. No ens quedéssim únicament i exclusivament amb la informació, sinó que també és important la consulta. Però només quan permetem als ciutadans i ciutadanes participar en les decisions polítiques podem parlar de radicalitat democràtica, l'altre té altres noms.

I l'experiència municipal ens ha ensenyat dues coses: sense aquesta radicalitat la gent se sent defraudada i, amb aquesta radicalitat, les dificultats de funcionament de la participació són elevades. I s'ha de reconèixer i és cert, hem après, doncs, la importància d'apostar per una participació en el sentit fort del terme, i hem après a ser molt curosos amb els instruments a utilitzar. La participació forta és, paradoxalment, quelcom molt delicat que s'ha de portar molt bé, estar molt segurs dels instruments que s'utilitzen, perquè un fracàs no és un simple fracàs, que pot ser una reculada molt important en la participació i en la idea de la política d'un país; una cosa que hem de tractar amb molt de compte per no espantillar-la.

Però la necessitat de la participació no es limita a l'àmbit municipal, és una nova forma de governar –ja ho he dit– que s'aplica a tots els nivells i també al de la Generalitat. I d'aquí aquesta interpel·lació al conseller Saura, com a responsable de Relacions Institucionals i Participació Ciutadana.

Tenim ara una conselleria, i en concret aquest Govern té una direcció general sobre aquest tema –Direcció General de Participació Ciutadana–, una novetat no només a Catalunya, sinó en altres contrades; jo diria que una excel·lent novetat. Estic convençut que no serà un compartiment estanc, estic convençut que no es limitarà a fer coses només que competeixin al seu Departament, sinó que, des del nostre punt de vista, haurà de ser –i de ben segur que el conseller ens ho dirà també– un nucli d'extensió transversal, que la participació inundi totes les actuacions dels diferents departaments del Govern de la Generalitat, a poc a poc, amb tranquil·litat, amb serenitat, amb aquella responsabilitat de no fracassar, però evidentment sí que hi ha d'haver com una taca d'oli que inundi tota l'actuació governamental.

Home, ja s'han fet coses en aquest sentit. L'Estatut, que no ho explicaré jo, perquè ja està explicat, i el que significa, també, encarar-ho des de la participació ciutadana –per cert, amb uns èxits ja, amb poques setmanes que s'ha obert tot aquest procés, importants–, la necessitat –ho ha dit la diputada Dolors Camats abans– de la reforma de la iniciativa legislativa popular, com un element, també, de radicalitat democràtica, de participació directa dels ciutadans en l'activitat legislativa, no com

fins ara –i aquest és un compromís, i és un compromís de solució al més aviat possible. Un element importantíssim que no sé si ha passat desapercebut, espero que no: el primer fòrum de medi natural. La primera vegada que, des de la Direcció General de Participació Ciutadana, es fa que usuaris, propietaris, empresaris, gestors del medi natural es reuneixin conjuntament amb la conselleria de Medi Ambient i comencin a posar tots els seus problemes sobre la taula: els pros, els contra, algunes coses antagòniques, però el que va significar és que varen tenir per primera vegada l'oportunitat de poder explicar quines són les seves necessitats, i evidentment, a partir d'aquí, d'una manera transversal, serà la conselleria, i el Govern, per extensió, qui haurà de donar respostes a aquelles necessitats que surtin. Aquesta és la manera, aquesta manera forta, que la participació sigui un element important en la gestió política. Aquests són elements que s'han posat sobre la taula i que són importants.

O l'altre que ja s'ha anunciat –i per això també ho puc dir– que és la llei reguladora de les actuacions, l'assistència i els serveis socials amb el Departament de Benestar i Família, també, de fer un procés de participació en l'elaboració d'aquesta llei, que per a tots nosaltres, per a tots plegats jo crec que ha de ser cabdal i vital en aquest nou període legislatiu de constitució d'aquesta llei dels serveis públics.

En definitiva, senyor conseller, el Govern de la Generalitat parteix d'una experiència participativa pràcticament nul·la, bé, ells d'algunes coses en deien participació, però en tot cas no ho era. No sé si des de l'Incavol o alguna d'aquestes activitats o l'Agenda 21 que varen elaborar es podria parlar de participació. No, no ho era, ja ho podem dir claríssimament que no tenia res a veure amb la participació, en tot cas potser amb una mica de façana. Per tant, requereix una actuació molt agosarada en aquest àmbit, el nou Govern de la Generalitat.

Senyor conseller, com es pensa abordar aquest assumpte? Quins seran els principals continguts i objectius de treball de la Direcció General de Participació Ciutadana que s'ha creat? Com pensa contribuir a incorporar la participació en el Govern de la Generalitat? O fins i tot, no sé si serà possible, vostè ens ho dirà, com pensa ajudar altres administracions públiques, per exemple, ajuntaments, a engegar processos participatius? Aquests són reptes..., en tot cas ara, en aquests moments, són preguntes que han de respondre reptes importants dels ciutadans en què, com varen confiar en aquest Govern progressista, amb aquest Govern d'esquerres i catalanista, ha de ser també un nivell clau, la participació ciutadana, com una eina de gestió.

Esperem, doncs, senyor conseller, que ens pugui donar algunes dades de quin ha de ser el treball i el treball que ja ha engegat la seva conselleria.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té ara la paraula, en nom del Govern, per donar resposta a la interpellació, el conseller de Relacions Institucionals i Participació.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, em serà fàcil contestar perquè vostè ja ha contestat moltes de les preguntes que vostè mateix ha plantejat i, per tant, en bona sintonia dels grups parlamentaris amb el Govern, no?

Sí, jo el primer que vull destacar és el fet que vostè deia, no?, que és: per primera vegada en vint-i-quatre anys d'autogovern català en el Govern hi ha una direcció general de participació i una conselleria que, a més de relacions institucionals, porta la paraula «participació». I la primera pregunta que ens podríem fer o que vostè, senyor diputat, feia era: per què la participació? I també hi donava vostè una resposta, no? «No és una moda» deia vostè, crec, «no és un caprici», «no és un eslògan electoral», sinó que avui la participació és, sense cap mena de dubte, una exigència social. És a dir, avui, governar d'una altra manera, donar resposta a una societat complexa indica que sense participació no és possible. És a dir, estem en una societat molt complexa, heterogènia, que fins i tot quan els governs volen fer iniciatives, iniciatives absolutament positives i constructives, sovint troben rebuig per interessos diferents des del punt de vista de la societat.

Per tant, el primer que vull dir és que, si hem decidit crear una direcció general de participació és perquè estem convençuts que és una exigència social. I alhora –i també vostè ho deia–, la participació en si mateixa no és una finalitat, és a dir, no fem participació perquè això sigui una finalitat, sinó que la participació té un objectiu fonamental que és transformar la societat i ajudar que la gent visqui millor. És a dir, per si mateix, fer participació per fer participació no té absolutament cap mena de sentit. I és des d'aquest punt de vista que la creació de la Direcció General de Participació també planteja una voluntat política del Govern d'un nou estil de governar. És a dir, volem governar escoltant la gent, fent complicitats amb la gent, modificant les mateixes propostes del Govern a partir d'aquest nivell de participació. I això vol dir que ni la Direcció General de Participació ni, evidentment, la conselleria volem convertir-nos –vostè també ho deia– en compartiments estancs de participació. És a dir, no volem que es digui que en aquest Govern la participació la fa la Direcció General de Participació, sinó que l'objectiu fonamental de la Direcció General és impregnar, fer política transversal de tal manera que dintre de quatre anys, no sé si tota l'Administració del Govern, tot el Govern català, però una part importantíssima del Govern català –i els he de dir que en aquests moments les respostes que tenim des d'altres departaments, com després explicaré, són respostes molt positives– s'impregni d'aquest nou estil participatiu, i fins i tot que arribés al punt, dintre d'un cert temps, dintre de set, vuit, deu anys, que no calgués una direcció general de participació, sinó que tots els departaments i totes les conselleries tinguessin interioritzat l'element de participació en la seva política.

I he de dir que, a més a més, el mateix caràcter i naturalesa d'aquest Govern, que és un govern de coalició, també en fa una exigència, de la participació. És a dir,

aquest Govern, com a govern de coalició, és un govern que necessita –i ho estem fent, i ho estem fent bé– dialogar, negociar, és a dir, entrar en una dinàmica, evidentment, de diàleg.

Vostè preguntava què farem, no?, és a dir, «vostès, què pensen fer com a Generalitat?». Molt ràpidament dir que volem treballar o estem treballant en quatre àmbits diferents de participació, el primer és el que en diem els «projectes de país», l'Estatut n'és un exemple, la campanya de l'Estatut, la campanya de «L'Estatut és de tothom. Parla» és un exemple de participació. És la primera vegada en vint-i-quatre anys que en un tema important de país el Govern català diu a la gent que participi. I he de dir que les primeres dades que tenim del procés de participació són dades queestic segur que no podran ser tan bones en el futur, però que són espectaculars. En les primeres quaranta-vuit hores d'obrir la pàgina web s'han produït 8.256 accessos i hi han hagut 403 persones que s'han adreçat al fòrum, i hi han hagut 178 persones que han enviat propostes a la bústia del correu. El tipus de document, d'escrit, de proposta que han fet arribar, fonamentalment són propostes que més del 60 per cent són d'un quart de pàgina i el 40 per cent ocupen una plana sencera. Que la gent, fonamentalment, les qüestions que ha assenyalat més són la necessitat de fer un llistat de catàleg de drets, del reconeixement del català com a llengua oficial, que la demanda que el català tingui un domini propi a internet..., és a dir, temes que veiem que són temes absolutament importants, que la gent ha escrit mitja pàgina o una pàgina i ha fet arribar.

Per tant, hi han els temes de país, que és l'Estatut, que no explicaré perquè crec que ja se sap i ho han explicat molt, i també li he de dir que tenim, en aquests moments, un avantprojecte de modificació de la iniciativa legislativa popular.

Aquest matí, en algunes intervencions en aquesta mateixa tribuna s'ha dit que en aquests moments la Llei d'iniciativa legislativa popular, en bona part, sembla que s'ha fet per no fer possible la participació. He de dir que, des de la Direcció General, s'ha parlat, hem fet reunions amb totes les entitats promotores de les diverses iniciatives legislatives populars, tenim informes tècnics. Dintre d'una setmana hi ha un seminari de treball, on portarem aquest text d'iniciativa legislativa popular, que significarà, jo penso, una modificació important, qualitativament important, i que esperem que en el mes d'octubre o el mes de novembre pugui ser aprovat en aquest Parlament. Per tant, des del punt de vista de l'àmbit de país, en aquests moments l'Estatut, la modificació de la iniciativa legislativa popular i convertir, després de la campanya de l'Estatut, tots els instruments que hem posat a l'abast de participació de l'Estatut en el que en diem «El Govern escolta». És a dir, volem que, a finals d'any o començaments de l'any vinent, tots els avantprojectes de llei o les grans decisions que el Govern hagi de prendre siguin, puguin ser sotmeses prèviament a un procés de participació o d'arribada d'elements i millores des de la ciutadania.

Segon nivell o àmbit d'actuació que ens hem plantejat: prestar suport al servei de les polítiques sectorials de la resta de departaments. I aquí he de dir que hi ha hagut,

especialment en quatre o cinc conselleries, una resposta magnífica, on ja no és que hàgim hagut de predicar la necessitat de la participació, sinó que des d'algunes conselleries se'ns ha demanat ja participació, i s'està fent.

Li citaré exactament les set iniciatives que en aquests moments estan en marxa. Vostè n'ha dit una, el I Fòrum del Medi Natural, on hi ha hagut un fòrum entre propietaris, gestors, usuaris, per tirar endavant interessos que, com deia al començament, en bona part poden semblar contradictoris. S'ha fet també, s'està fent amb la CIRIT i el DURSI un pla de participació pel que fa referència al nou Pla de recerca 2005 i 2008, un procés absolutament interessant. S'està fent un procés i es farà un procés participatiu en el Pla de política forestal, en col·laboració amb la conselleria de Medi Ambient. Amb el Departament de Justícia s'han iniciat converses, fonamentalment, per donar respostes o per fer processos participatius en dos àmbits: d'una banda, en la gestió i l'aprofitament del Registre d'Entitats, i en segon lloc, un procés participatiu que faci més fàcil abordar posteriorment decisions vinculades a les ubicacions penitenciàries. S'ha fet..., estem presents en el Consell de Direcció, en el Consell que s'ha creat des del Departament de Benestar i Família amb relació a la nova Llei de serveis socials. També s'ha fet el nou Pla de l'energia. I s'està treballant amb la Secretaria de la Immigració per tal que totes les propostes i els programes dels plans d'acollida del Govern comptin, evidentment, amb la participació.

Per tant, el que he de dir és que en aquests pocs mesos de funcionament de la Direcció General de Participació hi ha un nivell de col·laboració important amb quatre o cinc departaments, però amb quatre o cinc departaments que en aquests moments suposen polítiques fortes del Govern.

El tercer nivell és la necessitat d'introduir en aquest nou estil del Govern o aquest nou estil de funcionament el que en diem «les polítiques molt transversals». Per tant, hem fet una reunió amb els responsables de relacions institucionals de tots els departaments, en definitiva, presentant la Direcció de Participació i oferint, d'alguna manera, feina i suport per impulsar polítiques transversals.

En aquests moments els acords que tenim són, d'una banda, un seminari amb l'Escola d'Administració Pública, el setembre - octubre, amb els alts càrrecs, per introduir la política de participació en el conjunt de l'Administració. Hem acordat ja amb les secretaries de Joventut i Immigració plans de treball, per la importància, per la transversalitat d'aquests dos àmbits en el conjunt de la política del Govern. I, evidentment, en tot el treball de l'Estatut s'estan tirant endavant polítiques de transversalitat.

I el quart nivell –i acabo– seria el que fa referència al món local. Aquí en aquests moments, l'any 2004, el que estem fent és, fonamentalment, preparar els projectes de cara al futur. És a dir, s'està elaborant, estem elaborant un projecte de fer possible la participació i que els ajuntaments juguin un paper important també en la definició de la pròpia política del Govern català, que

tindrem a final d'any. Malgrat això, ja hem donat un suport, diríem, informal a algunes experiències o a algunes demandes que determinats ajuntaments ens han fet amb relació a com fer front a revisions de projectes urbanístics, a com fer front a la ubicació de determinades instal·lacions que poden significar rebuig. I alguns ajuntaments que ja, prèviament, han dit públicament la instal·lació d'aquestes ubicacions o la revisió dels plans urbanístics ens han demanat assessorament per fer processos participatius que, d'alguna manera, facin possible el consens. I els propers dies farem la presentació d'un programa que es diu Consensus, juntament amb Localret, la Fundació Bofill i l'Institut Català de Tecnologia, que és una eina telemàtica pensada fonamentalment perquè des dels ajuntaments també es puguin oferir instruments i mecanismes de participació des de les noves tecnologies.

Per tant –i amb això acabo, senyor diputat–, jo crec que l'experiència és interessant, és il·lusionant. És una exigència social. La voluntat del Departament, hi insisteixo, no és fer un departament de participació que només faci actes bonics exteriors, sinó impregnar tota la cultura del Govern català de participació i fer possible, com vostè deia, que la política cada cop més es vegi des de la ciutadania com una qüestió que afecta la seva quotidianitat i sobre la qual pot incidir en les decisions importants del Govern.

Res més, moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Donem per substanciada aquesta interpellació.

Interpellació al Consell Executiu sobre educació (tram. 300-00655/07)

I passàrem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació presentada al Consell Executiu sobre educació, per part del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors i senyores diputades... Miri, senyora consellera, aquesta és una interpellació que hem entrat tot i que nosaltres, com a grup parlamentari, no pensàvem en aquesta sessió interpellar el Govern sobre la política educativa. Però, realment, ens han arribat tants missatges, tants documents, tants malestars, que hem vist que era necessari fer-nos ressò de tota la problemàtica. Hi ha molt malestar en el món de l'educació, i suposo que vostè ho sap. Hi ha qui li ha fet arribar documents que demanen que aquest desgavell que hi ha hagut aquest final de curs no es torni a repetir. Altres documents, d'altres signes polítics o d'altres orientacions polítiques, li demanen un canvi urgent en la seva actuació.

El lògic és esperar l'inici de curs –i així jo ja li ho anuncio– per tal de poder fer un balanç de com ha començat el curs, com s'han concretat les polítiques que el nou

Departament, el nou Govern havia anunciat. Però, ja li ho repeteixo, ens hem volgut fer ressò d'aquest malestar, perquè així ens ho han demanat tantes i tantes entitats, tants i tants ensenyants i tants i tants representants del món de les famílies.

Catalunya té un milió d'infants, les seves famílies darrere, vuitanta mil ensenyants. I vostè ho sap més bé que ningú, el que representa de responsabilitat haver de garantir a tots aquests estaments, a tots aquests ciutadans, el dret a l'educació.

Miri, Catalunya ha disposat d'un model educatiu, que ha anat construint graó darrere graó, en què els eixos que agrupen les qüestions relacionades, d'una banda, amb el suport i, per altra banda, amb l'accés a l'educació havien trobat un equilibri, tot i el dinamisme i l'aspecte dinàmic del món educatiu, que, a més a més de població, s'ha anat ampliant en escolarització i en diversitat curricular. Qui hi té dret? Durant quant temps? De quin tipus? De quina qualitat? Aquests han estat els grans interrogants que hem anat aclarint al llarg d'aquests anys.

I a Catalunya, en aquests moments, vostè ha pogut, diguem-ne, assumir un sistema educatiu que respon a uns principis constitucionals i estatutaris, a unes normes bàsiques i també a unes normes pròpies, i a una voluntat política de disposar d'un model mixt, en el qual els poders públics, com a Generalitat, tenen la màxima responsabilitat d'acord amb l'Estatut, i també la societat, a través de la iniciativa social, veu reconegut el seu dret a crear escoles i els pares a triar el model educatiu a què, d'acord amb les seves conviccions morals i religioses, tenen dret, i així la Constitució ho respecta i ho reconeix.

A més a més, ha estat un model que ha donat una satisfacció àmplia, perquè estudis aliens al mateix Departament d'ensenyament, en l'etapa anterior, van donar uns índexs de satisfacció molt importants –7,4 a la privada, 7,2 a la pública–, en els estudis externs que vostè, de ben segur, trobarà.

Però què està passant en aquests moments? En aquests moments, hi ha molta gent que pateix perquè aquest model sembla que s'està esquarterant i en perilla la continuïtat. Vostès han reetiquetat la realitat amb interessos molt concrets i sovint partidistes: d'una manera expressa, d'aquest model mixt, n'han volgut dir «model dual»; de les comissions de matriculació, que havien funcionat i que també han funcionat enguany, n'han volgut dir «oficines úniques», anant més enllà del que la legislació permet; el dret a elegir centre, l'han volgut confondre amb l'elitisme. I així podríem anar veient com s'ha anat distorsionant el discurs polític, i ara vostès mateixos es troben víctimes d'aquesta distorsió, amb una certa dificultat per adequar-se a les normes. D'una banda hi ha hagut la norma i d'altra banda hi ha hagut la publicitat, el missatge publicitari.

Vostès han anunciat canvis que no s'adeqüen a la legalitat, i això ha creat malestar. Han forçat l'elaboració de normes, i ho podem concretar. Han fet perdre el respecte a la norma, i això és molt greu, senyora consellera. I han fet normes, si em permet, fins i tot absurdes, i, en lloc de corregir-les ràpidament, les han mantingut

fins al final. I, és clar, la norma és garantia de drets, i afeblir la norma i el respecte a la norma és atemptar contra allò que és consubstancial a una administració, a una democràcia.

Miri, el senyor Bargalló, quan era conseller d'ensenyament, va comparèixer a la Comissió de Cultura i va dir: «Les coses canviaran, perquè tindrem l'eficàcia en la gestió, perquè resoldrem els problemes. Estem trobant» –deia– «una resposta entusiasta a les aules, esperançada, il·lusionada.» Jo li estic dient: sí que han canviat coses, però no per bé, eh?, senyora consellera. Per a molta gent no han canviat per bé. Aquesta il·lusió que vostè deia, jo no l'he vist recollida –que vostè o el seu antecessor deien– en tots aquests manifestos, declaracions i documents que estan circulant.

Les intencions es comuniquen a les compareixences, i hem pogut saber la del conseller Bargalló i la seva. Les declaracions, les hem pogut veure a la premsa. Ara, les primeres normes, les primeres actuacions administratives i legals són realment les primeres concrecions i decisions d'un govern. I vostès les han fet en un marc de gran inseguretat jurídica. Quants recursos tenim ara plantejats en el contenciós administratiu que no hi havia? En quin nombre de recursos s'ha recollit el malestar entorn del Decret d'admissió d'alumnes, amb la restricció dels concerts? Aquesta inquietud de futur i de continuïtat que planeja sobre determinats centres està enfortida per aquesta sensació que s'actua al marge de la llei, a vegades. Permeti'm que li'n posi dos exemples, perquè jo no sé si el seu Govern en sap.

Fa poc, el seu Govern va aprovar un decret sobre el nomenament dels equips directius dels centres que ja s'havia aplicat a través d'una resolució prèvia al Decret, en la qual ja s'avisava que, atesa la impossibilitat temporal de dur a terme les actuacions pertinents –per tant, vol dir que havien perdut el temps, que no havien publicat el Decret quan tocava–, resulta que, atesa aquesta impossibilitat, resolen en funció d'un projecte de decret; citen el projecte de decret, resolen i acaben la Resolució dient: «L'eficàcia d'aquesta disposició està condicionada a l'aprovació, publicació i entrada en vigor del Decret esmentat.» Això no s'havia vist mai, senyora consellera.

Vostè sap què deien les instruccions als inspectors? Els deien claríssimament: «Home» –deien–, «procureu fer un ús restringit d'aquesta Resolució», perquè, és clar, una certa consciència de la alegalitat era important, però els deia: «La data límit que preveu la Resolució és el 18 de juny», i resulta que, el Decret, el Govern l'aprova el 22 de juny.

Ho sap, el seu Govern, que aprova uns decrets que ja han estat desenvolupats i aplicats?, que els inspectors, a corre-cuita, havien d'anar a fer la convocatòria de les comissions per elegir els directors? Què és allò que representa l'Administració en els centres? Quina és la figura –la de la direcció– que ha de conciliar els interessos de la comunitat educativa i les directrius de l'Administració? Una figura tan sensible com és la direcció... Vostè em dirà: hi ha hagut la LOCE, hi ha hagut això... Escolti'm, vostè va trobar un projecte de decret, el Consell Escolar a punt de dictaminar-lo, al final han

hagut d'utilitzar-lo... I això que vostès en diuen «la impossibilitat temporal de dur a terme les actuacions» és, si em permet, desídia o incapacitat de gestió, perquè, des de quan s'ha d'actuar fora de termini? Això genera una gran inseguretat, un afebliment de l'Administració. Hi han molts temes que podré..., i ara veig que se'm comença a esgotar el temps i, per tant, ho hauré de fer a la continuació, que manifesten aquest malestar. Per exemple, el seu Govern també va aprovar un decret, en el seu dia, pel qual s'establia el procediment d'admissió de l'alumnat, i es donaven unes competències clares a les funcions d'escolarització. Després, lògicament, d'haver hagut d'atendre l'informe de la Comissió Jurídica Assessora i canviar les previsions i els anuncis reiterats d'il·legalitat que Convergència i Unió va denunciar des del primer dia.

Però, què ens passa? Que vostès estan aconseguint quelcom meravellós: estan transformant les normes. Allò que està previst en el Decret ja varia quan es publica la Resolució. En el Decret queda clar que la Comissió, abans de signar un lloc escolar, ha d'escoltar el pare i la mare.

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Vaig acabant, senyor president. A la Resolució resulta que ja només s'han d'atendre determinats supòsits, i en el comunicat de la Comissió d'Escolarització ja queda clar que només s'atendran les peticions d'alumnat de nova incorporació i els canvis de domicili, independentment de les vacants que hi hagi.

Aquelles previsions que preveia, que va incorporar per mandat legal el Decret s'han anat perdent en la Resolució i en els comunicats interns. Després li podré...

El vicepresident segon

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Rigau i Oliver

Vaig acabant. Després li podré concretar encara més aquesta il·legalitat, aquest mal ús de la norma, aquest afebliment del respecte a la norma que està afectant la comunitat educativa i la seguretat del sistema educatiu.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per donar resposta a la interpellació, en nom del Govern, té la paraula l'honorable senyora consellera d'Educació.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., vostè sap, senyora diputada, que sempre l'escolto atentament, no només en les interpellacions, sinó en altres debats que s'han produït a la cambra com podrien el dels pressupostos, que jo hi era present.

A mi em sobta la deducció que vostè em fa d'algunes d'aquestes situacions que s'han produït darrerament en l'àmbit educatiu, perquè vostè ho atribueix a la falta de respecte a la norma. I jo crec, precisament, que algunes d'aquestes manifestacions darreres són fruit d'aplicar la norma, és a dir, a l'inrevés ben bé del que vostè aquí m'està explicitant.

Vostè ha tret amb la seva interpellació conceptes com model mixt, l'herència que hem trobat de model educatiu... I a mi el que em preocupa és que, clar, ben bé al final jo no sé si estem parlant del mateix. I això sí que em preocupa. Perquè darrere de qualsevol model educatiu, vostè ho sap perfectament, hi ha un model social, i que un govern hi té una responsabilitat directa en aquesta qüestió.

És cert que el model educatiu del nostre país és el que és. És cert. Però vostè també hauria d'estar d'acord amb el fet que és responsabilitat del Govern del país vetllar pel compliment normatiu d'un model sustentat amb fons públic. És a dir que una cosa és la titularitat pública, fet sobre el qual vostè i jo ja hem debatut en altres ocasions, però l'altra cosa també és la claredat d'idea de quina és la normativa a aplicar en tot el que es diria aquella vocació de servei públic de la xarxa.

I a mi em sembla, ho repeteixo, que un dels problemes bàsics en aquest moment és que en el fons de la qüestió ben bé no sé si vostè està qüestionant el model educatiu d'aquest Govern, que té tota la legitimitat per fer-ho, però en el fons el que també està qüestionant és el model social. I això sí que és extremadament perillós. Però que fóra bo per a tothom que sapiguem del que estem parlant realment. Però aquest és el quid de la qüestió –aquest és el quid de la qüestió.

És a dir, quan parlem de la llibertat a escollir, dret totalment reconegut per a tothom, és a dir, pel Govern d'aquest país també, estem parlant d'això també, perquè al final el discurs porta a qüestionar el model social. Perquè l'educació, tot i que sempre diem que hauria d'estar fora del marc de discussió política partidista, el model educatiu d'un país està, precisament, donant imatge del model social que aquell país persegueix.

Quin és el model social de vostès? Potser és això el que necessita saber aquesta consellera. De què està parlant quan vostè em diu que hi ha una xarxa mixta? És que vostè no està a favor d'una normativa que el que pretén és garantir l'accés a l'educació en igualtat d'oportunitats amb aquesta xarxa finançada amb fons públics? És això...? És això en el que no estan d'acord? Que fem complir una normativa que té per objecte assolir això? Vostè em diu que sembla que les normatives ens les saltem. No ens les saltem, les fem complir.

Es pot estar d'acord o no d'acord amb una normativa, amb una norma base que el Govern posa sobre de la taula, però el que sí que garantim és el compliment igual per a tothom. En això estem d'acord, doncs, respecte a la norma. No em valen més els comentaris de «aquesta norma ja existia però abans ens ho arreglaven». Això ja no ens serveix. I no voldria haver de remetre'm permanentment a l'herència. Que hi és. L'herència hi és. Però vostè també sap que jo no n'he fet ús,

reiteradament, des de la meua paraula a la cambra ni a la Comissió, d'aquesta herència, però hi és.

Què ha fet aquest Govern? Doncs, jo crec que una de les qüestions que genera tensions..., jo diria que n'hi han dos, fonamentalment: una de les que genera tensions és, precisament, que si alguna cosa té aquest Govern és claredat en política educativa i què és el que vol assolir amb aquesta legislatura. I entenc que això preocupi en determinats sectors, ho entenc.

Hi ha una altra qüestió que és la que ve propiciada per sectors que creuen que aquesta política educativa que vol tirar endavant aquest Govern és l'adient, però que voldrien més pressa en les decisions. És a dir, no féssim un *totum revolutum*, perquè són molt distintes i molt diferents. De la mateixa manera que, quan parles del dret a escollir, tothom no hi pot estar d'acord, però quan en parles hauríem de saber ben bé de què estem parlant i què és el que estem demanant.

De què parlem, senyora Rigau? Del xec escolar? Estem parlant d'això? (*Veus de fons.*) Doncs, llavors parlem de model social. I això, aquest Govern sí que sap, en política educativa, que el seu objectiu és garantir l'accés a l'educació en igualtat d'oportunitats, a l'educació sustentada en fons públics.

Què hem fet? Hem fet un decret d'admissió d'alumnat, com vostè ha dit. Hem incorporat a les oficines municipals una tasca directa de l'Administració local i de la comunitat educativa. Hem fet uns pressupostos, que vostè em dirà que són insuficients i, segurament, la seva companya de banc li dirà que *sempre* són insuficients, com tantes i tantes d'altres coses, però que són uns pressupostos que aposten, sobretot, per la transparència, i, si ho vol, parlarem de les paraules «bloqueigs pressupostaris» i «maquillatges de pressupost».

Els pressupostos d'Educació de l'any 2004 són uns pressupostos reals, els pressupostos d'Educació de l'any 2003 eren uns pressupostos ficticis, perquè de bloqueigs n'hi han un bon grapat. I, ja m'hi referiré, si vol vostè amb posterioritat, a algunes de les afirmacions que va fer en el debat pressupostari a l'esmena a la totalitat en Educació, vostè va dir un seguit de coses –un seguit de coses– que no són certes –que no són certes–, li ho puc demostrar, i partides que vostès tenien dotades el 2003 en un import, les bloquejaven sistemàticament, i l'import no es podia gastar. D'això, se'n diu maquillatge.

Els pressupostos d'aquest any d'Educació no en tenen, de maquillatge. Per tant, són uns pressupostos dins de la contenció general dels pressupostos del Govern, realistes. I la mostra és l'aposta que s'ha fet en recursos humans, que és allò amb què podem incidir més ràpidament que no pas amb les construccions, que..., rail!, també, si em permet l'expressió, l'herència que tenim. I, si no, algú li pot explicar com tenim determinades situacions. I ho hem fet amb una aposta molt important amb un pla d'acollida. Perquè un altre dels aspectes que tenim a sobre de la taula, que és inajornable ja, és el tema de la immigració i la integració del nouvingut.

Vostè..., que jo, evidentment, també lleigeixo els diaris, deia públicament que «vejam si aquest Pla d'acollida aniria cap a la segregació». No, escolti, pot estar tran-

quillà. Nosaltres la situem, l'aula d'acollida, al centre. Des d'aquesta òptica, treure els alumnes del centre per anar als tallers d'adaptació..., caram, si seria segregació! I això és el que feien vostès sistemàticament. Per tant, hi ha una aposta en gairebé 36 milions d'euros per un pla d'acollida que podem posar en marxa a partir d'aquest curs.

Hem fet una aposta pressupostària per a la formació professional. Doncs, tot això són fets. Ja sé que a vostès els agrada més parlar de filosofia –de filosofia. I voldria, ho repeteixo, que m'aclarís exactament quina és la seva filosofia educativa per a aquest país. Quina és? Vostè pot afirmar públicament, com ha fet, que nosaltres per a què l'escola concertada assumeixi la immigració li hem de donar el mateix que a l'escola pública? Això ho ha dit vostè públicament. Sap què vol dir això? Vol dir que fins ara el Govern d'aquest país, l'anterior Govern d'aquest país, tenia clar que la concertada no assumia la immigració perquè no la dotava dels recursos que necessitava. Nosaltres hem estat més valents, la dotarem, l'ajudarem; però vostès no van buscar el compromís, potser perquè el seu model de societat no és ben bé el nostre.

I això vol dir, evidentment, que les nostres polítiques educatives, les d'aquest Govern –les d'aquest Govern–, són distintes de les que vostès feien.

Gràcies.

El vicepresident segon

Honorable consellera, moltes gràcies. Per fer la rèplica, té la paraula l'honorable senyora diputada Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyora consellera, la interpellant era jo. Vostè m'interpella a mi. No. No s'hi val. Sóc jo que interpel·lava. Per tant, no, no... (*veus de fons*) les coses allà on siguin. Vostè no m'ha contestat.

Vostè no m'ha contestat en relació amb una resolució tan important com la de nomenament de directors de centres al marge d'un decret. Vostè no m'ha contestat les derivacions i els canvis d'un decret d'admissió d'alumnes a una resolució, a un comunicat de les comissions d'escolarització. Vostè no m'ha contestat el que jo li he preguntat. No m'ha donat cap element que em faci pensar que les coses d'aquí en endavant seran diferents i que hi haurà més seguretat jurídica en els actes del Departament. No m'ha dit res que em faci pensar que moltes de les coses que ens han fet arribar, doncs, potser no tenien el fonament. No, no..., al revés, vostè, què fa? Agafa, tira la pilota a la teulada més amunt, va i em contesta pel model de societat que, no pateixi, li contestaré ràpidament.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Perquè vostè em diu: «Si una cosa té clara aquest Govern és la política educativa.» Home, no em digui això –no em digui això–, perquè, miri, dels acords del Tinell hi ha punts que ja queda clar que no es poden aplicar perquè no s'adeqüen a la legalitat. Dels seus programes electorals, moltes coses han desaparegut en passar a

l'Acord del Tinell; però, en canvi, la seva música sona de la mateixa manera. Vostè té una diversitat de discursos a dintre la mateixa conselleria que es posa de manifest cada dia, i no faig més comentaris d'aquests que semblen més adreçats a desgastar, perquè no cal fer-los des de fora, perquè ja els hi fan des de dins, per tant, per aquí, no avanço. Ara bé, vostè em diu parlem del model de societat. Cap problema. Vol un sistema més clar d'apostar per la convivència i la cohesió social, un procés integrador que a través de la política educativa, la immersió lingüística i el dret a elegir l'escola, però també una aplicació rigorosa i estimulante de l'oferta pública? Vostè ha vist el mapa escolar de Catalunya, amb la seva concreció fins als setze anys? Per què hem anat per sobre i per endavant de la resta de l'Estat? Per què hem defensat un model comprensiu per sobre de tothom? Per què aquells principis inspiradors de la LOGSE van néixer en el nostre país? Per què les estratègies psicopedagògiques s'avalen en les orientacions, indicacions que, en el seu dia, el Departament d'Ensenyament va fer? No em digui això, perquè hem estat els primers a tenir gratuïtat de tres a sis anys, i a tenir una oferta universitària que dona un grau de satisfacció altíssim, amb un equilibri territorial adequat. Que tenim un nou repete, que tenim la nova immigració; evidentment, parlem-ne i modifiquem, ampliem i dissenyem nous instruments, però vostè no em vingui a mi a dir, perquè sap que no m'ho por dir, perquè sap que em vol fer anar a una banda que vostè sap, perfectament, que no em pertoca, no em vulgui identificar amb un discurs poc cohesionat, poc convivencial.

Jo li repeteixo aquí el que li vaig dir a la Comissió: «Mai cap Govern de Convergència i Unió havia fet créixer tant l'escola privada no concertada com hi ha el perill que vostès ja han començat a fer ara.» I això sí que pot ser un element poc cohesionador del nostre país. Jo li he parlat d'aquesta manca de respecte per la norma, com si vostès poguessin saltar-se les normes: el quart conveni de la concertada, els drets socials que tenen allà reconeguts, que no l'han complert, la rebaixa de P3 de la ràtio i en canvi pugen la ràtio a l'ESO sense comunicar-ho.

Li podria, i tenia aquí, una gran relació de fets que justifiquen i, per tant, demanaria un punt de generositat al president, perquè veig que estic a la franja final. Però vaig directament a les aules d'acollida.

Senyora consellera, els hem anunciat primer que vaig explicar què eren. Amb quin criteri s'estan seleccionant els professors? Cap professor definitiu ho vol fer, no hi ha cap incentiu, serà l'últim d'arribar qui ho assumirà. Sap per què va triomfar, si podem dir triomfar, però que va ser tan positiva la immersió lingüística? Perquè vam preparar molt bé el professorat. Quan es formarà, aquesta gent? Diuen que al setembre. No hi ha hagut criteris. Cal fer un projecte i no hi ha ni una indicació. Com s'han triat els assessors que han d'actuar en aquests centres, sense ni concurs, sense cap requisit públic. Les orientacions a l'inici de curs, quan han aparegut? Si es descuida apareixen quan ja l'escola ha tancat. Les plantilles de secundària, ja estan determinades? Els repetidors, com han tingut en compte, primer han comunicat el nombre d'alumnes amb necessitats educatives especials abans de saber els repetidors, etcètera.

El president

Senyora diputada.

La Sra. Rigau i Oliver

Acabo, senyor president. Només per dir-li que jo li demano rigor en l'actuació i que no malbaratem el prestigi educatiu, perquè vostè té tota la legitimitat d'aplicar un projecte polític, però té l'obligació de preservar el prestigi de l'Administració i el respecte que la Generalitat havia despertat sempre a la comunitat educativa.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable senyora diputada. Té la paraula, en nom del Govern, la consellera d'Educació per a la rèplica.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, no pateixi pel prestigi i pel respecte. (*Remor de veus.*) Doncs, no, no hi ha de patir en absolut, i li ho repeteixo, vostè em parla de normatives i em parla de decrets, i jo li puc ben assegurar que el que es fa es fa dins del que toca i dins del que s'ha de fer. Vostè hauria també de tenir en compte una qüestió, que vostè l'ha dit només de passada, i és la situació del marc educatiu general quant a la Llei de qualitat, i les circumstàncies que el van envoltar i les decisions que des del Departament d'Educació jo crec que d'una manera molt clara i transparent es van prendre en el seu moment.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

El Decret de direccions –i vostè ho sap perfectament– era un decret qüestionat, debatut i que, finalment, es va arribar, diríem, a una situació d'acord, però que no estava dins del calendari de la Llei de qualitat, sinó que estava en un articulat a part, i que el que s'ha fet amb posterioritat és fer el Decret i amb una transitòria d'aplicació d'un any, perquè evidentment esperem certes qüestions si no ens satisfan del tot a nosaltres i a la comunitat educativa poder-les reconduir. I aquesta és la situació del Decret de direccions, no n'hi ha absolutament cap més.

Miri, hi ha una cosa que vostè també ha dit en la seva primera intervenció i em parlava de les etiquetes. Miri, les etiquetes no fan la cosa, la cosa la fan els fets. El que vostè m'acaba de dir en aquesta segona intervenció de quina és la seva visió de l'educació i..., doncs, que ho ha dit en tres frases molt curtes i molt ben ordenades, no són més també que una etiqueta –no són més també que una etiqueta–, però els fets i la realitat no estan d'acord amb aquesta etiqueta que vostè m'ha dit –no hi estan d'acord. Perquè, ja ho sap, que en la presentació del Pla d'acollida nosaltres, una de les coses que feiem públiques, precisament, és que el 80 per cent de la immigració, dels nous nadius, estan escolaritzats en l'escola pública, per exemple. Doncs, a això hem arribat a través de la seva gestió i, segons diu vostè, a través del

seu discurs de cohesió i de convivència social. Si això hagués estat així, si no fos només d'una etiqueta, la situació en què ara ens trobaríem no seria la que és, seria una altra distinta i diferent, i si realment s'ha de fer una aposta pressupostària en suport a la concertada perquè hi hagi aquesta cohesió i aquesta convivència que es genera a partir de fons públics, doncs, vostès tenen d'haver tingut l'ocasió de fer-la des de feia molt i molt de temps. I ara clar, ho hem de fer en sis mesos, ho hem de fer tot. Però nosaltres anem cap a aquí. Jo crec que a vostè el que li genera la preocupació és que sap que anem cap a aquí, i jo crec que aquesta és la qüestió real, que nosaltres no parlem d'etiquetes i anem fent el camí a poc a poc, potser no tan de pressa, evidentment, com voldríem.

Vostè m'ha esgrimit que hem hagut de rebaixar algun plantejament per dificultats legals. Això ja li ho vaig reconèixer públicament, però això no vol dir que renunciem a continuar en aquest camí i anar traient els entrebancs que ens poguessin trobar.

Jo li he dit una cosa que, evidentment, vostè tampoc no me l'ha contestat ni, com vostè diu, jo no la interpel·lo. Jo el que sí que li demano –i crec que tinc legitimitat per demanar-li– és concreció en les seves interpellacions, concreció. Vull dir, realment quan jo li dic: «digu'm de què estem parlant», doncs, és una manera de poder clarificar quin és el marc de resposta que jo li he de donar. No li demano res més, sinó només concreció.

I, per exemple, i algunes de les manifestacions públiques que s'han produït, no per part de vostès, per cert algunes de les que s'han produït per part de vostès sí que fan una crida –sí que fan una crida– pública amb un discurs poc cohesionat i poc convivencial per al país, i està reflectit als mitjans de comunicació. Vull dir, i em penso que estem parlant de persones properes al seu projecte, eh? Vull dir, estem parlant de persones que tenen responsabilitat de direcció dins de la seva federació.

Però jo el que li deia és el del tema pressupostari, i això és una realitat. Vostès no han parat de dir que els pressupostos són inferiors als que teníem l'any passat. No és cert. Segons el llibre oficial –oficial– del 2003, Ensenyament en aquell moment tenia un pes del 18,1, si li traïem els bloquejos pressupostaris, què li puc detallar, eh? Quan vostè em parlava, aquí, al debat de pressupostos del tema del mobiliari. Escolti'm, en el tema del mobiliari hem crescut un 40 per cent, perquè hem hagut de donar resposta a comandes que s'arrossegaven del març de l'any passat –del març de l'any passat. Per exemple, quan vostè..., sí, sí, vostè feia referència, doncs, a les dotacions informàtiques. Escolti'm, vostè em parlava de 50.000 euros, doncs, no, això era només l'equipament informàtic de la Secretaria General. Hi han altres partides molt ben dotades, amb 12,3 milions, etcètera. És a dir, si traïem el maquillatge que hi havia, que vostès sabran millor que jo a quines campanyes es dedicaven, era el pes d'Ensenyament del 17,77 per cent.

Aquest any, 2004, el pressupost és del 18,9 real –real– i el que fa falta és explicar a la gent aquesta realitat. Quin era el maquillatge de les partides, què era el que realment se destinava a cada partida que allí sortia re-

flectida, què era el que el Departament no es podia gastar arribat a un lloc concret de la situació, perquè s'ha via derivat cap a altres situacions? I ho sé, perquè hi ha algun acord de Govern donant resposta a això del 2003, de les quals he hagut de treure diners d'Educació per a destinar-los en un altre lloc, perquè eren compromisos del 2003, i anaven a Presidència, senyora Rigau, anaven a Presidència!

Potser el que hem de fer és traslluir més quina era la realitat dels seus pressupostos i la tan fantàstica política educativa, que vostès tenien.

(Veus de: «Molt bé.»)

Moltes gràcies. (Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyora consellera. Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre política educativa (tram. 300-00253/07)

El següent punt de l'ordre del dia fa referència a la interpellació presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Alternativa sobre la política educativa. Per a la seva exposició té la paraula la il·lustre senyora diputada Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies senyora consellera, que avui la fem treballar doble, i gràcies senyors i senyores diputats. Ara, tot just s'acaba el curs escolar i ens ha semblat que era un bon moment per aturar-nos per parlar de política educativa del nou Govern, entenent que és un moment en què, com acabem de demostrar, hi ha moltes expectatives generades. Nosaltres creiem que l'interès que demostra que avui sigui la tercera vegada que parlem de temes d'educació, primer per aprovar una llei i ara per fer una segona interpellació demostra que aquest canvi de Govern ha generat, realment, un canvi d'expectatives.

Nosaltres no creiem que hi hagi malestar, el que hi ha probablement són ganes, ànsies, diria jo, que aquests canvis es vegin i que es vegi realment que les coses no es fan com s'han fet fins ara.

És evident que només ha passat mig any o poc més de mig any des del canvi de Govern, i que els acords i les línies de treball tenen present no només aquesta legislatura i, per tant, sis mesos és poc per avaluar-ho. I també és cert que els primers pressupostos que ha presentat el seu Departament, vostè ja ho ha dit, no responen a totes les demandes que vostè voldria, sinó que, més aviat, a una situació de restricció i de racionalitat, herència de la gestió anterior, i jo ja no m'entretindré en més detall.

Però, malgrat tot, creiem que és també un moment de donar respostes i creiem que se'n poden donar. Evidentment, per respondre els compromisos i els acords, però sobretot perquè l'escola catalana afronta en aquests moments grans reptes. I en això ens volem aturar, fer-

hi referència i conèixer la seva opinió i les propostes del seu Departament, perquè sabem que en moltes també són les prioritats del seu Departament. Ens aturarem, breument, sobre la necessària i decidida aposta per l'escola pública, que ha de ser amb paraules però també amb fets, en l'elaboració d'una llei catalana d'educació fruit d'un pacte nacional, en el bastiment d'un sistema educatiu basat en l'escola inclusiva i en l'impuls dels prestigi i la qualitat de la formació professional.

Des del nostre Grup sempre hem defensat que cal un sistema educatiu que sigui un veritable instrument de progrés i de cohesió social, on l'educació pública sigui l'eix vertebrador del conjunt del sistema, però perquè això sigui possible cal donar la protecció i el suport a l'escola pública que les trampes i les altres prioritats fins ara li han negat. I cal fer-ho amb el discurs, com li deia, però també amb els fets. Això significa, abans de res, diners, significa garantir el finançament suficient per apropar-nos a la despesa pública mitjana europea en termes de tant per cent del PIB dedicat a Educació. I té traduccions directes: millora en les aportacions dels centres, dels recursos i condicions de treball del professorat i en un país com el nostre, on encara el curs vinent 17.000 nous alumnes aniran a les aules, aniran en aules en barracots, això significa també equipaments i nous centres. La situació actual és el resultat de no fer-ho bé durant molt anys abans, de no invertir, de no planificar.

Per tant, el Pla de construccions escolars de Catalunya que vostè ens presentava recentment en Comissió és més urgent que mai i ha de garantir la inversió en la construcció de nous centres, a substituir-ne de vells, a fer reformes, rehabilitacions i ampliacions. I és també una prioritat poder comptar amb aquests 1.500 milions d'euros fins al 2007 o amb els que calguin per dur-ho endavant.

L'aposta per l'escola pública de qualitat significa, també, planificar, i una planificació que té un exemple concret que és l'elaboració d'un nou mapa escolar a Catalunya. Significa també transparència i honradesa, i vostè hi ha fet esment fa un moment. L'aposta per l'escola pública és, evidentment, una aposta política, és una tria: invertim els diners a fer més centres públics allà on hi han necessitats o continuem signant concerts allí on encara hi ha vacants a l'escola pública; és una tria. Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa ho tenim clar, i estem segurs que vostè, senyora consellera, també. Ara tenim l'oportunitat de demostrar-ho amb les paraules i, com deia, també amb els fets. Per tant, garantim que els centres sostinguts amb fons públics assegurin el dret a l'educació gratuïta i de qualitat, amb igualtat de responsabilitats i de tracte, i que cap de les dues xarxes sigui subsidiària de l'altra.

També significa descentralització. I un bon intent ha estat l'establiment de les oficines de matriculació, però cal potenciar-les més i estendre-les de cara al curs vinent. Per tal que siguin efectives han de tenir més competències, i si això significa canvis normatius o de caràcter legal, doncs, canviem-ho.

De la mateixa manera, continuar fent passos més agosarats de cara al decret de matriculació perquè esdevin-

gui de forma efectiva un instrument per a la igualtat d'educació. En això s'ha de ser valent, i tindrà el nostre recolzament per ser-ho.

Pel que fa a la llei catalana d'educació, cal aprofitar la situació actual de la moratòria de la LOCE per treballar i enllestir aquesta llei catalana d'educació que volem; una llei que evidentment requerirà el consens de tota la comunitat, però que no ha de significar partir de zero, perquè hi ha tot un treball fet per la comunitat educativa, pels sindicats, el professorat, pares i mares, associacions i moviments, que, plegats o individualment, han generat reflexió i propostes que ens han de servir per avançar més ràpidament.

Per nosaltres és indispensable que en aquest marc de debat es plantegi el model d'escola que volem, que en definitiva implica, i vostè ja ho ha dit abans, definir el model de societat que tindrem en els propers anys. I no l'entendriem si no és un model que aposta clarament per una escola inclusiva. No podem plantejar-nos una escola que no sigui una escola per a tothom, perquè no ens podem plantejar una societat o un país on tothom no hi té cabuda, vingui d'on vingui o sigui com sigui. Per això, viure la diversitat a l'escola no ha de ser un problema o una dificultat, sinó una oportunitat històrica per a una estratègia docent innovadora i per a un model de societat.

L'experiència ens demostra que l'escola inclusiva és un benefici per a tothom, que millora l'eficiència de tot el sistema educatiu i que els alumnes amb necessitats educatives especials, les que siguin, esdevenen un estímul tant per al professorat, per a l'alumnat, com per al seu entorn, que enriqueix l'aprenentatge.

Per contra, l'alternativa és un sistema educatiu de bombolles, de gàbies de barrots d'or i de guetos. Per tant, una societat classista, racista i exclouent. I, francament, això no ens sembla una alternativa i sabem que per vostè tampoc.

Però l'escola inclusiva només serà una realitat si el professorat disposa dels recursos necessaris, i el primer i principal recurs és la seva pròpia preparació i coneixements.

També són necessàries altres mesures. Vostè va presentar fa uns dies un pla per a la concreció de les aules d'acollida i ara n'ha donat més detalls. És una bona notícia i una bona proposta, les seves intencions, i també perquè compta amb recursos per començar a treballar immediatament, perquè té una base important i perquè l'enfocament vincula tres aspectes bàsics: la llengua, la cohesió i la multiculturalitat.

Però aquests aspectes han d'anar en paral·lel. El català és evidentment un element d'integració al nostre país, però és determinant també que l'esforç per tenir una aula intercultural, una societat intercultural no sigui només del nouvingut. I, sobretot, perquè el Pla tingui èxit, cal que vingui acompanyat de la formació necessària per al professorat responsable i pels referents normatius que donin les orientacions necessàries al professorat, perquè aquest no es trobi sense cap document de referència. I ja sabem que hi estan treballant, però és important treballar-hi ràpid.

També altres col·lectius amb necessitats educatives especials requereixen un esforç. A Catalunya, per exemple, hi ha aproximadament dotze mil alumnes amb discapacitats, dels quals una mica més de la meitat estan escolaritzats en centres ordinaris. Demanem una aposta decidida per una escola per a tothom basada en els principis d'integració social i escolar, de personalització de la resposta i de normalització dels serveis, afavorint que sigui l'escola ordinària la que respon al dret a l'educació, i garantir-ho amb criteris de proximitat. Per això creiem que de cara al curs vinent el Govern hauria de prendre les mesures adients per a garantir l'escolarització en centres ordinaris d'aquells alumnes amb discapacitat que així ho manifestin.

Per últim volem fer una referència al que ha estat la germaneta petita i pobra del sistema educatiu fins ara, que és la formació professional. A Catalunya, estem per sobre de la mitjana europea en persones amb estudis universitaris, però també tenim el doble de persones sense professionalització. Per tant, cal una bona sacsejada. El món empresarial, els sindicats, els ajuntaments i el mateix Govern estan d'acord a apostar per una ocupació de més qualitat, amb activitats que generin valor afegit per ser realment competitiu, i aquest objectiu només és possible amb la inversió en recerca i innovació i amb la formació dels treballadors i treballadores, amb una aposta pel treball de qualitat on evidentment la formació professional hi juga un paper clau.

Cal una visió integrada de les polítiques d'ocupació i de formació, i superar visions que compartimenten el sistema educatiu, apostant per una visió de la formació al llarg de la vida, per tant, del reciclatge, que permeti vinculacions entre la formació professional, l'ocupacional, la universitat, la formació bàsica o la d'adults.

No m'entretindré més, o en tot cas dir-li que, en definitiva, ara és el moment de prestigiar la formació professional, que significa valorar la capacitat i professionalitat per sobre de la sobretitulació.

Sabem que fins aquí..., volem deixar la nostra intervenció conscients que hem volgut abordar molts temes, però també sabem que les expectatives generades fins ara són moltes, i, en tot cas, recordar-li que té el compromís del nostre Grup per tirar-les totes més endavant i al més ràpidament possible.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada, jo diria que, amb la seva exposició, hi estem d'acord. I estem d'acord que cal una aposta clara i decidida en l'escola pública, un compromís més allà de les paraules, i deia fa un moment, també, perquè una acaba tenint la sensació que educació..., al voltant de l'educació es fa molta filosofia, i precisament no és filosofia el que necessitem, sinó que són fets i concrecions.

Vostè ha fet una exposició al voltant de molts de temes, de molts. En tots, el Departament d'Educació, el Govern a través del Departament d'Educació, hi ha pres posició i ha pres decisions que afectaran el proper curs; decisions, a més a més, amb dotacions pressupostàries importants, tot i, ho repeteixo, les dificultats pressupostàries amb què s'ha trobat aquest Govern.

Jo voldria situar, pel que fa referència a la igualtat d'oportunitats, a no deixar ningú enrere en l'educació, en el respecte pel dret a l'educació que té tothom, unes dades que em semblen importants per contextualitzar una mica, no? I vostè parlava de l'alumnat estranger i del repte que és per a Catalunya, com a societat, resoldre en positiu la situació. I és cert. Jo he dit més d'un cop que és una qüestió de país, i que va més enllà, fins i tot, del Departament d'Educació, molt més enllà; és un tema que involucra tota la societat.

Però és cert, també, que els instruments que tenim des del Departament d'Educació s'han d'utilitzar, i bé, per aconseguir aquests objectius. L'escola acaba sent el lloc on més impacte genera aquesta situació dels nous nadius. I així ho reflecteixen els centres, els professionals, les famílies, els ajuntaments, els alumnes, és a dir, tota la comunitat educativa. Per tant, ens sentim directament responsables de la nostra tasca d'aportació al país en un tema tan vital com és la cohesió social i el model convivencial.

Jo li diria que, per tindre-ho present, no?, en l'alumnat estranger a Catalunya en el curs 2003-2004 tenim un total de 74.491 alumnes estrangers –i parlo del curs 2003-2004, que no tindrà a veure amb el que tinguem al final del curs 2004-2005, també vull que ho tinguem present–, que aquests alumnes són d'entre tres i més anys, matriculats en l'ensenyament no universitari de Catalunya, procedents de 157 estats diferents. Est alumnat estranger representen el 7,6 per cent de l'alumnat a Catalunya; al sector públic, és a dir, tot el que tenim al sector públic, representen el 10,6 del total dels alumnes; al sector privat, el percentatge és del 3 per cent.

Fixi's bé de les dades que partim i quina és la responsabilitat que tenim com a govern i com a escola pública i de qualitat davant d'un repte d'aquestes característiques, que, a més a més, amb les estadístiques a les mans, any rere any, continua incrementant.

Vostès saben perfectament, i jo ho reflectia fa un moment, que algunes decisions que ha pres aquest Govern i que ha posat en marxa han generat cert «malestar», si em permetes l'expressió. Aquestes decisions, en bona part, van en el sentit precisament de fer que la riquesa de la diversitat s'estengui a tot el sistema diguem-ne el nom que vulguem però que se sustenta en fons públics.

I què hem fet? Miri, hi ha tres qüestions bàsiques que un govern acabat d'arribar pot emprendre: una és la inversió en recursos humans, l'altra és l'atenció a l'alumnat i l'altra parlaria de la planificació en infraestructures.

Evidentment, amb l'atenció a l'alumnat és on es veuria de ple aquesta concepció del nou pla per a la llengua i la cohesió social, i que es visualitza com a instrument a través de l'aula d'acollida, o Pla d'acollida, de manera més general.

Aquest és un pla que, com vostè també ha dit, pretén vertebrar a través de la llengua pròpia d'aquest país com un element de cohesió de l'alumnat; un alumnat que hem de dir que presenta molta complexitat –jo li he parlat de 150 i escaig països.

És a dir, hem de tenir en compte que, en primer lloc, és un alumnat de diverses edats, i òbviament no és el mateix escolaritzar un infant que un adolescent, i, per tant, la problemàtica que ens genera la primària no té res a veure amb la que es genera a nivell de secundària.

A més a més, cal tenir en compte, en segon lloc, que la diversitat cultural i d'origens implica comportaments diferents, i a més a més cal tenir present que els hàbits d'estudi dels alumnes són molt diferents.

És a dir, estem parlant realment d'una complexitat molt evident i que, per tant, solucions uniformitzadores ràpidament escrites en un paper, de ben segur, no ens donarien els resultats que tots i totes voldríem per solucionar aquesta situació i caminar decididament cap a aquest model convivencial.

I en això, evidentment, jo crec que ha quedat molt clar quin és el compromís del Govern, i que té present que l'atenció i l'acollida de l'alumnat nouvingut és un tema molt important, i que es basa, a més a més, en un model *inclusiu*. I vull subratllar aquesta paraula. Massa sovint, qualsevol problema educatiu que s'ha vist o llegit com a problema del sistema, i aquí també podria posar el tema del fracàs escolar, s'ha acabat resolent amb mesures *segregadores*, amb mesures que no tenen a veure amb els objectius de la inclusió. I, per tant, seria fàcil caure en el parany de separar per a educar. I nosaltres el que volem és educar des del funcionament social des del primer moment.

Per tant, s'ha de llegir que aquest Pla és una aposta per la inclusió, que situa les aules d'acollida als centres, no fora dels centres, que el tutor de l'aula d'acollida és proposat pel claustre de professors i que és un professor que porta temps al centre –i amb això responc una altra interpellació, que no me l'ha fet vostè, però que m'ha quedat en la memòria. És a dir, el que es pretén precisament és que el que arriba substitueixi el professor o professora o mestre o mestra que va a l'aula d'acollida, que és qui té la relació històrica i de temps d'experiència en el centre.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però és que, a més, als centres, se'ls demana un compromís, que es concreta en la revisió del projecte lingüístic, en la revisió, en definitiva, del projecte com a centre, en definitiva perquè l'acollida al nouvingut és feina de *tothom*. El nouvingut no és..., el problema no és ell, no és ell. Som nosaltres qui hem de tenir els mecanismes per acollir-lo i fer-lo sentir bé. I aquesta diríem que és la part de fons sobre la qual es basa aquest Pla d'acollida. Veig que no em queda gaire temps..., m'apassiona el tema, sincerament, és d'aquelles coses que aquest Govern ha pogut fer per al proper curs.

El tema de les construccions, vostè sap que requereix una planificació acurada, real, que s'adigui amb les necessitats del territori. I això vol dir que aquest Govern tindrà un pla d'infraestructures escolars, evidentment

que el tindrà, i que respondrà a aquestes necessitats, però com que ningú ho podia esperar, perquè no crec que ho esperés ningú, no era una realització que es pogués veure el setembre del 2004. Però és que, si ho vol, i si tenim temps en un altre moment, també li faré cinc cèntims dels números de l'herència, sap?

Tenim unes ràtios a les aules de l'escola pública que faran que, a través de la gestió de la matrícula viva, durant aquest curs superem els marcs legals, aquesta legalitat que són tan fàcils d'exigir...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Educació

...quan no s'està en posició de govern.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Senyora Camats, té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera. Molt breument. Només per dir-li que celebrem que hi hagi coincidència, com no podia ser d'altra manera, en reafirmar el compromís cap a aquells acords que plantejàvem o als quals reclamàvem atenció, i que, en tot cas, en totes aquelles qüestions que s'ha començat a treballar –s'hi ha de començar a treballar– pot comptar plenament amb el nostre suport. Li dèiem que calia, en algunes coses, anar de pressa i en algunes coses ser valent, i, per tant, compti que en això tindrà el nostre recolzament.

Ens sembla que apostes com l'escola inclusiva van més enllà, com vostès deia, del món educatiu, i que, en definitiva, reformulen o formulen un model de país que no es pot fer només des d'un sol departament.

Per tant, compti amb el nostre suport, i moltes gràcies.

El president

Gràcies. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Educació

Sí, gràcies, senyor president. I també amb molta brevetat, perquè vostè en la interpellació ha parlat d'educació especial, de l'aula d'acollida, ha parlat d'educació especial, ha parlat de la formació professional.

I jo, en tot cas, i pel que fa referència a la formació professional, i remetent-me també a la compareixença aquí davant de la Comissió de Política Cultural que vaig fer el passat 27 de maig, sap perfectament que les línies que vam explicar són avançant la inclusió de l'alumnat amb necessitats educatives especials en centres ordinaris fins on sigui possible, i garantir la participació dels pares i mares en la presa de decisions, i crear un òrgan de mediació per resoldre situacions de desacord de les famílies amb les propostes dels tècnics. Hem de ser transparents i realistes. N'hi han, doncs, les hem de re-

soldre, eh? –les hem de resoldre–, i hem de crear els mecanismes per a poder resoldre-les.

Dir-li, també, que, pel que fa als recursos..., en aquest proper pressupost hi ha tota una sèrie de recursos compromesos, directes, en ajuts, equipaments, informació, etcètera, suport tècnic en orientació a aquestes escoles que tindran aquesta unitat especial; però, dintre els centres, sempre estem parlant d'inclusió, no veiem l'aula com un espai que separa alumnes, sinó que estem parlant d'aules com a instrument integrador, i, en aquest sentit, en educació especial també tenim la mateixa visió.

Per tant, els recursos que s'assignen per a l'educació especial han de considerar-se recursos de suport a l'educació especial, no per a l'educació especial al marge de l'educació, sinó que s'han d'incloure en una visió de recursos de suport a l'educació especial per col·laborar en l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials i facilitar la seva participació en activitats del grup classe ordinari. I, per tant, ho repeteixo, no recursos específics d'educació especial per atendre a aquests alumnes.

I, per tant, això vol dir que hi ha un altre repte, i vostè ho sap perfectament, segurament que ho sap, que té a veure directament amb la coordinació i l'organització de centres, que aquesta és una assignatura que hem d'encarar aquest proper curs, amb tota profunditat, perquè, també, d'aquesta revisió organitzativa en poden sortir molts guanys –molts guanys– que no tenen a veure directament en la inversió de recursos, però sí en l'optimització d'aquests.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Se suspèn la sessió fins aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Abans de continuar amb l'ordre del dia, es fa avinent que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya

Verds - Esquerra Alternativa posposarà les preguntes que figuren amb els números 7 i 8 al dossier de preguntes.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'aplicació i la promoció de les mesures penals alternatives (tram. 310-00123/07) (retirada)

També es retira la pregunta número 13.

I la número 16 ha estat posposada, així com la 23 i la 22.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les potencialitats de les comarques nord-orientals (tram. 317-00056/07)

I amb això començaríem les preguntes al president de la Generalitat. La primera, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Esteve Pujol i Badà. Té la paraula.

El Sr. Pujol Badà

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, com vós sabeu, el policentrisme ha estat un dels valors distintius i positius de les comarques gironines, que, a diferència d'altres territoris del país, presenten un important i ben distribuït nombre de centres urbans, cadascun d'ells amb una àrea comarcal d'influència. El problema d'aquest model ha estat que en el passat, i per una manca de polítiques adequades dels anteriors governs de la Generalitat, la transformació i la consolidació s'han anat produint sense un projecte conjunt que explicités, recolzés o corregís aquest model. Aquest fet ha comportat déficits infraestructurals per al seu funcionament, el malbaratament de recursos i impactes negatius damunt del territori.

Les potencialitats de les comarques gironines són moltes, però calen accions de govern que apostin per una xarxa d'àrees urbanes recolzades en ciutats madures per al reconeixement de l'existència de sistemes urbans emergents que tenen un gran potencial, sempre que el seu desenvolupament s'ordeni.

Aquest model territorial ha de basar-se en una estructura econòmica que mantingui i reforci la diversificació actual en el sector serveis, com a referència fonamental, però mantenint també el sector primari i millorant-ne la relació amb la indústria alimentària, amb una indústria que disposi de sòl i infraestructures eficients i amb serveis públics com a generadors de la millora de l'economia, tenint la universitat com un cas paradigmàtic.

Cal potenciar les infraestructures, el potent eix vertical de comunicacions paral·leles que són l'AP-7, la nacional II i la línia de ferrocarril, però també les comunicacions horitzontals, així com les de comarques de muntanya. Cal créixer, però no en detriment del nostre principal actiu, que són els recursos naturals i paisatgístics.

Les comarques gironines, per la seva estratègica situació, poden esdevenir una gran plataforma de connexió de Catalunya amb Europa i, molt especialment, amb la

futura euroregió recolzada en l'arc mediterrani. Moltes de les actuacions empreses pel Govern catalanista i d'esquerres han anat en la direcció de reforçar i desenvolupar aquests actius i aquest model; però amb la finalitat de conèixer accions futures, molt honorable president, us formulo la següent pregunta: quin és el capteniment del Govern sobre les potencialitats de les comarques gironines, tenint en compte especialment la seva estratègica situació en la futura euroregió?

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, il·lustre senyor diputat, comparteixo plenament les seves paraules, i li ben asseguro que el Govern de la Generalitat té un compromís, un compromís ferm, amb les comarques gironines, i molt en particular amb la seva qualitat paisatgística i natural, en el marc, evidentment, com vostè ha dit, de l'euroregió, per aprofitar totes les potencialitats d'aquestes comarques.

Per ser molt concret, l'ampliació a tres carrils de l'AP-7, en el tram entre Maçanet de la Selva i la Jonquera, i el desdoblament de l'A-2 són imprescindibles. I ja estem treballant amb l'Estat en aquest sentit.

A mitjà termini, l'objectiu que tenim és el d'unir la Costa Brava amb l'eix del TGV, l'AP-7 i l'A-2, tant per carretera com per tren, i aprofitar el potencial de creixement de l'aeroport de Girona i dels ports gironins, per atraure un turisme de qualitat i fomentar l'activitat comercial.

Comarques interiors: no les oblidem. L'impuls del desdoblament de l'eix Vic - Ripoll i la resta de millores de la xarxa viària intercomarcal en són el punt més important. I pel que fa a les línies ferroviàries, que vostè ha mencionat: impuls i millora de la línia Barcelona - Vic - Puigcerdà - Tolosa de Llenguadoc, treballant, evidentment, amb l'Estat, conjuntament amb l'Estat.

I també hem d'avançar cap a la definició d'un model turístic de qualitat, més desestacionalitzat. Ens comprometem en aquest sentit, en el termini d'un any i mig, a haver aprovat tots els plans territorials: el Pla del litoral, el Pla director de l'Alt i del Baix Empordà, i el Pla territorial de les comarques de Girona, gironines.

El Pla urbanístic costaner es plasma a Girona en la protecció dels corredors biològics i casos concrets de platges, cales i espais d'interès natural; concretament la de Pals, la cala Mongó, Sant Elm o el delta de la Tordera, que en són bons exemples. Tenim previst l'avançament del Pla director de l'Alt i del Baix Empordà, dur-lo a audiència institucional el desembre vinent. I també tenim previst el Pla territorial general de les comarques gironines per al desembre de l'any 2005.

El president

La següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la formula la il·lustre senyora Pilar Dellunde i Clavé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques d'educació (tram. 317-00057/07)

Té la paraula.

La Sra. Dellunde i Clavé

Senyor president, aquest matí hem aprovat en aquest Ple la iniciativa legislativa popular sobre l'educació dels infants de zero a tres anys. És un bon moment, doncs, perquè en aquest Parlament iniciem un debat a fons sobre l'educació a Catalunya. Per això li adreçem des d'Esquerra Republicana aquesta pregunta sobre la política educativa del Govern, especialment respecte a la immigració.

La necessitat d'integrar les persones novvingudes ens dona una oportunitat única per resituar aquest necessari debat. Els centres escolars han de ser un lloc de trobada, un lloc on construir des de la diversitat una nova identitat compartida i no exclouent, on la llengua catalana sigui eina d'integració. El Departament d'Educació ha elaborat un pla per a la llengua i la cohesió social, per afavorir l'acollida de l'alumnat nouvingut. I, com que els números són una bona medicina contra la demagògia, és important tenir-los ben presents.

Es creen 665 aules d'acollida i se les dota de recursos materials humans, amb més de sis-cents professionals, tant a l'escola pública com a la privada concertada. Per al curs vinent es multipliquen per tres els recursos destinats per l'anterior Govern –es passa de 12 a 36 milions d'euros– i es multipliquen per deu els diners que abans es destinaven a l'escola concertada que acull l'alumnat immigrant.

L'educació és una prioritat per a aquest Govern catalanista i d'esquerres, però per això cal que sigui també una prioritat pressupostària. Una societat es pot mesurar per la qualitat dels i les seves ensenyants, però es necessiten també inversions majors, no només en capital humà, sinó en infraestructures i en construccions escolars. Senyor president, a Catalunya tenim unes necessitats superiors a la mitjana estatal, i, mentre no tinguem competències en immigració, aquests costos recauen especialment en la sanitat i l'educació. Ens cal un model de finançament just, que segons l'Acord subscrit al Tinell faci mitjana entre població i esforç fiscal i permeti compensar els factors demogràfics, especialment els derivats del fet migratori.

Senyor president, quin és, doncs, el seu capteniment respecte a les polítiques educatives i les d'immigració?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, comparteixo plenament les seves paraules i la seva inquietud, i li haig de dir de entrada que les mesures més importants que prendrem en matèria de conciliació de la qualitat de l'educació i de l'arribada abassegador, a vegades, de nous immigrants

consisteixen en la construcció de més de cinc-cents aules d'acollida en l'escola pública i la multiplicació per deu de les ajudes a la concertada per a la mateixa finalitat.

Però en general li haig de dir que l'acolliment de la immigració depèn molt de la capacitat de resposta genèrica de les nostres escoles, capacitat que, com vostè sap, ha estat sotmesa a un estrès important en els darrers anys.

En aquest sentit el Govern aposta per introduir mesures de qualitat a l'educació, eradicar el fracàs i l'absentisme escolar duent actuacions molt específiques en els barris més castigats com poden ser Sant Cosme, la Pau o la Mina, i en els propers mesos es presentarà el Pla per a l'aprenentatge de llengües estrangeres, amb l'objectiu que ens allunyem del penúltim lloc de la Unió Europea en el coneixement d'idiomes estrangers, i, concretament, de l'anglès.

Volem relançar la formació professional, i com ja ha anunciat la consellera d'Educació i vostè sap es pretén d'aquí al 2007 passar dels 66.000 alumnes actuals als 100.000. I treballem en un pla de suport a l'educació especial per donar oportunitats a les persones amb disminució.

El Govern ha de dotar econòmicament el Pla de construccions escolars 2004-2007, un gran problema. El gran problema és el passat, i ens hem trobat que bona part de les escoles dels darrers anys estan per pagar i estem estudiant noves fórmules per mantenir el nivell d'inversió.

La ILP aprovada avui que vostè ha mencionat per a la creació d'una xarxa de 30.000 places de llars d'infants obligarà el Govern a fer un esforç en aquest àmbit i el farà, és un compromís que amb el suport dels ajuntaments hem de complir i complirem.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00058/07)

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, pel nostre Grup Parlamentari protegir el ple exercici dels drets civils i assegurar que tothom és lliure de discriminacions és un objectiu prioritari. I en aquest context, la defensa dels drets dels gais, lesbianes i transsexuals es configura com un eix transversal de la política del nostre Grup Parlamentari i esperem també que del Govern de la Generalitat.

El Congrés dels Diputats va donar ahir el primer pas cap a la legalització del matrimoni entre homosexuals i va obrir un debat sobre els nous models de família, i ho celebrem.

Tal com es recordava en el manifest del 28 de juny, amb motiu del Dia de l'orgull, malgrat els importants avenços que hi ha hagut en els darrers vint-i-cinc anys, encara avui la visibilitat de les persones lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals és viscuda com una agressió per a determinats sectors que voldrien fer-la desaparèixer.

Celebrem la determinació mostrada per l'actual Govern de la Generalitat amb relació a permetre, com més aviat millor, que les parelles de gais i lesbianes puguin optar al dret a l'adopció amb les mateixes condicions que qualsevol parella heterosexual, però no n'hi ha prou. Esperem, en primer lloc, la mateixa contundència per part del Govern de l'Estat. Ara bé, des d'aquí, des del Govern de la Generalitat, és molta la feina que queda per fer. Li diré quatre qüestions.

L'actual Llei de parelles de fet s'haurà de modificar, malgrat ser la primera, per equiparar les parelles de fet homosexuals amb les heterosexuals, i al mateix temps incloure les parelles de fet en el Codi de família. La necessitat que els joves i adolescents trobin referents positius, si ho creuen convenient, per identificar-se fora del patró heterosexual fa necessari que en els plans d'estudi s'inclougui l'homosexualitat com un fet normalitzador, però també la gent gran homosexual pateix una doble discriminació: per la falta d'atenció pública als ancians i ancianes i, en general, per la seva orientació sexual. I, sobretot, durant els darrers mesos hem assistit a massa casos d'atacs homòfobs. Aquesta és una situació intolerable i exigeix una resposta ferma i decidida per part de les institucions públiques i de tots els estaments socials.

Molt honorable president, senyor Maragall, davant aquest panorama que jo li acabo de reflectir, que no deixa de ser una pinzellada, quines actuacions pensa posar en marxa el Govern de la Generalitat, tant legislatives com de sensibilització de la ciutadania, per equiparar els drets i les oportunitats d'aquestes persones?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Il·lustre senyor diputat, és cert que hi ha un nou clima a nivell de l'Estat i a nivell de Catalunya per afrontar temes que no es van afrontar suficientment. Sens dubte, l'estat del benestar català del segle XXI que hem de fer ha de fer possible l'extensió dels drets i dels deures individuals que la democràcia ha anat construint per a tots els ciutadans, primer les ha generalitzat i ara s'haurà d'anar cas per cas per mirar que efectivament cada persona tingui el tractament que es mereix, sigui quin sigui el seu origen, la seva edat o la seva orientació sexual. Per tant, també les persones gais, lesbianes i transsexuals.

En aquest sentit voldria reiterar el compromís del Govern, que és el de l'elaboració del Pla interdepartamental, dependent del Departament de la Presidència, per a

la no-discriminació de les persones homosexuals que té l'objectiu de definir mesures que promoguin actituds socials positives, tema aquest, com vostè sap perfectament, molt important, i en especial en l'àmbit educatiu, laboral i sanitari.

Segon, l'impuls de diverses iniciatives per tal d'avançar més clarament en la igualtat de drets, amb una normativa capdavantera en el context europeu. Per exemple, amb la revisió del Codi de família i la Llei d'unions estables de parella per incloure-hi el tractament de l'homosexualitat en tots els aspectes.

Regularem properament el dret de les parelles homosexuals a adoptar infants, legalitzar en situacions de fet a través de la possibilitat, per exemple, que un membre de la parella adopti el fill de l'altre i a través d'altres mesures que s'aniran descabdellant.

Agraeixo la seva menció del tema de la gent gran homosexual, perquè de vegades s'hi pensa poc i és segurament més dramàtic per moltes raons que tots podem entendre, que no pas el de la gent més jove. I anoto la seva preocupació pel tema dels atacs homòfobs, i donarem les instruccions –homòfobs–, i donarem les instruccions perquè, efectivament, tinguin una resposta.

Li asseguro, senyor Boada, que el resultat d'aquestes accions de govern ens ha de dur cap a un nou civisme o, si vol vostè, fins i tot un nou patriotisme dels drets i de la justícia social, de la dignitat efectivament reconeguda allà on compta, en el barri, a l'escola, a la vida laboral i a la vida familiar.

El president

Gràcies, president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quins són els criteris que ha anat fixant per a la reforma de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00059/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Jo tinc fills que m'expliquen les capacitats endevinatores del Harry Potter i que probablement justificarien que, després d'haver plantejat una pregunta sobre la situació política actual a Catalunya, el senyor Boada l'hagi concretat de la manera que l'ha concretat i que vostè hagi estat capaç de contestar-la-hi com l'hi ha contestat, no? (*Rialles.*) Però, al marge d'aquesta circumstància, jo, com que no tinc tanta capacitat imaginativa, li formulo la pregunta tal i com està formulada per escrit.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

De moment, senyor Piqué, excel·lentíssim senyor, em limitaré a dir-li que li asseguro que estic informat de les preguntes que em faran els partits que formen part del Govern, per si en tenia algun dubte. I, en segon lloc (*ri-alles*), i en segon lloc dir-li que estic segur que el senyor Rajoy, en canvi, això no ho feia. I el senyor Aznar, no diguem...

El president

Té la paraula el senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Celebro que vostè sàpiga contestar les preguntes que segurament li anticipen abans, però també és bo que la cambra –la cambra–, que representa els ciutadans de Catalunya, sàpiguen què és el que es plantejarà en aquest Ple, *a priori*, jo crec que també és bo. I també és bo que el president de la Generalitat contesti les preguntes que se li formulen, i vostè ara no ho acaba de fer. I jo li voldria fer alguns comentaris respecte a la pregunta, no?, i espero que després me la contesti.

Li demanava si després de més de sis mesos de Govern el president de la Generalitat i el seu Govern, però particularment el president de la Generalitat, té fixats ja alguns criteris –alguns criteris– respecte a com ha d'anar la reforma de l'Estatut de Catalunya.

Aquests dies hem vist, doncs, moltes opinions al respecte, però encara no sabem quin és el capteniment del Govern de la Generalitat i el seu president respecte a quins han de ser els criteris bàsics.

Ja vaig tenir ocasió de preguntar-li –i em sembla que aquest lloc és el lloc adequat per fer-ho– ja fa un temps sobre aquesta qüestió, no vàrem obtenir més concrecions, és veritat que hi ha una ponència al Parlament que hi treballa, és veritat que s'ha demanat l'opinió de la societat civil, ara sembla que es demana l'opinió del conjunt de la societat catalana, no sé ben bé com s'ha de fer això, més enllà d'una campanya de promoció que jo respecto molt però que no sé si serà útil, però m'agradaria que em digués si és veritat –ho he llegit i sé que em consta que és així perquè també ho he vist– si el senyor president de la Generalitat comparteix el fons d'això que se'n diu el Pla Ibarretxe, perquè és molt bo que ho sapiguem. I si creu que la millor manera de tirar endavant el nou Estatut de Catalunya, o la reforma de l'Estatut, és generant antipaties al conjunt d'Espanya dient a uns que són insolidaris, a altres que les inversions s'han de fer en funció de la renda i no de l'extensió o de la població, a d'altres dient-los que no hi ha d'haver ni una gota d'aigua, i, en definitiva, al conjunt dient-los també que algunes comunitats –i no se sap ben bé amb quin criteri– han de tenir un estatus especial respecte a les altres.

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Si seguim –acabo ja, senyor president–, si seguim per aquest camí, em sembla que serà molt difícil que la

reforma de l'Estatut pugui ser aprovada allà on s'ha d'aprovar, que és al Congrés dels Diputats. Li demano el seu criteri, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Piqué. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

La veritat, senyor diputat, és que necessariem segurament més estona, i la tindrem, la tindrem per debatre els temes que vostè ha plantejat. Li anticipo que també he endevinat alguna de les seves preguntes, perquè el que ja tenia apuntat respon a algunes de les que no havia escrit, i concretament en el tema de quina serà la participació de la gent, i vostè ha dit que la campanya és només una campanya, en fi, publicitària.

Jo crec que li haig de dir una cosa molt clarament: l'any 79, la il·lusió per recuperar l'Estatut ho era tot, i la mobilització estava garantida d'alguna forma. I ara els ciutadans s'ho miren segurament amb més fredor i seran més exigents en el contingut. I estic segur que si en el contingut toquem allò que hem de tocar i ho fem de la forma com ho hem de fer, aleshores es desvetllarà aquest interès, no? I si no, probablement, no, no?

Els catalans crec que esperen un text útil que blindi les competències descafeïnades que teníem a l'Estatut i que ara no es poden aplicar en virtut de l'al·lusió sempre a principis generals que també eren a la Constitució i que permeten –torno a dir– moltes vegades treure suc i bruc al que eren les nostres competències, no?, al que són. Els catalans, doncs, volen un estatut que arregli problemes del passat, que el blindi, l'Estatut, i, d'altra banda, que proclami clarament el que som: una nació en una Espanya que, com deia Anselmo Carretero –no em cansaré de citar-lo– és nació de nacions. Una Espanya formada per nacionalitats històriques i regions. De nacionalitats històriques que ja van plebiscitar el seu caràcter durant la República n'hi ha tres, de les quals Catalunya va ser la primera. Va ser la primera a tenir Estatut, l'any 32, quatre anys abans que les altres, i, per tant, diguem-ho clarament, la que va obrir camí.

Li aconsello en aquest sentit potser la lectura d'alguns textos com les *Memòries* del president Azaña perquè...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...allà s'explica molt bé quin va ser –acabo, senyor president– el capteniment dels diputats catalans en aquesta matèria, i en particular la del senyor Jaume Carné, el qual ell considera un dels més..., una de les aportacions més importants en aquest sentit.

Miri, i acabo...

El president

Senyor president... Sí.

El president de la Generalitat

El president del Consell d'Estat, que vostè coneix, reconeix el caràcter diferencial de les nacionalitats històriques fins al punt de reclamar per als seus estatuts el caràcter de contingut constitucional.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre quins són els principis del model de finançament que ha d'incorporar el nou Estatut (tram. 317-00060/07)

El president

La següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la formula l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, em sembla que molts estem d'acord que en aquesta nova etapa que s'obre, Catalunya ha d'aspirar –i ara se'n feia referència– a un sistema d'autogovern, a un increment substancial del seu autogovern que tingui un caràcter més definitiu, és el que coneixem com l'aposta pel nou Estatut d'autonomia.

Em sembla que també estem molt d'acord que es donen unes condicions polítiques, no només a Catalunya, sinó al conjunt de l'Estat, que podrien fer que aquesta aspiració nacional de Catalunya, del poble de Catalunya, es converteixi en una realitat. I em sembla que també estem d'acord que si aquest nou Estatut no incorpora un sistema de finançament, definitivament just per a Catalunya, doncs, aleshores tot això pot acabar sent una mica de paper mullat. Fins i tot sembla ser que hi ha una majoria absoluta en aquest Parlament que diu, que reclama, que en l'Estatut de Catalunya, en el nou, hi hagi els principis del concert econòmic per a Catalunya.

Per tant la pregunta molt concreta, senyor Maragall, és la següent. Vostè està disposat a corregir les manifestacions que ha fet fins ara en seu parlamentària i apuntar-se en aquesta majoria que reclama que en el nou Estatut hi hagi els principis del concert econòmic per a Catalunya: sí o no?

El president

Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, la veritat, honorable senyor diputat, la veritat és que no hi ha res a corregir, perquè en l'Acord del tripartit, que seguirem puntualment, es parla precisament dels principis del concert i no del concert. És a dir, nosaltres el que volem és tenir els mateixos resultats que el concert, sigui quin sigui el sistema.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, moltes gràcies. Bé, jo crec que aquesta, senyor Maragall, és una resposta una mica per fugir d'estudi, perquè entre els principis i el concert no hi ha gaire diferència. Suposo que els principis deuen portar al resultat i al concert; suposo que deu ser així, com gairebé passa sempre.

Per tant, deixem-nos de semàntica i anem directament al gra: concert econòmic o principis de concert econòmic? Quines condicions es donen? Majoria absoluta en aquest Parlament, sembla en aquest sentit. Segon, posició favorable del senyor Zapatero, avui president del Govern espanyol, per donar suport a allò que surti d'aquest Parlament.

Per tant, què falta perquè això sigui una realitat? Senyor Maragall, falten vostès, només falten vostès. I no li ho dic en forma de retret, perquè ara no és hora de retrets, li ho dic en forma d'invitació: falten vostès per sumar en aquesta majoria en el Parlament de Catalunya una posició inequívoca a favor dels principis del concert econòmic o del concert econòmic, digui-li com vulgui, que ens faci possible que el nou Estatut tingui incorporat allò que d'una forma estructural ha de servir perquè el dèficit fiscal de Catalunya –que el seu conseller d'Economia, per cert, té molt ben avaluat, com ha passat en altres ocasions–, perquè aquest dèficit fiscal es redueixi d'una forma substancial.

Jo el convido, d'una vegada per totes, a desfer aquestes incògnites i a sumar-se definitivament...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...i a més a més voluntàriament a aquesta fórmula que ha de resoldre molts temes de Catalunya.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, vostès, en la seva proposta per a la reforma de l'Estatut, diuen textualment que «s'inspiren» en els principis del concert. Per tant, si tot és qüestió d'inspiració –i em penso que és una inspiració que compartim– no crec que doni molt més de si la discussió sobre quin és el grau. Els resultats són el que és important.

Miri, ja ho vaig dir al diputat Huguet abans-d'ahir, en la sessió que vam tenir en comissió: el finançament de Catalunya ha de ser proporcional a la seva població en els serveis i proporcional a la seva renda en la inversió directa de l'Estat. La població ha de computar, evidentment, immigrants, emigrants, usuaris externs, i, si pot ser, ha d'estar computa..., en fi, matisada per l'existència de costos diferencials i qualitat més alta, com pot passar, per exemple, en els serveis sanitaris, cosa que atrau també més usuaris.

Vaig dir també en aquella sessió, i ho reitero, que la norma general ha de ser contribuir en funció de la renda. Cap autonomia, tingui el sistema que tingui, amb concert o sense concert, que no és el més important, i no està recollit en aquest sentit en l'Acord tripartit, com ja li he dit, sinó des del punt de vista de la inspiració, com vostè, cap autonomia, com dic, pot escapar de contribuir en termes nets si té una renda *per capita*, per caps, superior a la mitjana.

Tal com preveu en el nostre cas l'article 45 de l'Estatut, i a partir d'aquí, ens hem d'equiparar, amb concert o sense. Som respectuosos amb el concert del País Basc; està consagrat en la Constitució espanyola, en la Disposició addicional primera. Una altra cosa és admetre que els resultats d'aquest tractament i el nostre siguin divergents, i per aquí no hi podem passar.

Si el senyor Mas volia el concert, per altra banda, em pregunto per què quan va ser conseller en cap no el va demanar (*remor de veus*), per què va acceptar... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), per què va acceptar 40.000 milions...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...-acabo de seguida, senyor president-, per què va acceptar 40.000 milions en comptes dels 400.000 milions que ens va prometre el senyor Homs.

Afortunadament, el govern ha canviat, aquí i a Madrid, i el sistema també canviarà.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Passem al torn de preguntes al Consell Executiu.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al comerç (tram. 310-00106/07 i tram. 310-00107/07)

La següent pregunta, la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Bernardo Fernández Martínez. Atès que té la pregunta 6 i la pregunta 9, que van seguides, i la 7 i la 8 no se substanciaran perquè s'han posposat, li sembla d'acumular-les?

El Sr. Fernández Martínez

Sí, senyor president. Si no hi ha cap inconvenient, voldria acumular-les.

El president

Doncs, endavant. Té la paraula.

El Sr. Fernández Martínez

Senyor conseller. Vostè està al capdavant d'un departament jo diria que cabdal per al desenvolupament del

país. El comerç i el turisme són, avui en dia, sectors bàsics, sectors fonamentals, en les societats desenvolupades.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Per posar això de manifest només caldrà veure la importància que té el comerç. I això ho podem fer amb molta facilitat. Bastarà fixar-se en dos eixos que jo diria bàsics i fonamentals. Per exemple, el terreny econòmic i el terreny social. Si parlem en el terreny estrictament econòmic, no podem oblidar, no podem perdre de vista que el comerç és gairebé el 13 per cent –el 13 per cent– del nostre PIB, i si ho mirem en el terreny social, no podem tampoc oblidar ni perdre de vista que tenim més de 110.000 establiments, a la vora de 115.000, crec que són, que articulen i donen cohesió al llarg i ample de tot el territori.

Jo voldria també aprofitar aquesta ocasió per posar de manifest la meua satisfacció per la creació, o millor recreació, d'aquesta conselleria. Recordem que aquesta conselleria va ser fusionada amb un altre departament l'any 94, i ho va ser només –només– per raons polítiques. Per tant, aquesta és una vella reivindicació de tot el sector que feliçment es va aconseguir amb el pacte del Tinell.

I tot això ve a tomb perquè tant vostès com la majoria de l'oposició, com nosaltres mateixos, compartim un determinat model de comerç. Però compartir el model no vol dir necessàriament compartir la gestió de l'anterior Govern en matèria de comerç. I vostès, vostè personalment, ha fet una cosa que a mi m'ha agradat molt, i és començar per reforçar d'una manera ferma i decidida la promoció del comerç. I això vol dir, entre d'altres coses, que les empreses nostres, les petites i les mitjanes, que són genuïnament les nostres, sense menysprear ningú, siguin realment competitives. I vostès han fet una aposta clara, ferma i decidida en aquest sentit.

I en aquest sentit vostès es van trobar –com és lògic, per una altra banda, també– un pla de dinamització del comerç urbà que s'havia fet i s'havia posat en marxa el dia 24 de juliol del 2001, fet per l'anterior Govern; un pla de dinamització que va ser, que està sent gestionat pel Copca, que gestiona, com és lògic, recursos tant humans com materials.

Tinc la percepció, senyor conseller, que les quantitats que s'estan gestionant a hores d'ara són molt i molt ajustades. Ens pot dir quina quantitat té assignada, tenia assignada inicialment aquest Pla de dinamització? I ens pot dir també, si us plau, les variacions introduïdes pel seu Departament per aprofitar millor els recursos existents?

M'agradaria també, senyor conseller, si és possible, que ens fes una mica d'explicació de l'elaboració que estan fent del Pla de dinamització del comerç urbà de l'any..., de la temporada 2005-2008: quins són els eixos bàsics, els trets fonamentals; quins criteris, per exemple, per concedir ajuts i subvencions, i quatre pinzellades, si són possibles, sobre criteris de distribució, d'impuls de les noves tecnologies, dels moviments associatius, de la

col·laboració amb ajuntaments i ens locals, mercats municipals, etcètera.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández. Per fer el torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Esteve, conseller de Comerç, Turisme i Consum.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Pere Esteve i Abad)

President... Diputat, en primer lloc permeti'm, naturalment, que comparteixi amb vostè la importància que dóna al sector, perquè veritablement és així.

Però anant directament, amb el temps limitat que tenim..., anem per les moltes preguntes que m'ha fet, i relacionades fonamentalment amb com anirà el Pla de dinamització dels anys 2005-2008.

En principi, el primer que és fonamental és que serà un pla que es basarà en un amplíssim consens, o, dit d'una altra manera, tornarem a posar en pràctica el que ja hem posat en pràctica aquests primers mesos amb la Llei d'horaris comercials, que ha sigut, no diré un exemple, perquè no m'escou, però sí una referència de com es pot presentar una llei important per al comerç, amb un diàleg que s'ha tingut amb trenta-una entitats. Per tant, el consens serà un element fonamental de desenvolupament d'aquest Pla.

En segon lloc, ha de ser un pla inequívocament que, si nosaltres volem que el comerç sigui una oferta d'equilibri, sigui un pla que integri totes les sensibilitats –això d'una manera molt clara–, i, segon, que vagi adreçat tant a l'empresa per empresa, si és que ens crida, com als sectors i als col·lectius. És a dir, ha de respondre tant als casos individuals com als casos col·lectius.

Des d'aquest punt de vista, per tant, vostè segur que compartirà la importància que pot tenir per als plans la presentació d'estructures comercials col·lectives, eixos vertebradors, és a dir, elements que d'una manera intrínseca afectin la competitivitat de cada un dels comerços de què es tracti, però també els barris i les ciutats amb els quals nosaltres parlem.

Es tracta també de fer una important dinamització territorial. Però perquè no se m'escapi el temps, deixi'm que li doni dues dades que per mi són les més importants –si em queda temps n'afegiré alguna més.

Una, vostè m'ha donat dades numèriques. Jo en aquest moment del passat li puc donar les dades que van afectar el 2003. No crec que puguem fer una proporció estricta de tot el Pla, però concretament el 2003 el programa va representar 13.843.000 euros, això pel que respecta a l'any passat. Aquest any és una xifra inequívocament superior, però, com vostè sap, per les dificultats pressupostàries, no gaire.

Ara, el més important que li voldria dir és que –i vostè, de fet..., en les seves paraules ja sortia– d'una vegada parlem de dinamització d'un actiu important, d'un actiu valuós. No parlem de la defensa d'un actiu dubtós. El comerç és un actiu valuós, un actiu important, un

actiu que ens integra a tots i ens dóna sentit a tota la nostra ciutadania. És, a més a més d'un sector, moltes coses més.

I, per tant, ens sembla que tots plegats, perquè em sembla que aquí hi hem caigut tots..., parlar de la defensa, la defensa del comerç, de la defensa del petit comerç... Parlem, i el nom és aquest, de la dinamització d'un actiu important. Per tant, des d'aquest punt de vista parlem de dinamització.

Però si parlem de regulació, que no ens preocupi la paraula «llibertat». Nosaltres defensem regulació perquè defensem la llibertat, defensem la llibertat d'elecció. I això ho defensem des del món econòmic, des del món sindical, des del món municipal, però també ho podem defensar des del món acadèmic i des del món del pensament. Per què? Perquè ens hi juguem moltes coses. I en principi ens hi juguem un espai de progrés, un espai de convivència, un espai de llibertat.

I, per tant, des de tot aquest punt de vista fixi's vostè si n'hem de tenir en compte, de coses, per al futur pla de dinamització.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Fernández, vol fer ús del torn de rèplica? *(Pausa.)* Gràcies, senyor Fernández.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la política del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca envers el sector del pollastre (tram. 310-00114/07)

Passem a la següent pregunta, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Per a la seva formulació, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el sector agroalimentari de Catalunya, i en especial el sector avícola i els escorxadors d'aus, han estat presents en els mitjans de comunicació en els darrers mesos, i en especial a la premsa comarcal.

La implantació de les noves tecnologies ha comportat un important increment de la productivitat en el sector, però tanmateix un procés d'absorció i d'integració de petites i mitjanes empreses en grans grups, bàsicament multinacionals, que monopolitzen el mercat.

Uns preus fixats a les llotges condicionen la situació dels preus presents del sector. I hi ha unes condicions de treball molt desregulades que afecten els treballadors i les treballadores.

Aquesta realitat ha encès els llums de la preocupació de les organitzacions sindicals del sector agroalimentari en general i, com bé sap, els de les Terres de Lleida en particular, que parlen fins i tot que la present situació pot

posar en qüestió la pervivència de 1.200 llocs de treball i colpejar un sector estratègic a les Terres de Lleida.

La UGT i les Comissions Obreres de les Terres de Lleida van presentar un manifest el passat 14 de juny on deien que aquesta situació mereix tota l'atenció i cura per part de les diferents administracions i la reflexió, la implicació i el compromís de la resta d'agents econòmics i socials per tal de fer-ne una diagnosi del seu estat real i gestar les propostes que se'n derivin, destinades a garantir el seu futur i la seva viabilitat.

Per la qual cosa, senyor conseller, des del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida, volem conèixer les mesures previstes pel Govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Miralles. L'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Antoni Siurana, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, és cert, és cert que el sector de l'aviram, i en especial el pollastre, ha patit una crisi derivada de l'increment de producció i la disminució de consum, de l'increment del cost dels *inputs*, per l'increment dels preus del cereal producte de la sequera de l'any passat i de les calorcs que van afectar tota la collita de cereals d'Europa, i de l'increment de preus de la soja a nivell internacional, i també que hi ha hagut una alarma social, que després s'ha traslladat al nostre país, procedent de l'alarma de l'aviram dels països d'Orient.

Això ha creat una disminució del consum i, per tant, una preocupació gran que va afectar molt els preus, per davall del que és el preu de cotització –els costos eren superiors, encara el doble–; va produir un expedient de regulació en alguns escorxadors de pollastre i va provocar que la conselleria, des del mes de febrer, ja amb la taula sectorial, se reunís amb el sector, amb la presència dels sindicats d'UGT i Comissions, també, com a representats dels treballadors dels escorxadors, per poder posar una mica d'ordre o almenys orientar el que semblaven decisions de política de producció avícola, desorientades del que és la realitat del mercat; hi havia una sobreproducció i un consum disminuït.

Algun resultat s'ha produït pel que fa referència a l'alarma que provocaven les cotitzacions de la llotja, que tenien variacions i oscil·lacions superiors a les que eren raonablement exigibles en una llotja. I per això hi vam posar un observador, a partir del mes de febrer, de la conselleria, a la llotja de Bellpuig, per poder fer, a Bellpuig almenys, aquesta feina d'informació que ens permeti actuar, com a Mercolleida, amb més capacitat de diagnòstic del que ha de ser el volum de producció avícola en el nostre país.

No és en el mateix cas, perquè Mercolleida és referència a tot Espanya, i en canvi aquí ara hi ha la llotja del pollastre blanc de Saragossa, i, per tant, aquesta oscilla-

ció només la podem, d'alguna forma, corregir o intentar paliar en el cas de Bellpuig.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Jo mateix vaig tindre una reunió...

El vicepresident primer

Senyor conseller... Ho lamento, se li ha acabat el temps...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Vaig tindre una reunió amb tot el sector, i jo crec que s'ha racionalitzat una mica el tema; no obstant, el seguirem, eh?

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Siurana. Senyor Miralles? *(Pausa.)* Molt bé.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre quina informació té de l'ús terapèutic del cànem indi (tram. 310-00121/07)

La següent pregunta correspon al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; per a la seva formulació, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, vostè sap que durant l'anterior legislatura, i a proposta del Grup Àgata, de dones mastectomitzades, ja es va introduir a la societat i també en aquest Parlament el debat sobre la possible autorització de l'ús terapèutic del cànem indi.

Però molts són els interrogants que encara estan oberts, per exemple, en la recerca, la utilitat o no del producte, de si hem d'utilitzar el producte sencer o el producte destil·lat, la possible utilització de la teràpia en altres malalties que no són estrictament el tractament de la..., o la palliació de la cura de la quimioteràpia en casos oncològics.

També manca informació mèdica i informació als metges, perquè ja no n'hi havia gaire sobre l'ús social del mateix cànem indi, però sobre l'ús terapèutic encara en falta més.

Falta saber, també, on podem trobar el producte, com el podran trobar, de quina manera s'expedirà, i també com podem trobar informació.

I per aquestes raons li volíem preguntar quins són els plans del Departament de Salut sobre l'ús terapèutic del cànem indi.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Valls. Per respondre, té la paraula l'honorable consellera, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, la conselleria de Salut, que tinc l'honor de dirigir, de liderar, està treballant a través de la Direcció General de Recursos Sanitaris per fer possible el que jo crec que és el sentiment majoritari de la societat catalana, que a Catalunya sigui possible l'ús terapèutic del cànnabis també en presentació d'herba per a determinats tipus de símptomes o a través de determinades qüestions que en aquest moment estan a molts àmbits de recerca a nivell internacional.

Dic això de «la majoria de la societat catalana» perquè aquest Parlament el 2001 va aprovar per unanimitat obrir la porta a l'ús terapèutic del cànnabis, però l'anterior Govern no va permetre o no va saber negociar suficientment la possibilitat que també utilitzéssim l'herba, perquè hi ha molts estudis que determinen que té més facilitat d'absorció, especialment per a determinades simptomatologia, doncs, que són els elements determinants per què es dona.

La literatura internacional, la literatura, publica ja, ja hi han publicacions, com el cànnabis es pot utilitzar per a prevenció i tractament de les náusees i els vòmits d'aquelles persones que estan en processos de quimioteràpia, per a tractament també de la inapetència, de la pèrdua de gana, en algunes patologies, en patologies terminals; hi ha alguns estudis oberts en aquest moment per a l'estudi de l'espasticitat de l'esclerosi múltiple, i també estudis de dolor crònic oncològic o neurològic, i també alguns estudis que estan, doncs, usant el cànnabis per a algunes alteracions del moviment relativament conegudes i presents: tics, distonies, Gilles de la Tourette.

Per tant, Catalunya, el Parlament de Catalunya per unanimitat..., jo crec que la societat catalana, pensa que..., espera de nosaltres..., així ho farem, perquè estem negociant amb el Ministeri de Sanitat de l'Estat la possibilitat que s'autoritzi, doncs, evidentment, sempre sota prescripció facultativa, en estudis tancats, pilots, de recerca, per a tots aquests aspectes que abans els he comentat, ja publicats o alguns en marxa, amb literatura i a alguns països, no només europeus, sinó també internacionals. El Canadà, els Estats Units, el Regne Unit, Holanda, etcètera, estan ja treballant, i Catalunya també s'hi ha de sumar, aquesta possibilitat d'oferir també cànnabis en herba –sempre parlo de l'ús terapèutic.

Per tant, les negociacions estan avançades; amb la nova ministra, personalment, hem estat parlant de la possibilitat: el nostre model seria un model de distribució a través de les farmàcies, amb un acord (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) a Catalunya...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Salut

...–ara acabo; gràcies, senyor president–, perquè tenim un acord tancat amb el Col·legi..., amb el Consell de Col·legis de Farmacèutics de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies. Senyora Valls? (*Pausa.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre quina és la regulació de les medicines naturals (tram. 310-00122/07)

Per formular la següent pregunta, que també correspon al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula, senyora Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Li volíem fer una reflexió sobre el tema de les medicines denominades «naturals» o «no convencionals».

En principi, les medicines naturals o no convencionals poden ser a vegades una alternativa de tractament a molèsties i a malestars o malalties que no tenen solució fàcil per altres tipus de medicina. Però precisament perquè creiem que moltes d'elles són útils, poden també ser perilloses si són mal utilitzades.

Val a dir que, per altra banda, no sempre ha pogut ser contrastada l'eficàcia de moltes d'aquestes malalties, l'homologació dels seus estudis, la pràctica professional, que ha fet que fins i tot molts professionals que l'exerceixen plantegin dubtes sobre l'intrusisme d'altres persones sobre aquests tipus de terapèutiques. I recentment l'Organització Mundial de la Salut ha fet èmfasi que els governs han de vigilar, han de regular aquestes medicines alternatives perquè puguin ser útils a la població i no puguin suposar en cap moment un perill per a la salut de la ciutadania.

I per totes aquestes reflexions, li volíem preguntar quins són els plans del Departament de Salut respecte a la regulació d'aquestes medicines naturals.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Valls. Honorable consellera, senyora Marina Geli, té la paraula per respondre.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada. Igual que a l'anterior pregunta que vostè m'ha dirigit, el Departament que presideixo també ha estat treballant en un tema que també va quedar pendent de l'anterior Govern.

L'any 99 aquest Parlament insta el Govern de la Generalitat a crear una comissió per estudiar la possibilitat de regulació de les medicines naturals en l'àmbit de la societat catalana, parlant sempre dels mínims de formació que necessiten els professionals, també de la seva seguretat, també, per altre costat, de l'acreditació dels centres i també de la possibilitat d'autoritzar o no determinats tractaments.

Es va crear una comissió, l'anterior Govern la va crear, que va estar treballant; hi han vint-i-dos volums de treball fet, que el que primer demostren és el nombre,

l'alt nombre d'usuaris, de ciutadans de Catalunya, que utilitzen algun tipus de medicina natural.

Per tant, això obliga qualsevol Govern a posar ordre. I nosaltres en aquests sis mesos ja hem creat i hem estat treballant, primer, partint no de zero sinó d'una extraordinària feina feta durant l'anterior etapa d'aquesta Comissió d'experts, molt plural, per fonamentalment intentar abans de final d'any tenir un document que portarem a discutir en aquest Parlament i a totes les societats científiques, per regular la formació de les persones que facin medicina natural –no parlo només de professionals llicenciats o diplomats, sinó també de terapeutes–, i, per altre costat, també, els mínims de requisits per a l'acreditació dels centres, així com també l'ús de la pràctica d'alguns tipus de medicina natural en el sistema públic.

Això ho fem a través de l'Institut d'Estudis de la Salut, presidit pel doctor Juli de Nadal, on ja s'ha creat una comissió per estudiar fonamentalment els aspectes de formació mínima amb el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, amb el Departament d'Educació, l'Agència d'Avaluació Tecnològica i Recerca Mèdiques o el mateix Departament de Salut, que és el que lidera aquest tema.

I un altre grup de treball amb el sector, que està en aquest moment exercint diferents tipus, perquè ells mateixos crec que volen la seva pròpia regulació, perquè, evidentment, com vostè molt bé ha dit, la nostra obligació és garantir als ciutadans, que escullen el tipus de medicina que volen, que quan vagin a un centre sàpiguen clarament a quin tipus de centre, si està acreditat, quina pràctica es fa, i no portem a engany.

I aquest és un element molt important de responsabilitat política que nosaltres, per tant, hem tret dels calaixos la feina feta i jo crec que abans que s'acabi l'any podrem donar una resposta coherent.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyora Valls? *(Pausa.)*

La pregunta número 13 ha estat retirada..

— Pregunta al Consell Executiu sobre el dret privat català (tram. 310-00128/07)

La pregunta número 14, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, al conseller de Justícia; per a la seva formulació, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Sí, gràcies, senyor president. Honorable conseller, vostè ja sap que fins al dia d'avui, pràcticament, en aquesta cambra tot el que fa referència al dret civil català ho havíem anat treballant els diversos grups en forma de consens, normalment sota el lideratge del Govern que hi havia en aquell moment. I així és com s'havia treballat.

En aquest moment, potser hi ha una situació un pèl diferent, sobretot perquè hi ha hagut un recurs d'inconstitucionalitat a Madrid en una de les lleis, prou important, d'aquest desplegament del Codi civil.

En qualsevol cas, el que interessaria saber, i no li preguntaré pel «captivament», perquè és un mot que no m'acaba de fer el pes i que fora d'aquesta cambra, francament, no el sento gaire sovint, però sí que voldria saber, si és possible, quins són els criteris del Govern respecte de la continuació del desplegament del dret civil català en els propers mesos.

Gràcies, senyor president i senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Masllorens. L'honorable conseller de Justícia té la paraula.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el dret civil català és un actiu social, diguem, és un patrimoni que està constituït per un conjunt d'instruments que la societat catalana té a la seva disposició per resoldre conflictes d'interessos, conflictes socials.

I aquest Govern ha adoptat dues línies de conducta que són inevitables quan es tracta d'entrar en aquesta matèria, diguem. Per una banda, ens toca conservar aquest actiu i, per altra banda, ens toca potenciar-lo.

En primer lloc, hem de conservar aquest actiu, i hem de fer-ho defensant-lo contra algunes amenaces de restricció o de limitació que s'han plantejat, com vostè ha dit, en els darrers temps. Per aquesta raó, el Govern ha assumit plenament les peticions de la Comissió que es va crear durant l'any 2003 per una sèrie d'entitats jurídiques catalanes en defensa del dret civil, i el Govern, també, en la seva darrera sessió, i a proposta d'aquest conseller, va adoptar l'acord d'instar el Govern de l'Estat a desistir dels tres, no d'un, sinó dels tres recursos d'inconstitucionalitat que el Govern del PP havia plantejat en la legislatura anterior contra tres lleis aprovades en aquesta cambra.

Però l'actitud del Govern, la disposició, diríem, per no utilitzar la paraula que vostè no ha volgut utilitzar, la disposició del Govern no és únicament defensiva, també té l'obligació de potenciar aquest actiu social contra les amenaces, en aquest cas contra les amenaces de petrificació o de cristallització.

Hem de saber respondre amb noves institucions a noves demandes socials, a noves situacions socials. La primera iniciativa que hem adoptat, i de què ha fet esment el president en el torn de control anterior, és la posada en marxa del procés per aprovar un avantprojecte de llei que elimina les restriccions, la discriminació per raó d'orientació sexual en l'exercici del dret d'adopció; el que és conegut normalment com la Llei d'adopció per part de parelles homosexuals.

Aquest avantprojecte de llei ha passat ja el tràmit d'informació pública, passarà immediatament al Govern perquè sigui aprovat com a projecte i esperem que la

cambra el rebrà dintre de poc de temps i el podrà incloure a la seva agenda legislativa.

I la segona línia de treball de cara al desenvolupament del dret civil català ha estat agilitar les activitats, la tasca de la Comissió de Codificació de l'Observatori, a la qual hem donat una nova composició i una nova forma de treballar...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Justícia

...i en aquest moment està ja examinant tres assumptes, diguem: el primer assumpte és el llibre sobre drets reals, el segon és la revisió de les lleis del dret de família i finalment les propostes que hi ha de legislació sobre contractes i obligacions.

Quan...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor conseller; ho sento...

El conseller de Justícia

Quan... -un segon-, quan l'Observatori i la seva Comissió hagin aprovat aquesta revisió passarà a tramitació legislativa amb la voluntat que potenciem aquest actiu social de què menció en començar la meva intervenció.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies..., gràcies, senyor conseller. Senyor Masllorens? *(Pausa.)*

— Pregunta al Consell Executiu sobre els plans de reestructuració i reconversió de la vinya (tram. 310-00130/07)

La darrera pregunta d'aquesta sessió de control, la fórmula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joaquim Josep Paladella -té la paraula- a la conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. Paladella Curto

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, a Catalunya hi ha moltes famílies que viuen de la vinya i el vi. A comarques com la meua, que és la Terra Alta, en això es pot anar una mica més enllà i afirmar que la vinya i el vi són el centre econòmic i social de la vida de la mateixa comarca.

La davallada dels preus al sector en els darrers anys ha estat superior al 60 per cent. Això fa que la situació anímica dels pagesos i pageses no sigui la millor. Hem de tenir també en compte que el sector, impulsat i animat pels plans de reestructuració i reconversió de la vinya, ha fet un gran esforç d'inversió, que ha renovat i modernitzat les plantacions i les explotacions.

Aquest esforç d'inversió, juntament amb la situació abans descrita de davallada constant de preus, fa que molts pagesos i famílies tinguin problemes, i que la preocupació per com se gestionen aquests plans de reestructuració i reconversió de la vinya sigui del tot lògica.

És perquè conec aquesta inquietud i també conec la voluntat del conseller d'estar al costat del sector, dels pagesos i de les seves famílies, és per això, que li faig aquesta pregunta: quina és la situació actual dels plans de reestructuració i reconversió de la vinya?, quines previsions de futur té el Govern de la Generalitat respecte a això?

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula l'honorable conseller per a la seva resposta.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, és cert, l'any 1999 se va aprovar l'OCM vitivinícola i es va introduir, dintre del concepte de la vinya d'Europa, la reconversió varietal, la reimplantació de vinyes i la millora de les tècniques de gestió de les vinyes, no tant la renovació normal de les plantacions envellides que tocava fer-ho a cada un dels pagesos.

Això va donar peu a unes ordres del Ministeri d'Agricultura i de la Conselleria, de l'any 2000, que aquestes ordres van convocar i van fixar els termes d'execució d'aquest Pla de reconversió amb un termini de vuit anys i cinc anys d'execució màxima, vuit anys per atendre aquests plans de reconversió i cinc anys d'execució. L'aprovació dels plans a Catalunya va ser de trenta-nou, d'aquests trenta-nou plans se'n beneficien 3.928 viticultors d'arreu de Catalunya, amb una superfície de 18.000 hectàrees, una previsió de 200 milions d'euros per vuit anys de durada i un ajust previst de 122, inferior en aquest moment als 200 milions que teòricament era el global fins als vuit anys.

L'aplicació a les campanyes del 2001 i 2002 varen suposar una despesa de 21,29 milions d'euros. A la campanya del 2002-2003 hi va haver 13,9 milions d'euros i es va tindre de fer front en aquesta campanya 2002-2003 amb fons del 2004. Aquest any 2004, als trenta-nou plans de reestructuració s'han incorporat 211 nous viticultors, entre joves i empreses agràries prioritàries que han incrementat la superfície inicial prevista. La disponibilitat actual per a la campanya del 2003-2004 és de 5,2 milions d'euros. Nosaltres, l'objectiu del Departament és fer front a totes les accions certificades en aquesta campanya, que finalitza el 31 de juliol del 2004, i que es puguin pagar totalment aquest any encara que es faci disposició de recursos de l'any 2004-2005. I les previsions de futur són que nosaltres incorporarem als pressupostos el que faci referència a les necessitats de reconversió derivades d'aquests plans, dels 39 plans aprovats i en marxa.

Sóc conscient que independentment de la reconversió hi ha un problema de fons, que és el del preu del raïm, que haurem de lluitar perquè sigui favorable al pagès.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, vol fer ús del torn de rèplica? (*Veus de fons.*) Gràcies.

———— **Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'acció de govern** (tram. 300-00654/07)

Hem acabat el torn de les preguntes a formular al Govern de la Generalitat, per tant, passem, recuperem l'ordre del dia, al punt vuitè, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'acció de govern, que presenta el Grup Parlamentari Popular, i en el seu nom té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, com vostè sap molt bé, perquè hi era, aquest dilluns el molt honorable president de la Generalitat va comparèixer davant la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local amb l'objectiu d'informar sobre els criteris d'actuació i orientació del Govern, transcorreguts sis mesos des de la seva constitució.

Bé, un dels eixos fonamentals sobre què va pivotar aquesta compareixença del president de la Generalitat va ser, segons paraules textuales del mateix president de la Generalitat, que «el nou Govern va néixer amb la voluntat de transmetre a la societat catalana un nou estil de governar». Aquesta va ser la base sobre la qual el president de la Generalitat va construir el seu discurs en aquesta compareixença, un nou estil de governar, honorable conseller, que es concreta, per exemple, a fer acusacions falses –recordi quan vostès van denunciar que l'anterior Govern, el Govern de Convergència i Unió va destruir documents uns dies abans de fer el traspàs de poders–, acusacions falses, dic, perquè, malgrat que van aconseguir –això és cert– diferents titulars de premsa als mitjans de comunicació, no van concretar-se aquestes denúncies en cap denúncia davant dels tribunals de justícia.

Un nou estil de govern, honorable conseller, que es concreta a oposar-se a tot allò que proposa l'oposició. Miri, honorable conseller, jo el conec, hem compartit molts anys d'oposició en aquest Parlament, i sé que no és el seu tarannà personal, no? Bé, jo li demanaria que siguin una mica més dialogants, que traslladi als membres del Govern una actitud més dialogant respecte als grups de l'oposició. Jo els recomano que, ja que no parlen o no s'entenen entre els tres grups que donen suport al Govern, sí que estaria bé que parlessin amb els grups de l'oposició, que presentin propostes, que ofereixin consensos als grups de l'oposició, que els grans temes siguin parlats amb els grups de l'oposició, però també els més petits, els que es discuteixen a les comissions, els temes que afecten més el dia a dia de la gent. Jo crec que seria bo, honorable conseller, que deixessin de practicar el corró que han practicat en aquests sis mesos i que tant criticaven, vostès a altres, quan vostès en aquell moment eren oposició.

Un nou estil de governar, honorable conseller, que es concreta sempre a culpar els altres dels errors propis.

Abans-d'ahir, sense anar més lluny, en aquesta compareixença del president de la Generalitat i per no carregar contra el soci de govern per reunir-se amb la direcció d'ETA, Maragall va mentir al Parlament, va dir que Aznar sabia, molt abans de ser publicat, que Carod-Rovira s'havia reunit amb la cúpula d'ETA a França. Per no parlar, honorable conseller, del motí de Quatre Camins, tant d'actualitat, quan vostè mateix va eludir les seves responsabilitats com a membre del Govern culpant el Partit Popular dels problemes de massificació de les presons catalanes «per fer», vostè va dir, «una reforma penal que situava els delinqüents dins les presons i no als carrers de les nostres ciutats i dels nostres pobles». O del desgraciat episodi del Ramon Llull, en què el seu Govern va culpar un altre govern, el Govern balear, de la seva pròpia ineficàcia.

Un nou estil de governar, honorable conseller, que es concreta a tractar de resoldre els problemes creant-ne de nous. Si les presons estan massificades la solució del tripartit passa per modificar el grau penitenciari d'una tercera part dels interns perquè puguin sortir al carrer.

Un nou estil de governar que es concreta, honorable conseller, i em sap greu dir-ho, eh?, i sobretot em sap greu dir-ho en seu parlamentària però és que és una realitat, a mentir descaradament en les respostes, en algunes respostes que es donen també a diputats d'aquesta cambra. Li poso algun exemple perquè no pensí que el que estic dient és simplement demagògia, no? Miri, resposta del conseller Carretero sobre la dotació del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya per a l'any 2004 a preguntes del diputat que els parla: «63 milions d'euros.» Dotació real pressupostada: 43 milions d'euros.

Mentir, també, a les campanyes institucionals fetes pel Govern, publicades a tota la premsa i que estem pagant tots els ciutadans de Catalunya. Anunci a tota plana, del Govern –se'n recorda allò dels «cent dies, cent decisions»?–, el Govern deia: «S'han concedit ajudes per valor de 270 milions d'euros a la internacionalització de l'economia catalana.» 270 milions d'euros; realitat del pressupost: 10 milions d'euros. 260 milions d'euros que no hi són, que no apareixen en el pressupost.

Un nou estil de governar en aquests sis mesos, honorable conseller, que es concreta a anunciar, per exemple, la descentralització de la Generalitat per acabar muntant-li un despatxet, a l'honorable conseller d'Agricultura, al costat de casa seva, a Lleida. Un nou estil de governar, honorable conseller, que es concreta a no treballar gaire, o com a mínim que no es veu gaire, a no fer lleis, a obviar la importància del Parlament, a no ser capaços ni tan sols de presentar esmenes a les mocions que fem els grups de l'oposició o a elaborar projectes de llei que, com el que regula la figura del conseller en cap, suposa, des del nostre punt de vista, una gravíssima ingerència en les competències que avui té aquest Parlament.

Un nou estil de governar que es concreta, honorable conseller, a defensar coses diferents segons s'estigui al territori o a les reunions del Consell Executiu. Bracons n'és un clar exemple, però també tenim com a exemple la ubicació de la presó al Bages, que va provocar que diputats que en aquesta cambra donen suport al Govern

es manifestessin en contra en el territori, en contra de les decisions que el mateix Govern prenia.

Un nou estil de governar, honorable conseller, que es concreta a imposar les decisions sense diàleg i sense el consens previ amb els sectors afectats, com es va fer amb la Ciutat Judicial o amb les assignacions del torn d'ofici per part del conseller de Justícia.

Un nou estil de governar –i d'això vostè n'ha parlat a bastament en aquest Parlament– que es concreta a tractar de controlar els mitjans de comunicació i de renyar, fins i tot, els responsables –com va fer el senyor Maragall– de la televisió pública, de TV3, pel tractament informatiu que dóna a les notícies que succeeixen en aquesta cambra.

Per no parlar de les polítiques familiars del Govern. D'això també n'hem parlat molt i vostè i jo i tots els membres d'aquesta cambra ja sabem a què m'estic referint.

Un nou estil de governar, honorable conseller, que es concreta a enviar 24.000 cartes –que també paguem tots–, primer, per dir a les vídues que hauran de retornar unes ajudes per després dir-los que es desdiuen del que ha estat anunciat, simplement per la pressió dels grups de l'oposició i, també, dels mitjans de comunicació.

Un nou estil de governar, honorable conseller, en aquests sis mesos, que s'ha concretat a negar-se a transferir competències als ajuntaments i d'escanyar també a les diputacions provincials, que tanta i tan bona feina fan de suport i d'assessorament als nostres ajuntaments.

Un nou estil de governar, en aquests sis mesos, que es concreta a fomentar la deslocalització d'empreses i a incrementar els impostos, com han fet amb el recàrrec de la benzina.

Un nou estil de governar, honorable conseller, que es concreta a voler carregar-se el sistema públic de salut, a retrocedir en drets socials, anunciant o proposant el copagament a la sanitat catalana. Per no parlar també de la forma com es va regular la figura del cap de l'oposició, sense preguntar ni al cap de l'oposició ni als membres que formen el Govern tripartit.

Un nou estil de governar, honorable conseller, que es concreta a reconèixer públicament que el nomenament d'una consellera ha estat una imprudència i alhora mantenir-la en el seu càrrec.

Aquest és, honorable conseller, l'estil i el balanç dels primers sis mesos d'un govern tripartit, catalanista i d'esquerres. Jo crec, honorable conseller, que aquest nou estil, imposat pel president de la Generalitat, no és l'estil que els catalans i les catalanes mereixen. Sens dubte, honorable conseller, han estat sis mesos per oblidar, sis mesos en els quals Catalunya ha perdut, mentre vostès tractaven de situar-se en els despatxos de Palau.

En tot cas, aquest és el nostre balanç –segurament vostè en tindrà un de diferent, no? –, però, honorable conseller, el que sí que ens agradaria és que després de fer balanç, ja que el president de la Generalitat no en va fer a la Comissió fa dos dies, sí que ens agradaria també

conèixer no només quins són els projectes de futur per tractar que els propers sis mesos no siguin com els que hem viscut, i, en tot cas, sí que ens agradaria, de debò, saber què és el que pensa el Govern de Catalunya, què és el que pensa el nostre Govern amb relació als temes que afecten, de debò, els ciutadans i les ciutadanes del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. L'honorable conseller en cap, senyor Bargalló, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo, quan vaig veure la interpellació, no sabia de què anava, la interpellació. Després, quan va haver-hi la compareixença del president, continuava sense saber de què anava i ara, que l'he sentida, m'he mantingut en la meva concepció: vostè ha fet una interpellació buida, buida. Ha parlat de passat i pretén que li respongui en clau de futur. Això és un parany en el qual jo no penso caure.

Quan vostè em parli de futur jo li parlaré de futur. Si vostè em parla de passat, no tindrè més remei que parlar-li de passat. Però és que, a més a més, és també una interpellació buida perquè és una interpellació plena de tòpics, i no hi ha res més buit que els tòpics.

Senyor diputat, i com que vostè és un bon diputat i domina la retòrica, el tòpic és un bon joc per a la retòrica. Vostè ha utilitzat elements de retòrica clars, «el nou estil de govern..., el nou estil de govern...», això, Aristòtil ja ho recomanava per als oradors grecs. Per tant, vostè en aquest sentit és un clàssic de bona fusta.

Ara, són tòpics; vull dir, vostè en un moment diu: «Com que no parlen entre els tres grups de govern...» Escolti, miri, parlem molt, perquè després vostès ens acusen que ens discutim, i no ens podríem discutir si no parléssim. I després diuen que un mana més que l'altre, i si un manés més que l'altre no ens discutiríem. Escolti, ja ho sabem.

Primer, miri, nosaltres governem i vostès no, i, és clar, això obliga que vostès necessàriament adoptin una oposició... Vostès ho tenen molt malament per fer d'oposició a Catalunya. Vostès són, jo crec, la millor oposició d'aquest Parlament. Sincerament, jo crec que vostès són la millor oposició d'aquest Parlament. Per molts motius.

Primer, perquè tenen uns criteris clars; segon, perquè tenen un projecte, saben quina és la Catalunya que defensen i saben, per tant, quina és la Catalunya que no volen, i, a més a més, diguem-ne, vostès no estan nerviosos per la situació en què estan. Vostès sempre han estat aquí a l'oposició, de vegades influint una mica, de vegades influint molt, de vegades no influint; però, és clar, vostès tenen un problema que és que són numèricament el segon grup de l'oposició quan realment són l'únic grup que fa oposició habitualment, en el sentit que des

d'una pràctica parlamentària s'ha d'entendre el que és oposició. Aquí hi ha un problema intermedi, que, diguem-ne, no és ni de vostès ni és nostre; jo crec que és un problema de tots, com a tal problema. Bé.

Aleshores, el que passa és que ara, avui, com que el president va comparèixer abans-d'ahir, com que aquest és un tema que s'ha debatut en preguntes orals, com que és un tema que s'ha dut a la premsa, ha mantingut l'oposició i anem a fer una miqueta repàs del passat. Jo ara podria caure en la trampa de contradir-li cosa per cosa que ens ha dit. Cosa per cosa no ho faré, perquè també sap, vostè, que és una pràctica parlamentària que plantejar un problema dura uns segons, explicar-lo dura uns minuts, i que quan tu fas la intervenció primera pots explicar molts problemes, però quan respons no els pots respondre tots per una qüestió temporal.

Sí que li puc fer alguns comentaris del que ha dit. Diu: «Acusacions falses, destruir documents.» Jo no sé si es van destruir els documents o no. I vull posar un exemple meu: no sé si el document es va destruir, li puc dir que no el vaig trobar –li puc dir que no el vaig trobar. Al cap de pocs dies de ser conseller en cap em va venir una persona en nom d'un important bufet d'advocats i em va dir: «–Escolti, el nostre bufet va tenir un encàrrec de tants euros» –Déu n'hi do– «per elaborar un projecte de llei de l'audiovisual, en nom del Govern, l'encàrrec, pagat pel Govern, des de la conselleria en cap. Vostè se l'ha trobat en algun calaix, en algun arxiu, en algun registre? –No. –I vostè» –va dir– «com que ja ens ho imaginàvem i vostès el van pagar, perquè el va pagar la Generalitat, el conseller en cap, aquí el tenen.» I el va portar.

Vaig agrair profundament la lleialtat institucional d'aquest bufet d'advocats i vaig constatar que no sé què havia passat amb aquest document, si s'havia destruït o no s'havia destruït, però que algú que l'havia cobrat i l'havia lliurat em deia que jo l'havia de tenir i no hi era.

Ja està..., dic..., ara, no sé el sistema, eh?, no sé el sistema pel qual jo no el vaig trobar, sé simplement que no el vaig trobar, que l'havia d'haver trobat, que s'havia pagat i que el vaig tenir, i que ha estat molt útil per als treballs nostres respecte a la Llei de l'audiovisual, perquè era un encàrrec molt ben fet, evidentment, molt ben cobrat; un exemple.

A veure, mitjans de comunicació, per posar un exemple. I ho vaig dir l'altre dia a la meua compareixença. Jo crec que en tots els governs del món occidental en les últimes dècades –en les últimes dècades–, exceptuant potser els governs del Regne Unit i la BBC –i he posat un «potser»–, les relacions entre govern i mitjans públics han estat nefastes, viciades, de tots, i que per a canviar aquestes relacions cal tenir voluntat, però a més a més cal vèncer inèrcies, i moltes d'aquestes inèrcies no es vencen en un dia, en dos, en mesos.

I vaig dir que el president d'un govern digui, públicament, que no li ha agradat la informació d'un mitjà públic també és un pas endavant. Per mi, és un pas endavant. Significa, primer, que no ha agafat el telèfon i ho ha dit d'amagat, sinó que ho ha dit en públic. Que és un pas endavant, perquè fins ara s'agafava el telèfon

i es deia d'amagat. Segon, que els mitjans públics no segueixen els criteris del president del Govern, perquè si no li agrada...

I vaig dir jo, la setmana passada, aquí al Parlament, que, per exemple, jo també expressava públicament el meu desacord amb anàlisis polítiques efectuades a TV3 la nit de les eleccions al Parlament Europeu, que creia que no eren objectives, que creia que eren negatives per a alguna formació política. I sóc el conseller en cap i entre les meves responsabilitats hi ha la relació entre el Govern i la Corporació, però crec que ho puc dir, perquè, escolti'm, si la Corporació fa això, jo he de dir: «Això no em va agradar.» A això ens hi hem d'acostumar.

El tema de la presó al Bages. El tema de la presó del Bages era un dels temes enverinats que teníem damunt la taula. En teníem molts, de temes enverinats: alguns han sortit a la llum, d'altres no hi han sortit, d'altres hi sortiran, d'altres no hi sortiran.

El tema de la ciutat judicial també, eh? Ciutat judicial: en fan una a Barcelona i una a Madrid; la de Barcelona amb 5 hectàrees, la de Madrid amb 300. Sap quina diferència hi ha entre fer una ciutat judicial amb 5 hectàrees i una altra amb 300? La de la densitat de l'edificació n'és una, i és molt important en un context urbà, i allí hi havia prevista una densitat de l'edificació que nosaltres no podem acceptar, i a Madrid és diferent.

La presó al Bages. S'havien comprat uns terrenys d'amagat, amb una operació econòmica que planteja dubtes, en una zona on hi havia un acord general que no era la millor, i per a fer una presó d'un volum molt gran.

El que hem fet nosaltres: canviar la ubicació. Per tant, destruir la possibilitat de lucre econòmic en la compra-venda d'aquells terrenys i dels del voltant; canviar la ubicació a un lloc on hi hagués un acord amb l'Ajuntament, a un lloc on deien els entesos que no era una agressió ambiental com l'altra, i fer-la més petita.

Això és un problema. Perquè, és clar, no és el mateix entrar de nou i dir «a on farem la presó?», que trobar-te una presó projectada, amb uns terrenys comprats... No és el mateix dir «farem o no farem ciutat judicial?», que trobar-te una ciutat judicial ja projectada en uns terrenys concrets.

I aquí tenim morts d'aquests, eh?, en tenim més: tenim el macro abocador a Tivissa, que és un mort d'aquests, està allí... (*Remor de veus.*) Tenim el cas del túnel de Bracons, que n'és un altre, i els hem de gestionar nosaltres. I, sap quan es demostra que un govern governa? No pels anuncis que fa, sinó per les gestions de la crisi –per les gestions de les crisis. La del túnel de Bracons, jo crec que va ser una gestió d'empat, és a dir, amb parts positives i amb parts que no; la gestió de la presó del Bages jo crec que ha estat positiva, i la gestió de la ciutat judicial crec que acabarà sent positiva.

I aquí es comença a demostrar com governa un govern, com gestiona aquestes crisis, que, si s'hi fixen, no són les crisis que interessin més a la premsa, no són crisis tampoc essencialment de partit, són crisis d'herència d'un model que no és el teu, però que aquest model està decidit, i que no pots entrar i esborrar-lo de cop, perquè això costa diners, això perjudica persones, això endar-

reireix les solucions. Per tant, aquí ha estat bona part de la feina més importat dels nostres primers sis mesos: gestionar les crisis producte del model heretat.

I ara sí que li puc dir que espero que els nostres següents sis mesos s'hagin de gestionar les crisis producte del nostre model. I això seria ja un pas endavant.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., deixi'm, honorable conseller, que li agraeixi molt sincerament no només el to, sinó també les explicacions que vostè m'ha donat, no? Vostè també és un gran parlamentari, també –vostè és un gran parlamentari. *(Remor de veus.)* Sí..., i òbviament també és una persona intel·ligent i també ha sabut respondre només, de les qüestions que li he plantejat, només aquelles amb les quals el Govern tripartit es pot sentir més còmode, perquè ha actuat, diguem-ne, amb més fermesa o amb més resolució a l'hora d'afrontar les crisis, no?

I entenc que..., i reconec que l'herència rebuda també ha pogut dificultar aquests primers sis mesos de govern, no? I, per tant, nosaltres..., jo crec que els ciutadans saben perfectament què ha passat en aquests sis mesos, no? I jo crec que també ha arribat l'hora de parlar de futur. I jo crec que els ciutadans de Catalunya tenim el dret de conèixer..., bé, què és el que ens depara el futur, o, si ho vol, en termes més col·loquials, de quin mal hem de morir si continuen les coses com aquests sis mesos que hem passat, no?

I la veritat és que són molts els ciutadans que es pregunten quina és la posició del Govern de la Generalitat de Catalunya amb relació als temes que preocupen als catalans. Fins i tot, li confesso que quan companys del meu Partit a la resta de l'Estat em pregunten «escolta, què pensa el Govern de la Generalitat de Catalunya respecte a un tema o què diu respecte a una altra qüestió?», li he de confessar que a mi personalment se'm posa cara de «tonto» i que omplo la casella del *no sabe no contesta*, perquè és que no ho sé –és que no ho sé–, i estic convençut que molts ciutadans d'aquest país no ho saben.

I crec, honorable conseller, que el que li estem demanant no és cap cosa estranya, no? Volem saber què pensa el Govern. Volem saber què pensa el Govern de la Generalitat de Catalunya, què pensa el nostre Govern amb relació als problemes i a les preocupacions dels catalans i de les catalanes.

La seva opinió, honorable conseller, és molt respectable, i li puc assegurar que jo la respecto moltíssim, tan respectable com la del president de la Generalitat o la del conseller Saura o la del conseller Nadal o la de la resta de membres del Govern.

Nosaltres, ja li ho he dit i ja li ho reconeixem que governar amb coalició no és fàcil i que són legítimes les

opinions divergents dels tres grups o dels tres partits que donen suport al Govern de la Generalitat, però estic segur que vostè coincideix amb mi que de Govern de Catalunya només n'hi ha un. I, bé, jo crec que és legítim voler saber què és el que pensa el Govern de Catalunya respecte a les coses que passen, no?, allò que en terminologia parlamentària en diríem el capteniment del Govern amb relació a les coses que passen.

Per tant, ja li ho dic, són respectables les opinions individuals dels membres del Govern, però jo crec que el que interessa de debò és l'opinió col·lectiva del Govern de Catalunya. I això fins ara no ha estat gaire sovintejat, que puguem saber què és el que pensa, no?

Volem saber –i crec que és legítim voler-ho saber– quina és l'opinió oficial del Govern de la Generalitat sobre el quart cinturó, sobre el túnel d'Horta, sobre el copagament de la sanitat, sobre la tolerància zero en el consum de l'alcohol en la conducció, sobre si reclamaran o no noves competències en matèria d'immigració. Volem saber si el Govern de la Generalitat és partidari de traspasar i delegar competències als ajuntaments, com defensa el PSC, o si és partidari, al contrari, com defensa Esquerra Republicana en la Ponència que ha de fer en aquest congrés que tenen aquesta setmana, de traspasar a la Generalitat les competències municipals.

Volem saber quina és l'opinió oficial única, unitària del Govern de Catalunya, del meu Govern, del Govern de tots els catalans. Volem saber, honorable conseller, quin és el criteri del Govern de Catalunya respecte al nou Estatut. Avui el senyor Maragall ens ha fet un recorregut històric, però no ens ha explicat què és el que ell pensa com a president de tots els catalans, de per on ha d'anar el nou Estatut d'autonomia de Catalunya. I això crec que és legítim, que els catalans sapiguem què és el que pensa el Govern de Catalunya respecte a un tema tan important com aquest, no?

Volem saber, honorable conseller, una cosa que crec que no és demanar gaire, però crec que és important, saber quina és la posició que adoptaria el representat del Govern de la Generalitat si demà fos convocat per parlar del finançament de les comunitats autònomes. Clar, a nosaltres no ens interessa gaire saber què és el que pensa Esquerra Republicana o el PSC o Iniciativa; volem saber què pensa el Govern de la Generalitat com a Govern.

En definitiva, honorable conseller, volem que es posin d'acord, volem que governin, volem una cosa tan senzilla com saber quina és la posició del Govern de la Generalitat amb relació a tots els temes que he plantejat i als que, sens dubte, es plantejaran en el futur. Crec, sincerament, honorable conseller, senyores i senyors diputats, que no és demanar gaire.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vint-i-tres anys d'herència, sense qualificar-la, tenen,

d'entrada, un parany negatiu, que són vint-i-tres anys d'inèrcia; és a dir, un mateix govern, sigui quin sigui, que governa vint-i-tres anys crea una inèrcia, una inèrcia en l'Administració, una inèrcia en la relació amb les entitats, una inèrcia en la relació amb els ajuntaments, una inèrcia en la relació amb la ciutadania que ni es pot ni és bo de tallar l'endemà mateix. No es bo tallar-la l'endemà mateix, perquè la societat se'n ressentiria, i a més a més no es pot, eh? Vostè, si va a cent vint per l'autopista..., perquè a més no pot anar, però si va a cent vint per autopista i frena de cop, doncs, això no és bo ni per al cotxe ni per a la seva salut. Doncs, això és el mateix, eh? S'ha de frenar suficientment per no topar, però a la vegada amb suavitat perquè la inèrcia no li sigui dolenta.

El que pensa el Govern està en dos documents que són públics. Un, l'Acord per a un govern catalanista i d'esquerres del 14 de desembre; allí hi ha el que pensa el Govern, perquè és al que es comprometen els partits que pensi el Govern. I després està en la suma dels acords de govern dimarts per dimarts. Una cosa i l'altra és el que pensa el Govern, *el* que pensa el Govern. La suma d'una cosa i de l'altra.

A partir d'aquí, hi ha el que pensen els membres del Govern, que ha d'adequar-se a ambdues coses, amb aquells matisos, aquells accents i aquelles sensibilitats que són propis. Fins i tot en els governs monocolors hi ha matisos, sensibilitats. En un govern de coalició, cosa que no havíem tingut mai a Catalunya des del temps de la República, doncs, fins i tot és necessari i higiènic que aquests matisos i aquestes sensibilitats es facin públiques.

Vostè m'ha posat unes quantes preguntes, i jo li'n respondré unes quantes, no pas per retòrica parlamentària, sinó perquè ha anat molt de pressa i m'he apuntat les que m'he apuntat. I segurament em dirà que m'oblido del quart cinturó; no me n'oblido. Aquest és un tema pel qual el Govern encara està en debat i encara no ha pres una posició. Sí, està en debat i no ha pres una posició –està en debat i no ha pres una posició. Escolti, més honest, més real i millor per al país..., perquè dels debats sempre surten coses bones; de les imposicions, mai.

La immigració; què en pensa, el Govern? El Govern creu que, en el futur d'un nou estatut d'autonomia que atorgui al nostre país més grau de sobirania, el Govern de la Generalitat ha de tenir les competències de regulació dels fluxos d'immigració en origen i de regulació dels immigrants que dintre Catalunya treballen en la normalitat laboral, en la regularitat laboral, en la legalitat laboral. Això, hem de tenir-ho. D'aquí allà, el que pensa el Govern de la Generalitat és aconseguir les màximes mesures de cogestió de les competències amb l'Estat, perquè l'Estat les té, però nosaltres som els que coneixem el problema i, per tant, hem de cogestionar això, fins que arribi el dia que un nou estatut ens atorgui les competències d'immigració.

En tolerància zero, el Govern està d'acord amb la tolerància zero. El Govern assumeix la posició del Departament d'Interior, que s'ha de tenir tolerància zero. I què vol dir «tolerància zero»? Vol dir que, si la normativa diu que aquest tipus de conductor, el màxim que

pot donar en un control d'alcoholèmia és aquesta mesura, no s'ha d'acceptar en cap moment que cap control policial li admeti una mesura superior. Això és tolerància zero –això és tolerància zero. No vol dir «zero d'alcohol», perquè si la Llei diu que pot anar amb 0,4, per entendre'ns, el policia no el pot detenir per anar a zero. «Tolerància zero» vol dir no admetre en cap moment superar els límits. Hi ha un debat posterior que el Govern pot fer –però no és només del Govern de la Generalitat–, que és quins són aquests límits. I no és només del Govern de la Generalitat.

El finançament de comunitats autònomes. Em sembla que avui ho ha dit el president: nosaltres volem que en el nou Estatut d'autonomia hi hagi molt clarament el fet que per a Catalunya s'han de donar els resultats d'un finançament just, estable i solidari, a partir de principis i resultats que siguin assimilables al que en altres diu el concert. Això és el que volem per al finançament: els resultats. I és allò de renda, població, serveis i infraestructures que va explicar el president.

I sobre el traspàs de les competències als ajuntaments poc assegurar que el Govern de la Generalitat, en compliment de l'Acord de govern, iniciarà i està iniciant un traspàs de competències als ajuntaments que poden ser o de titularitat o de gestió...

El president

Honorable conseller...

El conseller en cap

...i en aquest sentit, per exemple, amb l'Ajuntament de Barcelona, que és el primer amb qui se n'ha parlat, ja s'han produït alguns avenços.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula... No, perdó, s'han acabat les paraules, en aquesta...

————— Modificació de l'ordre del dia

El novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre civisme, ha estat posposat.

————— Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament de Benestar i Família (tram. 300-00551/07)

I passàriem al desè, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament de Benestar i Família, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats... Honorable consellera, el motiu de la interpellació

que li fan el Grup d'Esquerra Republicana i aquesta diputada és conèixer la valoració que va vostè, al capdavant del Departament de Benestar i Família, respecte a la situació en què es va trobar el programa «Viure en família», i com pensen reconduir-lo.

El programa «Viure en família» neix amb la idea d'ajudar a mantenir la persona dependent en el seu entorn habitual, és a dir, les persones que disposen d'un suport familiar o social, en forma d'un cuidador principal, que és el responsable d'atendre les seves necessitats d'una manera estable, continuada. És, per tant, un programa per a persones dependents d'una altra per a realitzar les activitats bàsiques de la vida diària.

És un programa que engloba diversos serveis, a més de la prestació econòmica per a aquelles famílies que tenen al seu càrrec una persona dependent i que es veu impedida, com he dit abans, per a fer les seves activitats habituals de la vida quotidiana, però també hi ha tota una altra cartera de serveis que cal destacar, com és l'atenció a la persona, amb atenció al domicili; o l'atenció diürna en centres de dia, en centres ocupacionals; o l'atenció temporal, com les estades residencials de respirar o de caps de setmana; o l'atenció a la família, amb informació i orientació –suport psicològic, entre altres–, així com ajuts per al finançament de la supressió de barreres arquitectòniques al domicili.

L'objectiu del Programa és posar a la disposició de les persones amb dependència, que necessiten el suport i l'atenció d'una tercera persona, amb independència de l'edat, els recursos necessaris per a possibilitar i facilitar la seva permanència en el seu entorn familiar i social habitual. És també un objectiu del Programa posar a l'abast de les famílies o del cuidador principal recursos de suport, d'ajut solidari, tant de tipus físic com psíquic.

A Catalunya, el Programa va començar a ser redactat l'any 99, 1999. Es van fer tres proves pilot: una a Ripolllet, una altra al Tarragonès, una altra al Gironès. Es va prendre com a base de treball el programa basc Sendian, un programa, a través d'un pla d'atenció integral i individualitzat, que buscava la finalitat que els recursos per a les persones dependents s'orientessin cap a l'estada amb la família. A Catalunya, la gestió del Programa es va encarregar a equips externalitzats i sense la col·laboració de la primària. Només amb el pas del temps aquesta col·laboració amb l'atenció primària es va consolidar en dues de les proves pilot.

Amb posterioritat, es van signar convenis amb ajuntaments, consells comarcals, però mai van arribar a activar-se, com és el cas de la ciutat de Lleida, l'any 2001. De fet, l'anterior Govern, de Convergència i Unió, a efectes pràctics, mai va generalitzar el Programa, ni tampoc el va finançar amb recursos del mateix Departament. I per corroborar aquests punts que estic anomenant, només cal que ens remetem a les memòries oficials. Fins al final, va ser un programa que mai es va articular d'una forma estable.

L'any 2003 es va treure la primera convocatòria per a estendre el Programa a tot Catalunya. Recordem que el 2003 era any electoral –eleccions municipals, eleccions al Parlament de Catalunya–, però la realitat en aquells

moments, el 2003, era que en els llocs on s'havien fet les proves pilot, com és el cas de Girona i Ripolllet, les demores i les llistes d'espera per a donar respostes a les demandes ja eren inassolibles. Tot i així, l'ICASS feia públic un concurs per a la gestió dels serveis del programa «Viure en família» i per a la valoració de les necessitats de les persones dependents i la seva família a diverses comarques, es publicava en el DOGC, i després, sense cap explicació raonable, anul·len aquest concurs, ja en la seva recta final. Aquesta anul·lació del procés en la seva recta final va deixar les entitats públiques i privades que hi havien concursat absolutament desconcertades, i un desert darrere del Programa.

Segons una enquesta de salut de Catalunya de l'any 2001, l'1,78 per cent de les persones que viuen a la seva llar tenen greus dificultats per realitzar les activitats més bàsiques de la vida quotidiana de manera autònoma. Aquest augmenta significativament amb l'edat, de manera que hi ha un 7,4 per cent de persones de més de seixanta-cinc anys i un 13,23 per cent de més de setanta-cinc anys. I, malgrat que aquestes dades són conegudes des de l'any 2001, l'anterior Govern decideix ampliar el límit d'ingressos, en passar dels 2 als 6 milions de les antigues pessetes, per a ser beneficiari del Programa i fer-lo extensible a tot Catalunya; límit d'ingressos desvinculats de la unitat familiar i sense connexió amb l'assistència primària. I, lògicament, la demanda es va desbordar.

I no estem en desacord amb l'increment del límit d'ingressos, tot el contrari. Estem en desacord amb la manca de planificació. Per a l'any 2003 es tenia una previsió d'atenció a cent mil persones en quatre anys, i a tal efecte només s'havien previst recursos econòmics per a trenta mil persones. Aquesta manca de previsió pressupostària del Govern anterior va provocar que a meitat de l'any 2003 s'hagués esgotat la partida dedicada a aquest concepte i, per tant, no es poguessin atendre les sol·licituds posteriors. Al llarg del 2003, es van rebre setanta mil sol·licituds. Quan vostè, honorable consellera, senyora Anna Simó, es va fer càrrec de la conselleria de Benestar i Família, es va trobar sobre la taula quaranta mil –quaranta mil– expedients sense resoldre, que l'anterior Govern de Convergència i Unió va permetre que es deneguessin per silenci administratiu.

Algun destacat dirigent de Convergència i Unió es lamenta públicament del retrocés en polítiques socials d'aquest Govern d'esquerres i catalanista, i ens diu que aquest Govern està posant fre als projectes endegats pel Govern de Convergència i Unió en benefici del benestar de les persones. I també diu que les retallades van en detriment de les persones dependents. Però com és que l'anterior Departament va preveure una implantació del programa «Viure en família» en quatre anys de forma escalonada i sense cap mecanisme per controlar-lo ni prioritzar-ne la demanda? Com és que es deixen quaranta mil expedients denegats per silenci administratiu? Aquest és el benefici en benestar de les persones?

En la seva sessió informativa a la Comissió de Política Social, senyora Anna Simó, ens va fer saber que l'anterior Govern havia deixat el Programa en una triple situació de fallida, tant des del punt de vista tècnic, com econòmic, com d'organització. De fet, se'ns deia que

tècnicament en el Programa no intervenien els serveis socials d'atenció primària. Tècnicament hem de dir que s'està donant renda fins a 240 euros mensuals, però no serveix. I cal garantir que aquesta renda sigui realment utilitzada per a mantenir la persona dependent a casa seva, i no sigui considerada com un mer augment de renda o un complement a una minsa atenció.

Tampoc hi havia cap escenari econòmic pactat amb Economia i Finances, amb un acord de govern que regulés de quina manera, durant quatre anys, es dotaria pressupostàriament el programa «Viure en família».

Tanmateix, quan es va incrementar el límit d'ingressos per a rebre la prestació, el Programa, com he dit abans, va entrar en una crisi no prevista pels seus dissenyadors. És a dir, per a un programa que tenia una previsió final de cent mil persones –cent mil persones en quatre anys–, només el 2003 se'n van rebre setanta mil sollicituds. Per tant, un programa previst finançar en quatre anys es troba amb dues terceres parts dels demandants el primer any. Això és el que fa difícil l'articulació i de repensar tota la part econòmica.

Aquesta situació posa de manifest el plantejament general del tema de la dependència de l'anterior Govern, que va optar per una solució de bola de neu, en un clar acte d'irresponsabilitat política. Vostès es troben, senyora consellera, que han de resoldre orgànicament com s'articulen i com s'acrediten les empreses que han de fer el servei i l'avaluació en el territori del programa, empreses que van ser objecte d'una convocatòria, d'una contractació pública, i que va ser retirada a la seva fase final d'adjudicació.

Avui, viure a la pròpia llar és un dels valors més significatius entre les persones grans. De fet, el 78,6 per cent de la gent gran, segons dades facilitades pel *Llibre blanc de la gent gran*, expressa el seu desig de continuar vivint a casa seva, i també ho expressen en el cas de necessitar ajuda d'una tercera persona. I aquestes preferències, sembla que es mantindran en un futur, i així ho manifestem les persones entre els cinquanta i seixanta-cinc anys...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Capdevila i Palau

Acabo. Aquesta preferència és també compartida per la majoria de familiars de les persones amb dependència.

Senyora consellera, li ho he plantejat, en el principi de la meua intervenció, em queden moltes coses per explicar, ho faré en el torn de rèplica, però ens agradaria que ens expliqués com es va trobar vostè, quan va accedir al capdavant del Departament de Benestar i Família, el programa «Viure en família» i com pensa reconduir-lo.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, tal com apuntava vostè en la seva primera intervenció, el programa «Viure en família» és un programa de consens generalitzat pel que fa als objectius, generalitzat entre la societat, entre els professionals de l'atenció social, tant primària com especialitzada, i jo diria, també, entre tots els partits polítics.

Ara bé, una part important del debat que ens ocupa el té la seva prestació econòmica, que no és la totalitat del programa, només n'és una part, però sí que és la part més important del debat, com he dit.

Cal tenir present, com he dit, també, que aquest programa gaudeix d'una alta acceptació social i política, ara bé, el plantejament amb què es va fer ens aboca a una clara fallida, i permetin-me que digui a una concepció de la cura de les persones que no puc compartir ni ideològicament ni políticament.

De fet, el Govern anterior va llançar una prestació econòmica sense escenari financer, ni vinculació social, promovent i retirant els equips territorials que havien de coordinar els serveis, com molt bé heu dit, una decisió que considero d'irresponsabilitat política sobre un servei tan important i necessari per a les persones que, al final, acaba fent mal a la ciutadania i al propi prestigi del sistema. És a dir, ens acaba fent mal a tots els agents que estem involucrats en la cura i en el garantiment de la cura de les persones amb dependència.

En síntesi, el programa «Viure en família» pateix, com ja s'ha apuntat, greus disfuncions, bàsicament cinc. Per una banda l'extensió del límit d'ingressos per rebre la prestació; el poc control de l'accés; la desvinculació de l'atenció primària, que crec que és un dels déficits més importants, l'atenció primària de serveis socials, però també, en una altra vessant que després explicaré de l'atenció primària de salut; la inexistència de control de la prestació i la inexistència d'un marc econòmic, com molt bé vostè ha subratllat.

I com molt bé ha dit també, amb el propòsit d'ampliar el nombre de persones destinatàries, l'anterior Govern va ampliar el nivell d'ingressos per accedir a l'ajut de fins a 240 euros mensuals. Així, en les successives convocatòries anuals del programa s'amplia el nivell d'ingressos, passant de dos a sis milions de les antigues pessetes, es decideix no compatibilitzar, no comptabilitzar els ingressos dels familiars que conviuen amb la persona dependent major de seixanta-cinc anys, mentre que en el cas dels menors de divuit anys es comptabilitzen tant els del pare com de la mare, amb un límit de 36.060 euros anuals. Això crea una inequitat també, i, per altra banda, no es diferencia entre casos d'alta, mitjana o baixa dependència, aspecte que és clau i que després desenvoluparé.

A la pràctica, doncs, aquests criteris van suposar un escenari tècnic d'universalització per a gairebé les cent mil persones dependents que hi ha actualment a Catalunya. Tanmateix, l'anterior Govern ni va preveure cap acord de Govern, com vostè ha dit, per dotar aquesta actuació, ni tan sols s'havia previst la reserva de crèdit plurianual per als exercicis posteriors. El Departament

d'Economia i Finances no va emetre cap tipus d'informe econòmic de viabilitat respecte a aquesta implantació d'un ajut a la dependència que es va crear en la línia, no només del programa Sendian, sinó per a la convocatòria de l'any 2003 dins del Pla estatal per a persones cuidadores, que va propugnar el Partit Popular i va preveure una implantació en quatre anys de forma esglaonada sense cap mecanisme per controlar-ho ni per prioritzar la demanda, de manera que es va trobar amb setanta mil expedients damunt la taula.

De fet, va permetre que quaranta mil expedients anessin camí de denegar-se per silenci administratiu, els del mes de juliol al mes de desembre ja estaven denegats, a primers de desembre, ja estaven denegats per silenci administratiu. Aquesta situació entenc que il·lustra clarament la manca d'escenaris econòmics i la incapacitat de consens i de gestió del Govern anterior, que no va preveure el marc econòmic d'aquest programa.

Com vostè molt bé ha dit, el Govern anterior va deixar aquest programa en una triple situació de fallida, tant des del punt de vista dels serveis, com des del punt de vista de l'organització.

I anem al «Viure en família» prestació. I vinc a reblar-li cinc aspectes clau. Per una banda, l'extensió del programa no té coherència amb altres prestacions com són les PUA, per exemple; incrementa el límit d'ingressos per accedir a la prestació, com molt bé he dit abans, i comporta això, a la pràctica, una universalització encoberta que no distingeix per nivell de renda i disposa de recursos il·limitats i, per tant, esdevé inequitatiu. No és inequitàtiva la universalització, és inequitàtiva la universalització quan no té prou recursos per fer-se efectiva i quan s'acaben els diners s'acaba la universalització. Això no és universalització.

Per altra banda, cal revisar el concepte, tal com es va definir el 2003, d'haver d'ajudar a estar a casa a partir d'un pla d'atenció individualitzada, d'una intervenció conjunta i com a complementària de diversos serveis, basada en l'atenció primària, passa a ser una pensió complementària, passa a ser un complement de renda familiar.

Per altra banda, pel que fa al finançament, l'any 2003 només s'hi van destinar 43 milions d'euros. En alguns casos, això fa que als beneficiaris se'ls retirin d'altres ajuts per concedir-los aquest, que de tenir-los de forma gratuïta ara amb aquest ajut han de ser abonats. I això també crea una ineficiència per la manca de coordinació amb els diversos agents.

Tampoc no es va regular via convocatòria l'accés, ja que van entrar trenta mil persones sense distinció entre alta, mitjana i baixa dependència, la qual cosa, en una situació de limitació econòmica és sempre inequitàtiva, repeteixo. I des del punt de vista tècnic es basava en empreses externalitzades sense cap divisió d'itinerari personal.

Pel que fa al «Viure en família» serveis. L'extensió d'aquest programa tenia una clara voluntat territorial, ara bé, va ser un fracàs, com molt bé vostè ha deixat patent, no en la configuració i en l'inici del programa, que valoro altament, sinó en el seu resultat final. La prova

pilot no es va consolidar, la retirada del concurs del servei de gestió de la valoració de les necessitats de les persones dependents va tenir lloc el 16 de desembre de l'any passat. Els convenis amb els ajuntaments i els consells comarcals signats i no activats, i la frustració, que no és menor, dels professionals i de les organitzacions d'integrants del programa pilot.

Una constatació, i res més, el finançament del programa mai no fou a càrrec dels pressupostos ordinaris del Departament, sinó que es va fer via recursos provinents de les caixes d'estalvi.

Quina és la solució que impulsem el nou Govern? Doncs, sobre la base, precisament, d'aquesta voluntat de consens i de qualitat en el plantejament tècnic ja hem iniciat la revisió del sistema, no hem estat aturats aquests sis mesos.

A partir d'ara i en funció de l'acarament de les dades analitzades i prioritzades, per una banda; la reorientació del model, per una altra i, finalment, el finançament que l'Estat doni a la dependència, no un simple pla de persones cuidadores amb 2 milions d'euros per a Catalunya, com ha estat fins ara, sinó un pla seriós de suport a la dependència basat, bàsicament, en serveis. Es decidiran en els termes concrets de la nova convocatòria 2004, que sí que sortirà.

Aquesta revisió es basarà en el canvi de, per una banda, canvi de concepte, és a dir, una voluntat de posar la persona i la família al centre del sistema des d'una visió integral, vinculada als recursos existents a la comunitat, com els serveis socials d'atenció primària i l'atenció primària de salut, en uns aspectes que també ara comentaré, i vincular, per tant, l'ajut econòmic, la dependència, al Pla d'atenció integral com un recurs més d'entre tota una altra gamma de recursos.

Realitzarem una política de foment de serveis, atenció domiciliària, residencial, teleassistència, respir, no només per a persones grans dependents, la dependència no és només per a persones grans, sinó també persones amb discapacitats. I aquests serveis seran de proximitat, que vagin suplint la transferència econòmica. Això ha de permetre no abonar l'economia submergida, crear nous jaciments d'ocupació, controlar la prestació, no feminitzar i enclaustrar la persona cuidadora, per això em referia als continguts ideològics i polítics, i orientar la prestació econòmica a l'alta dependència.

La revisió en matèria de finançament. El Departament ja ha començat el procés de normalització de tot allò endarrerit i per a enguany, per als pressupostos 2004, preveiem una dotació de més de 84 milions d'euros per al programa «Viure en família».

La revisió en matèria de serveis. En un escenari de pròrroga pressupostària hem rescatat els quaranta mil expedients sense resoldre i els hem donat tràmit d'ofici amb la convocatòria de persones naturals, malgrat haver passat sis mesos del silenci administratiu i negatiu en alguns casos, figura que personalment he de dir que no m'agrada perquè crea indefensió a les persones usuàries.

Per fer-ho hem habilitat ja el crèdit necessari i n'hem previst el cost, que és la manera de fer les coses. En

aquest sentit, el Departament, des del mes de març d'enguany, ja ha atorgat un total de vuit-centes prestacions del programa «Viure en família», antigues, informades i no resoltes per manca de crèdit, que es va acabar el mes de juny de l'any 2003.

El Govern també ha tret a concurs, i ha resolt, l'adjudicació de dos instruments essencials en aquest procés, l'empresa d'introducció informàtica de dades i l'equip de valoració, que sota la supervisió directa de l'ICASS en farà la valoració per a tot Catalunya. Em remeto al DOGC 4.101, de data 29 de març del 2004, i al DOGC d'1 de març, de convocatòria d'aquests processos.

I simultàniament estem treballant coordinadament amb el Departament de Salut per tal d'impulsar un únic sistema d'accés a la valoració de la dependència que tingui com a referent l'equip territorial, el PADES, el CAD i l'assistència primària, com no pot ser d'una altra manera. Com ja hem començat a treballar també en sanitat en matèria d'infància, adolescència, en matèria de salut mental, en matèria d'atenció a la dependència, en el seu sentit més ampli; en matèria de mapes, de transport adaptat, com han de ser les coses.

En la redefinició de l'equip tècnic i de les prestacions de programa, treballarem en diverses línies de millora...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Benestar i Família

...a les quals em referiré en el meu torn de rèplica.

Moltes gràcies.

El president

Perfecte. Té la paraula per a la rèplica la il·lustre diputada.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, la dependència és un dels temes que més preocupa tota la ciutadania, també preocupa els polítics i ens preocupa com s'ha de resoldre la protecció social de la dependència. Al llarg d'aquests últims anys s'han aplicat diferents models i diferents solucions a diferents països de la Unió Europea, i cap dels que s'han dut a terme, o s'han portat a la pràctica han estat plenament satisfactoris.

Estem convençuts, honorable consellera, que a Catalunya disposarem d'un sistema català de serveis socials de qualitat i amb previsió de futur. Crec, realment, com vostè ha dit, que s'ha de revisar la prestació econòmica del programa «Viure en família», per tal que sigui un instrument clau en les polítiques d'atenció a les persones amb dependència, perquè aquestes puguin viure en el seu entorn habitual, familiar, social, si així ho desitgen. I també hem de recordar que s'ha de remodelar, s'han de canviar els serveis d'atenció comunitària per a la dependència.

No volem que el programa perpetui, vostè ho ha dit, el model familiar d'atenció bàsicament femenina; tampoc

volem que el programa serveixi per incrementar, en molts casos, la renda familiar; creiem que l'objectiu d'aquest programa és un altre, l'objectiu creiem que és poder contractar serveis de suport per a les persones dependents.

Aquest és un programa que gaudeix –vostè ho ha dit– d'una alta acceptació social, i el fet de deixar quaranta mil persones a l'espera ha generat, senyora consellera, força inquietud a moltes famílies.

D'altra banda, hi ha molt ciutadans i ciutadanes esperant que s'obri la nova convocatòria per al 2004 del programa «Viure en família.» Ens trobem, sens dubte, davant d'un tema molt sensible que és necessari desencallar. Tanmateix és un servei important i necessari per a les persones amb dependència, com hem estat dient tota l'estona; és un servei que no es pot improvisar en funció de les demandes; que cal una correcta planificació; cal articular-lo, que s'articuli a través d'un pla integral i individualitzat i que els recursos s'orientin cap al seu objectiu, que és l'estada a la família, combinant, això sí, els diferents recursos per a l'atenció a la dependència.

Pel que fa a aquesta revisió tan necessària com estem esmentant, estem totalment d'acord que cal ordenar l'accés al programa, que cal millorar-ne el control, que cal incorporar l'assistència primària, tal com vostè ha dit, i que cal avançar cap a una política de serveis integrals i aplicables a tot el territori.

Instem, honorable consellera, el Departament de Benestar i Família, que ha iniciat el procés cap a la universalització dels drets socials amb el Decret que crea la comissió redactora de la Llei de serveis socials, perquè vetlli pels reptes que planteja l'atenció a la dependència, que tots sabem que s'incrementarà de manera substancial els propers anys, gràcies a l'increment de l'esperança de vida.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, m'agrada, en aquest torn de rèplica, poder-li ampliar les línies de millora pel que fa a la redefinició de l'equip tècnic i les prestacions del Programa, com havia començat a anunciar.

Per una banda, l'ordre en l'accés, és a dir, tenint en compte el nivell de dependència, establint un sostre econòmic i avançant en la revisió dels circuits. També per millorar-ne el control centralitzant-ne l'accés, com he dit, amb CAD i PADES –Benestar i Salut–, millorar la indicació i reduir la variabilitat, i fixar la necessitat del Pla individualitzat. Incorporar l'atenció primària –bàsic– realitzant informes preceptius dels assistents i les assistents socials, que fins ara no hi eren, i elaborar aquest Pla d'atenció individualitzada, que és el que ens ha de permetre un treball adequat, a la mida d'aquesta persona. I, per acabar, canviar l'orientació de la presta-

ció avançant en una política de serveis integrats, possibilitant la creació de nous jaciments d'ocupació, estenent al territori els programes individuals i unificant el sistema de prestacions.

D'altra banda, no vull deixar de referir-me al vessant servei del «Viure en família» –perquè, ho repeteixo, sempre que es parla del «Viure en família» es parla no més de la prestació–, per dir que està en fase de revisió per poder estendre'l amb garantia de continuïtat, de futur, de sostenibilitat i d'equitat a tot Catalunya. El que està previst és que el darrer trimestre del 2004 surti publicada l'ordre anual del «Viure en família» 2004, però amb el Programa modificat en aquest sentit.

El Programa, a partir de la convocatòria 2004, doncs, s'orientarà perquè es beneficiïn de l'ajuda mensual que atorga la Generalitat aquelles famílies que tinguin al seu càrrec persones amb alta dependència. La resta de persones amb dependència es beneficiaran d'un augment de serveis, ja que la Generalitat incrementarà la partida pressupostària que traspasa a les administracions locals per a l'atenció domiciliària, i també en centres de dia. D'aquesta manera es garanteix que l'ajuda vagi a parar a la persona discapacitada o gran dependent per aquesta situació en què es troben, i no es converteix en un mer increment de la renda familiar. Incrementar la renda familiar és desitjable –no és aquesta la qüestió–, però entenc que, en tot cas, l'increment de renda familiar no ha de ser mitjançant la prestació del programa «Viure en família». Si s'ha de crear un increment de renda familiar, s'ha de fer d'altres maneres, d'aquesta no. L'objectiu del «Viure en família» prestació és un altre.

I deixi que li doni una mica de dades de l'estat de la qüestió. A hores d'ara, al Departament ja hem realitzat catorze mil valoracions de sol·licitants d'ajuts del Programa. D'aquestes, un 0,65 per cent corresponia a infants plurideficients; un 12,75 a persones amb discapacitat; un 3,35 a persones amb malalties mentals, i un 83,23 per cent a gent gran.

El maig d'enguany, al Departament pagàvem un total de 31.932 nòmines del programa «Viure en família», per un import total d'uns 7,3 milions d'euros. A nivell de tot Catalunya, el tipus de suport corresponia, en el cas dels infants de zero a cinc anys plurideficients, a 208 persones, amb una quantitat d'uns 50.000 euros; a persones de sis a seixanta-quatre anys, amb un 75 per cent o més i tercera persona, unes 4.068 persones, amb una quantitat d'uns 663.000 euros; persones de sis a seixanta-quatre anys amb més del 65 per cent, 1.072 persones i 257.205 euros, i 26.584 persones grans amb dependència, amb una quantitat econòmica de prop de 6,4 milions d'euros. Aquestes dades també estan a la seva disposició de manera territorialitzada a Catalunya.

En tot cas, comparteixo amb vostè que aquest tema del «Viure en família» és un tema sensible i que és necessari desencallar. Ara bé, no ho farem –així ho vaig decidir a principis de gener– ni a corre-cuita, ni de qual-sevol manera, sense una planificació correcta, com vostè molt bé ha dit, i sense una garantia de sostenibilitat futura.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera.

Passarem al següent punt... *(El Sr. Cleries i Gonzàlez demana per parlar.)* Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...interveïr, perquè hi ha hagut unes al·lusions i semblava més una interpellació al Govern anterior que a aquest Govern, i era per si podia fer un petit aclariment.

El president

És que, de fet, no...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Bé, jo ho dic perquè, és clar, han anat dient dades de coses que no són, no?, algunes. I era per si podia aclarir-ho amb un temps...

El president

Però és que, tècnicament, això no està posat en boca de ningú. Vull dir que em sembla que, les dades, les poden confrontar en altres moments...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Bé, però han estat al·lusions al Govern anterior. És clar...

El president

Les al·lusions al Govern anterior és una fórmula i una figura que no existeixen en el Reglament.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Bé, era per si podia aclarir un parell de dades del que es deia dels quaranta mil expedients pendents, que sembla que siguin pendents nostres. I era per si ho podia aclarir, senyor president.

El president

Miri, senyor diputat, jo crec que és que, si no trenquem algun dia amb aquesta dinàmica perniciosa dels uns i els altres, dels anteriors i els actuals, no en sortirem...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Bé, aleshores interpel·lem el Govern actual i no el passat, perquè, és clar, si no podem aclarir...

El president

Senyor diputat, vostè sempre té el dret a fer-ho, i em consta que ho ha fet en diverses ocasions. Per tant, vostè, com a diputat, té el dret a interpellar el Govern actual i contradir en el que calgui les intervencions que s'han fet. Jo crec, sincerament, que ha arribat un punt en què ja no podem basar-nos només en...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Això...

El president

...en funció del que es deia del Govern anterior...

El Sr. Cleries i González

Bé, doncs, jo crec que és això...

El president

Per tant, senyor diputat, com que tinc la potestat d'ordenar el debat...

El Sr. Cleries i González

Molt bé...

El president

...decideixo que el punt s'ha tancat aquí i que, per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia...

El Sr. Cleries i González

Li ho agraeixo molt, però...

El president

...recordant-li que té, evidentment, el dret de presentar les interpellacions que cregui convenientes i les fórmules parlamentàries que estan previstes.

El Sr. Cleries i González

És que s'ha dit alguna dada que no és correcta...

El president

Doncs, té dret a fer-ho. Gràcies.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies.

———— Interpel·lació al Consell Executiu sobre el personal del sistema sanitari (tram. 300-00581/07)

El president

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el personal del sistema sanitari. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyors, senyores diputats, senyora consellera, molt bona tarda. És una interpellació per mostrar, per fer palesa la nostra preocupació entorn del personal del sistema sanitari. Jo voldria il·lustrar una mica aquesta preocupació; la voldria il·lustrar fent una mica d'història, fent un repàs de com ha anat evolucionant això al llarg dels sis mesos de govern. Jo aniré llegint simplement titulars de premsa, que crec que sí que ens situaran al bell mig de la situació, al bell mig del problema que avui jo vull plantejar.

Per exemple, el gener ens trobàvem amb un titular que deia: «*Sanitat ficha quinientos médicos y enfermeras. La medida l'adoptarà el Govern aquest mateix mes de gener.*»

El següent titular diu: «El Pla de xoc d'atenció primària arrencarà el juliol amb quaranta-quatre metges. El reforç de personal s'ha retardat i no es completarà fins a la tardor.»

El següent: «Sanitat estudia que els metges de família facin de pediatres. Els responsables de l'Institut Català de la Salut asseguren que la manca de professionals obliga a prioritzar la presència d'especialistes als hospitals. Els metges alerten sobre la greu escassetat de reumatòlegs i anestesiòlegs. Sanitat busca quaranta metges de reforç per als hospitals i CAP de la costa. El responsable d'atenció primària de l'ICS, el senyor Morera, explica que aquests metges, els que contracta per tres mesos, procedeixen d'Argentina, Colòmbia, Equador i Mèxic.»

«Metges de Catalunya denuncia la jubilació forçosa en l'Institut Català de la Salut.» «Recurs al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya contra 332 jubilacions.» «El rechazo de algunos médicos del ICS a ser jubilados en junio acaba en los tribunales.» Una declaració d'un d'aquests metges diu: «Nos hacen salir por la puerta de servicio.» «El Col·legi de Metges de Barcelona recomana als jubilats forçosos que exigeixin per escrit la motivació de l'ordre de la seva jubilació.» I finalment: «La majoria de les autonomies evita jubilacions massives als seixanta-cinc anys.»

Li he volgut fer aquest recull perquè, el dibuix de la situació, no l'he volgut fer jo: he volgut que es faci a través dels titulars de la premsa. Però aquesta és la situació. La situació actual és que ens trobem davant de la jubilació forçosa de més de tres-cents professionals en un moment en què hi ha una greu preocupació per la manca, precisament, de professionals, d'especialistes, que es traduirà en una manca de servei als hospitals o als centres d'atenció primària.

És evident que estem parlant d'una jubilació que es produïx en el marc de la llei, de l'Estatut marc del personal sanitari dels serveis de salut, que diu que en complir els seixanta-cinc anys es produirà o es declararà la jubilació de l'interessat. Però també diu que podrà sol·licitar, aquest interessat, la prolongació de la seva permanència en actiu, en el servei actiu, fins a complir com a màxim els setanta anys d'edat, sempre que quedi acreditat que reuneix la capacitat funcional necessària per a exercir la professió o desenrotllar les activitats corresponents al seu nomenament, i que aquesta pròrroga haurà de ser autoritzada pel servei de salut corresponent, en funció de les necessitats de l'organització, articulades en el marc dels plans d'ordenació de recursos humans. Però també la mateixa llei diu que no obstant el disposat al paràgraf anterior, que parla de la jubilació forçosa, tal declaració no es produirà fins al moment que els funcionaris cessen en la seva situació de servei actiu, i, en aquells supòsits en què voluntàriament vulguin prolongar la seva permanència en aquest fins al màxim dels setanta anys, es podrà fer aquesta pròrroga.

És a dir, tenim una llei que, evidentment, permet jubilar forçosament aquests especialistes als seixanta-cinc anys, però, aquesta mateixa llei, a d'altres autonomies no l'apliquen, i és evident que la mateixa llei preveu la possibilitat de fer una pròrroga per a aquest personal sanitari.

Jo, consellera, voldria fer-li una interpellació en el sentit més positiu possible. El nostre sistema sanitari té unes necessitats de personal reconegudes pel mateix servei, pels mateixos responsables de l'Institut Català de la Salut, i reconegudes per la mateixa conselleria, fins al punt que se'ns diu que és possible que als centres d'atenció primària ens trobem sense pediatres i que hagin de fer de pediatre metges de medicina general.

És un contrasentit que nosaltres jubilem els nostres metges. I li dic els «nostres metges» amb consciència que aquesta paraula, «nostre», conté un alt grau de valoració i un alt grau d'estima. Són els nostres metges. Són aquests metges de seixanta-cinc anys que són més importants que vostè i que jo per al sistema sanitari. Són ells que, al llarg de la seva vida, han fet que aquest sistema sanitari avanci fins a arribar al nivell que avui tenim. Aquests metges són l'ànima del sistema sanitari; tot el personal sanitari n'és l'ànima. L'objecte, el centre, el més important del sistema sanitari és el ciutadà, però l'ànima del sistema sanitari són els metges, el personal sanitari que dia a dia treballen als nostres hospitals, als nostres centres d'atenció primària.

Consellera, de veritat creu que podem renunciar al capital humà, al patrimoni de coneixement que representen aquests metges, sobretot quan ens en falten?, quan realment el nostre sistema està mancat de metges?, quan avui, que estem parlant de la jubilació forçosa d'aquests professionals, ens trobarem que demà deixaran de treballar i, al mateix temps, tenim problemes per a ficar metges, per a ficar ajudants a l'estiu als pobles de la costa. Tenim problemes que al meu poble, del qual sóc alcalde, es tradueixen en el fet que no tenim ajudant, no tenim metge per a cobrir aquesta necessitat de l'estiu, i això ho fa el mateix metge que està treballant a l'atenció primària, fent hores extraordinàries, i al mateix temps jubilem més de tres-cents metges qualificats.

Vostè sap que en l'exercici de la medicina és molt important el grau de coneixement; vostè ho sap, i jo també. És molt important que els metges estiguin formats, però també hi han d'altres coses. També hi ha l'habilitat i, sobretot –sobretot–, el concepte d'una medicina propera al ciutadà i de l'humanisme. Li puc assegurar que els metges que han fet de metge de capçalera durant molts anys són gent a qui devem moltíssim, perquè han tingut un concepte humanista de la medicina que cal conservar.

No es tracta només de regular en funció de determinades necessitats el servei, no es tracta només de renovar el personal –que també, que jo ja ho accepto, que aquí hi ha aquesta necessitat–, sinó que es tracta de fer-ho en l'oportunitat que sigui adient i fer-ho d'una manera que no creem traumes. Em sap molt mal que alguns d'aquests metges ens puguin dir, a vostè i a mi, que els traïem per la porta de darrere; em sap molt mal. I sobre-

tot que ho fem en un moment en què els necessitem, en què els seguim necessitant. És una necessitat que té el mateix sistema utilitzar i saber aprofitar els metges que estan formats.

Més enllà de les consideracions legals –jo ja sé que vostè em dirà que compleix la llei–, jo li voldria reclamar dos principis, dos principis bàsics, que em sembla que tothom m'entendrà. Un, en medicina, és famós: *primum non nocere* –primer, no féssim mal. I un altre, a nivell de dret, que és que, en cas de dubte, quan apliquem la llei, apliquem-la a favor de l'administrat; si hi ha una possibilitat d'aplicar la llei a favor de l'administrat, fem-ho. És a dir, no fem mal al sistema jubilar metges que tenen una gran formació, no només mèdica, sinó humanística, no jubilem metges en el moment que el sistema els necessita, en el moment que el sistema està anant a buscar metges a l'Argentina o a Mèxic. No ho fem, consellera, són els nostres metges. Són els nostres metges, són els nostres professors, són els que ens han ensenyat com s'ha d'exercir la medicina amb un alt grau d'humanitat i amb una formació mèdica i humana que no podem menysprear.

Jo li demano que rectifiqui, que demà aquests metges puguin tornar o puguin continuar exercint la seva tasca. I li ofereixo una cosa que em sembla que sap que li farà des de la més profunda sinceritat, miri: tots som conscients que cal renovar les plantilles, que cal renovar el personal, però jo li demanaria que ho féssim bé, que seguèssim en una taula, vostè i els sindicats, i que arribéssim a un acord per a, dintre d'aquesta legislatura, poder jubilar, poder renovar les plantilles d'acord amb els metges, respectant-los la seva gran aportació al sistema sanitari i sobretot –sobretot– fent que el sistema funcioni, que no tingui disfuncions, que tinguéssim cobertes les necessitats als centres d'atenció primària i que demostréssim un gran respecte cap als nostres metges.

I li ho torno a repetir, ho he volgut repetir moltes vegades: en aquests nostres metges hi ha una gran part de coneixement que em sembla que es mereixen. No ho féssim així, consellera, seiem a una taula, arribem a un acord, solucionem els problemes, i li ben asseguro que hi sortirà guanyant el sistema sanitari i la mateixa autoestima dels nostres professionals, que, li insisteixo, el ciutadà és el centre del sistema, però els professionals són l'ànima. No trenquem aquesta ànima, consellera.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per a la resposta la consellera de Salut, l'honorable senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, esperava de vostè un debat amb molta més profunditat i no un debat de titulars de diari i de demagògia en alguns aspectes, perquè aquesta consellera, igual que vostè, estima perfectament i coneix el sistema sanitari. Aquesta és una empresa de serveis on el capital humà dels professionals és la part més important.

Hi ha una llei d'Estat –i no parlaré, només que a l'inici, de temes legals–, que es va aprovar, l'Estatut marc

del personal estatutari, que per primera vegada des del franquisme obre portes a grans oportunitats. Obre portes a grans oportunitats donant la possibilitat d'adaptar, de modernitzar els estatutaris, els recursos humans, una part dels recursos humans que té el sistema sanitari a Catalunya.

Vostè ha fet un debat molt parcial del tema de les jubilacions, que jo no defugiré, al contrari, però m'agradaria que algun dia em parlés dels 90.000 treballadors del sistema sanitari –aquest és un debat en profunditat–, una part que són 55.000 laborals i 33.000 estatutaris, regulats amb la Llei que era preconstitucional i la Llei de l'Estatut marc del personal estatutari, que obre grans oportunitats. Aquesta llei aprovada, per cert, senyor Sancho, per Convergència i Unió, sense cap esment al tema de les jubilacions.

No faci demagògia. M'he llegit tots els comentaris de la il·lustre diputada senyora Riera, portaveu en el Congrés de Diputats, i en cap moment no es va fer cap esmena ni cap comentari. Per tant, estem davant d'una llei aprovada per tots els grups parlamentaris del Congrés, que deia, entre altres coses, que a partir de l'aplicació d'entrar en vigor aquesta llei les comunitats autònomes... –perquè també aquesta llei, per primera vegada, adapta el sistema estatutari de recursos humans a les comunitats autònomes–, és competència i decisió de les comunitats autònomes decidir cadascun dels aspectes que propicia la llei.

Avui vostè només vol parlar de jubilacions, i en parlarem.

Evidentment, nosaltres hem seguit un procés escrupulós, tal com diu la llei, de només procedir a la jubilació d'aquelles persones que tenen seixanta-cinc anys i que no tenen altres requisits –que dona la mateixa llei– d'excepcions –trenta-cinc anys d'anys cotitzats, places vinculades docents o acumulació de places d'APD–, aquests, evidentment, nosaltres no procedirem de cap manera a jubilar-los. Estem parlant d'un 1,6 de la plantilla d'estatutaris –quatre-centes persones, aproximadament: 274 professionals de primària i 145 professionals d'atenció hospitalària especialitzada.

Que vostè diu: «Heu de posar l'usuari al centre del sistema.» D'acord. Per què varen deixar 1.770 persones que només treballaven dues hores i mitja, senyor Sancho?, precisament, d'aquestes persones que jubilarem, tota la valoració professional en les seves dues hores i mitja de dedicació. Però 163 d'aquestes places seran ocupades, a partir de demà, per professionals que treballaran a temps complet. Per tant, estem fent un increment: dedicació assistencial del 300 per cent.

Aquest sí que és un tema pendent, fixi's, l'Estatut marc ni tan sols parla d'aquest tema, perquè evidentment Catalunya va pactar, en el seu moment, la possibilitat de no reformar-se. I aquest és un element molt important: i per què no varen regular la figura de l'emèrit? Hi estic d'acord, no podem desprendre'ns d'uns quants d'aquests professionals amb una alta càrrega de vàlua professional, una alta càrrega de persones que han fet recerca, que han dirigit bé serveis, d'acord, ho farem, però, què ens han deixat per herència?

Una regulació de la figura de l'emèrit en molts països és regulada. L'estem fent i la farem, eh?, per tant, a aquestes persones individualment n'hem parlat –vostè diu que per la porta del darrere– i, hi insisteixo, hem reunit les meses sectorials, com diu, evidentment, com a requisit imprescindible per a fer un pla de recursos humans, intentant aprofitar aquest canvi, aquesta jubilació, aquest rejueniment de la plantilla, per fer, per iniciar canvis organitzatius al sistema, importantíssims.

Ens falten pediatres als hospitals, i en molts països els pediatres són especialistes de suport a la primària, i d'atenció especialitzada hospitalària. Hem començat un procés que no s'hi varen atrevir, exactament igual que hem intentat en aquest pla de recursos humans començar canvis substancials de models organitzatius. És veritat que ens falten alguns especialistes, però no té a veure amb la jubilació, té a veure amb debats molt més complexos.

Des del punt de vista numèric, objectivament, Catalunya disposa de molts més metges que la majoria de països europeus. El que passa és que tenim un model no revisat, organitzatiu, i els tenim en moltes ocasions en llocs que no són preferents per al sistema: excessiva fragmentació d'una primària i d'una especialitzada que no s'han mirat a la cara; hospitals comarcals, hospitals generals de més nivell que no han compartit professionals. I aquest és el verdader canvi. El verdader canvi que aquesta és una oportunitat.

I no faci demagògia, senyor Sancho, dient que nosaltres infravalorem l'ànima de recursos humans, tot al contrari. I nosaltres res de la porta del darrere. Cadascun individualment i cada sindicat pot tenir el dret –només faltaria, estem en un estat de dret– de reclamar si no està d'acord amb un compliment de la normativa o si fa una lectura diferent.

En la mesa sectorial tothom va aprovar la jubilació, excepte el sindicat de metges.

El SATSE, que sap vostè que es presenta conjuntament, que és el sindicat d'infermeria, va votar en contra perquè vol jubilar la infermeria –els diplomats d'infermeria– als seixanta anys, senyor Sancho, i no als seixanta-cinc.

Per tant, d'acord, el sindicat de metges està en contra individualment presentaran recurs, i estan en el seu dret i nosaltres acatarem la llei, òbviament, només faltaria, però una llei aprovada és per a complir-la, per a aplicar-la amb cura, amb la necessitat d'aprofitar, evidentment, grans oportunitats i de minimitzar els aspectes negatius que també té tota aplicació d'un canvi. En el sector concertat aquests 55.000 laborals, des de fa molts anys, la jubilació és als seixanta-cinc anys, aprovats pels plans d'empresa dels mateixos que ara posen recursos.

Com a l'IMAS, com a l'Hospital del Mar, com al sector concertat, des de fa molts anys, als seixanta-cinc anys es creu convenient sortir d'una activitat assistencial que s'ha fet molt complexa en el sistema sanitari públic, que exigeix horaris, guàrdies.

Que ens ha deixat ben regulada, l'anterior govern, la disponibilitat de personal per a fer guàrdies? Sap perfectament que no. Aquest és un debat a tot el sistema,

que la gent tendeix a voler deixar de fer guàrdies, i per tant, estem davant d'un debat d'un calat de molta més profunditat que els titulars dels diaris, que aquí fer veure, amb paraules fàcils, que aquesta consellera menysté el capital humà.

Nosaltres hem fet les jubilacions, i ho farem a partir de demà curosament, com només pot ser d'aquesta manera, parlant d'un a un, amb les persones, buscant els llocs en què els hem de substituir, o que no els hem de substituir, aprofitant aquestes jubilacions. Perquè hem fet canvis: especialistes que els teníem als hospitals aniran a primària, i a la inversa, especialistes que estaven a la primària treballaran als hospitals, perquè tots formen part d'un mateix sistema.

Per tant, en la segona part de la rèplica, continuarem amb un debat que voldria que no anés per revocar una decisió presa, acordada en una mesa sectorial per majoria amb els sindicats, amb la corporació Institut Català de la Salut, avalada per la Societat Catalana de Medicina i Infermeria, per la Societat Catalana d'Infermeria Comunitària, per la Societat Catalana de Pediatria. I per tant, fem un debat amb molta més profunditat, senyor diputat, i ens trobarem, però no esperi d'aquesta consellera que revoqui una decisió presa que permet –amb tot el valor de l'experiència de l'ànima, que vostè diu, però– obrir moltes oportunitats que l'aprovació d'una llei, que, ho torno a dir, cap esment en el debat parlamentari al Congrés per part de Convergència i Unió.

El president

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula, per a la rèplica, l'illustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Bé, senyora consellera, a veure, deixi'm dir-li una cosa, i intentaré fer-ho amb el to que ho he fet abans. Jo sí que m'esperava la seva rèplica. Jo no esperava..., és a dir, jo esperava que em renyaria, és a dir, ja és costum que els consellers ens acabin renyant, ens acabin maldant, als diputats, per l'acció de govern anterior. Doncs, miri, jo la interpellació li he fet en els termes que jo creia que li havia de fer, perquè crec que hi ha un problema plantejat, que vostè dirà que és demagògic, jo diria que és molt senzill. Avui, al meu poble, no hi ha un metge que cobreixi l'ajudantia d'estiu, i al mateix temps, estem jubilant metges del sistema que ens podrien ajudar a resoldre aquest problema, així de senzill.

I he acabat no fent demagògia. He acabat, em sembla, dient-li una cosa molt important, que era: «Escolti, seiem junts, seiem junts amb els sindicats, fem-ho bé.» És evident que és important aplicar la llei que vam votar, aquesta llei d'Estatut marc, és evident, però és que es pot aplicar de diverses maneres, és que es pot aplicar com l'apliquen en unes altres autonomies. Si jo no li discuteixo que s'ha d'aplicar la llei. Si jo li estic dient: «Escolti, fem-ho junt.» Fem-ho junt, de manera que evitéssim aquests problemes concrets que després pateixen els ciutadans, perquè el que no pot ser és que els ciutadans es trobin amb què els estiguem dient, encara que sigui a través de titulars de premsa, que escolti, no li ho dic jo. Jo he volgut llegir titulars de premsa,

però no dir-li la meua opinió personal, sinó simplement traslladar-li allò que diuen els responsables de l'Institut Català de la Salut, allò que diuen els responsables de l'Institut Català de la Salut, que ens diuen: «Falten pediatres, manquen pediatres, i per tant, no hi haurà pediatres a atenció primària. Manquen metges, per tant, els anirem a buscar a Argentina o a Mèxic.» Això, ho diuen els responsables del seu Departament, no jo.

No és fer demagògia. És intentar il·lustrar on està el debat. I evidentment, si hem de fer un pla d'ordenació de recursos humans, jo estic d'acord amb vostè que l'hem de fer, i que hem d'acabar la reforma i que si pot ser l'hem d'acabar en aquesta legislatura, i hem de ser molt ambiciosos i que vostès –li ho vaig dir l'altre dia, ho vaig dir l'altre dia al debat dels pressupostos– em sembla que és l'hora que aprofitin aquesta eufòria que tenen per a ser ambiciosos. I jo m'oferixo a estar amb vostès per a ser ambiciosos i fer un pla d'ordenació que francament resolgui aquests problemes, que acabéssim amb la reforma. Vostè sap el que ha costat fer la reforma? Que ens hem deixat coses per fer? Home, només faltaria! I tant, que ens hem deixat coses per fer. I n'hem fet moltes, consellera –n'hem fet moltes.

Però la interpellació no va pas d'això. És a dir, no ens podem estar passant tota la vida preguntant-nos si l'anterior Govern és culpable de no sé què. Si l'anterior Govern acabarà sent culpable de l'enfonsament del *Titànic*! Escolti, no estem discutint d'això. Estem discutint de com hem d'afrontar les reformes necessàries perquè sempre n'hi ha, sempre en queden de pendents perquè mai s'acaba l'acció de Govern, d'aquí a un futur. Jo li he ofert molt sincerament –i ho estic fent sistemàticament des del primer dia, sistemàticament des del primer dia– la nostra col·laboració, seure junts a les taules i no trobar-nos –i li ho vaig dir el primer dia– que creem expectatives de ficar cinc-cents metges i dir que els ficarem al gener, a molt tardar al maig, i acabar anunciant que només en ficaren quaranta-quatre a la tardor. Això no ho poden fer –no ho podem fer, consellera. Sap per què no ho podem fer? Perquè ni vostè ni el seu Departament s'ho pot permetre ni s'ho mereix. És a dir, el Govern de Catalunya no pot crear expectatives en un tema tan sensible com la sanitat per, al cap d'uns mesos, trobar-nos en una situació on no podem complir allò que hem dit.

Jo li ofereixo ajudar-la, li ofereixo sortir-nos-en junts d'aquests problemes, fer un pla d'ordenació de recursos humans que realment resolgui els problemes i fer-lo junts. I em sembla que això no és demagògia.

Ara, permeti'm dir-li una cosa. La meua preocupació, en sanitat, avui és avui, no demà ni ahir, és que demà deixaran de treballar metges als hospitals que fan una gran aportació sanitària i que, mentrestant, al meu poble ens quedem sense pediatre. I això és la realitat, no és demagògia. Demà l'invito a comprovar si al meu poble continuem tenint pediatre o no.

Aquest és el gran problema, consellera, perquè la gent del meu poble, els ciutadans de Catalunya, són el centre i no es mereixen que això ho resolguem en una discussió retòrica entre vostè i jo. Lo que es mereixen és que vostè i jo ens fiquéssim d'acord perquè ells tinguin

els serveis que necessiten i, sobretot, que es fiqui d'acord vostè amb els sindicats i amb el propi Col·legi de Metges, amb els diversos professionals perquè, a mesura que surtin els problemes, poder-los resoldre junts. Perquè aquest sistema sanitari no només és de tots sinó que funciona quan tots hi estem d'acord, i això ho sabem vostè i jo i ho compartim profundament. Aquest sistema sanitari no és un sistema d'un govern, aquest sistema sanitari és sobretot un sistema i una voluntat de la gent que hi treballa i els ciutadans de Catalunya per tindre un sistema millorable cada dia, però amb un gran alt grau d'equitat i amb un molt alt grau de servei. I vostè sap que avui –avui– podem mirar de cara a Europa i dir-los que en moltes coses aquest sistema és millor que molts dels sistemes de la Unió Europea. I ho podem dir amb orgull, però aquest orgull ve del gran acord que hem tingut tots entorn a aquest sistema, entorn a aquest model, i sobretot del treball dels professionals.

Jo li he dit això i aquesta és la proposta, consellera. Espero que se la prengui amb la sinceritat i amb les ganes de col·laborar que jo li he dit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula per a la rèplica l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Senyor diputat, no generi alarmes entre els ciutadans perquè a partir de demà el sistema sanitari continuarà funcionant, i funcionarà bé. Li insisteixo que hem fet un pla de recursos humans, un a un, que hem substituït la gran majoria d'aquestes persones. I li torno a insistir que 163 places de primària, que fins avui eren de dos hores i mitja, demà treballaran a temps complet. Per tant, els ciutadans demà veuran incrementat en aquests 163 llocs de treball un 300 per cent la seva activitat. És això el punt de demagògia.

Diu: «Parlem amb els sindicats.» Però que dubta que parlem amb els sindicats? Vol que li doni la relació de les meses sectorials on ha anat aquest tema? Que dubta que parlem amb el Consell de Col·legis de Metges? No digui que els col·legis de metges hi estan en contra. No ho digui perquè no és cert. Ho contrasti. (Pausa.) No, no, ho diuen ells. Un diputat no pot anar amb una lectura de titular que a més no diu ni tan sols això, la lectura que ha dit que diu el Col·legi de Metges. Els col·legis de metges representen, perquè col·legiar-se és obligatori per a tots i cada un dels col·legiats de Catalunya, els que demà jubilem i els que no jubilem; els que veuen una promoció professional, una gran oportunitat, les persones que pensen que tindrem, persones que també faran guàrdies, que estem reordenant un sistema, un pla de recursos humans que evidentment ha de tenir una magnitud o un abast molt més important que aquesta mesura. I aquesta és una mesura més de les moltes que hauré de fer al llarg d'aquesta legislatura.

Li he pres la paraula. Ha dit: «en aquesta legislatura», per tant l'any 2005, senyor diputat, ens ajudaran? Perquè 1.770 menys 163 que treballen dos hores i mitja els

reformem a horari normal. Això no ho han fet durant vint-i-tres anys, eh? Li he pres la paraula. Hi haurà consens? No parlo del passat, parlo del futur immediat, i això serà, igual que fem a partir de demà un augment d'activitat assistencial. Per tant, pensant en els ciutadans i ciutadanes. I serà una mesura controvertida, una mesura que ens impugnarà algun sindicat, que hi estaran en contra 1.500 professionals que treballen dos hores i mitja, però vostè s'ha compromès en aquesta cambra. S'ha compromès en aquesta cambra, ho ha dit (*remor de veus*) i les hemeroteques registraran el que vostè ha dit.

Però els debats... (*Remor de veus.*) No vull fer un debat simplista. Senyor diputat, el debat té un abast d'un calat importantíssim. Vostè sap que segurament, simplificant, el sistema sanitari té alguns temes de primera magnitud. Com tots els sistemes i les empreses de serveis, el capítol de recursos humans és el capítol més important. Parlo de l'organització del temps, de les expectatives salarials, de la carrera professional, de la promoció, dels canvis en els professionals que senten que han perdut autoritat en la societat, en un canvi d'un ciutadà cada vegada més exigent i més informat, en un model, especialment a Catalunya, absolutament divers des del punt de vista dels recursos humans –55.000 laborals, que per a mi són tan funcionaris o estatutaris com els 33.000 estatutaris que tenim de l'Institut Català de la Salut. I, per tant, aquest és el vertader debat. El farem junts –el farem junts. Al 2005 portarem la reforma dels 1.500, eh?, aquí, evidentment estudiada, documentada, com hem fet amb les jubilacions. I per tant no pateixi.

I demà, alcalde –i ara no hauria de dir-li-ho, perquè aquest és un debat entre grups parlamentaris, però vostè s'ha referit diferents vegades a la seva condició d'alcalde– el responsable –en això, si cal, rectificaré–, el responsable de primària d'aquell territori el trucarà per veure si és justificada la substitució del que vostè diu, aquest professional que a partir de demà el tindran.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

———— Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures (tram. 300-00504/07)

Té la paraula, seguidament, per substanciar el tretzè punt de l'ordre del dia, que és una interpel·lació sobre la política d'infraestructures, l'illustre diputat senyor Josep Llobet, del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats... Bé, honorable conseller, quan em plantejava com fer la interpel·lació em trobava amb dues opcions. La primera era fer una interpel·lació d'àmbit genèric, i per tant enraonar, o més aviat criticar l'honorable conseller i el Govern per la no política d'infraestructures. I l'altra opció, que és per la que finalment he

optat, passa per tractar quatre o cinc temes concrets, que algun d'ells és d'actualitat; vull dir que dia sí dia també surten als mitjans de comunicació. I demano el seu capteniment com a responsable del Departament. I ja li avanço que la faig amb la intenció que el nostre Grup pugui realitzar una moció posterior, que tingui la virtualitat que el Govern es defineixi sobre el que pensa fer, i que també ho facin els diferents grups, tant els que donen suport al Govern com els que estem a l'oposició, sobre els diferents temes tractats.

A més, tindran l'avantatge que, com fins al proper setembre o octubre no es votarà aquesta Moció, tindran el temps necessari per prendre la decisió millor i alhora aclarir-se perquè ara, en molts casos, no ho ha estat.

Un dels temes d'actualitat, fins i tot diria que ja comença a cansar a l'opinió pública, és el traçat definitiu de l'AVE a la seva entrada a Barcelona. Un tema que el nostre Grup ho tenim molt clar, però que veiem com d'altres grups de la cambra no ho tenen. Després m'hi referiré. Ens agradaria agafar la paraula de la senyora ministra d'Obres Públiques, encara que si li sóc sincer em dona una certa desconfiança, ja que el Partit Socialista Obrer Espanyol mai ha donat massa importància a l'alta velocitat, i menys encara entre Madrid, Barcelona i la frontera.

Però bé, si prenem com a certes les dates que va donar la ministra en la seva visita a Barcelona, que l'AVE arribaria a Tarragona el 2006, i a Barcelona el 2007, encara que en el Congrés de Diputats va dir que hi arribaria el 2010, data almenys –la de Barcelona– que es podrà arribar a complir si no ens tornem a replantejar l'entrada a Barcelona; sinó, difícilment es complirà, pel sol fet dels nous estudis d'impacte ambiental, terminis d'expropiacions, etcètera.

Nosaltres creiem que és del tot innecessari tornar a reobrir el debat de si l'AVE ha d'anar a l'aeroport o no, ja que ens trobaríem que seria la quarta vegada que canviariem de traçat. Primer havia d'entrar per Cornellà, després havia d'entrar per l'Hospitalet, després va entrar pel Prat, amb aquell invent del bucle, que per sort es va canviar. I ara que creiem que hem trobat la solució més encertada, que equilibra els interessos de totes les parts implicades i que té la virtualitat de ser la millor solució per a la protecció de l'aqüífer del delta, veiem com altra vegada es vol canviar per anar directament a l'aeroport, o no, passant pel Prat i després ja veurem; una decisió que comportaria, en primer lloc, un endarreriment de l'arribada de l'AVE a Barcelona. Segona, un incompliment, possiblement, dels acords amb l'Ajuntament del Prat per poder soterrar les vies i desenvolupar el seu creixement com a ciutat i la realització de l'estació intermodal. En tercer lloc, la conversió de l'AVE en un metro lleuger, pràcticament. I quart, l'encariment dels costos. I cinquè i últim, però no per això no menys important, un major malbaratament de l'aqüífer del delta. I tot això perquè després els usuaris de l'AVE que baixen a l'aeroport, aproximadament un 5 per cent del total de passatgers, agafin igualment una llançadora per anar a la nova terminal.

És per això que li demanem el seu capteniment respecte a quina postura finalment prendrà el Govern amb el

traçat, tenint en compte que ara mateix ens trobem que no només el Grup Popular entén que no és necessari canviar-lo, sinó que tenim els nostres dubtes que el Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida estiguin per la labor. I ara, a sobre, veiem com Esquerra Republicana primer presenta una iniciativa en el Consell Comarcal per demanar un altre recorregut –seria el cinquè–, però amb la novetat que es diu que no és necessari que l'AVE arribi a l'aeroport. I també veiem com, en una iniciativa al Congrés de Diputats, Convergència i Unió presenta una esmena en el mateix sentit. Per això la nostra pregunta.

L'altra qüestió d'actualitat és la possible modificació del traçat de la línia 12 del metro. Ja veu, honorable conseller, que avui anem de traçats. Recordi que la virtualitat de la interpellació és que d'una vegada per totes ens aclarim tots de segons quines coses, i alhora deixar el tema per tancat, almenys per la nostra part. I això és el que passa amb la línia 12 del metro. S'ha dit, o si vol s'ha rumorejat, la possibilitat del canvi de traçat a l'altura de Sant Boi per anar en direcció a la plaça d'Espanya i després enllaçar amb el futur nus de les Glòries. Bé, vostè és conscient que el Pla director d'infraestructures del transport públic col·lectiu 2001-2010, elaborat per l'ATM, i que el seu òrgan de govern va aprovar el passat mes d'abril del 2002 amb la construcció de la línia entre Castelldefels i Sarrià, i que posteriorment, al mes de maig del 2003, es va aprovar el traçat el qual unia Sarrià, Esplugues, Sant Just Desvern, Sant Joan Despi, Sant Feliu, Sant Boi, Viladecans, Gavà i Castelldefels... Bé, no caldrà recordar que la comarca del Baix Llobregat ho va celebrar. Recordo la fotografia de tots els alcaldes, majoritàriament socialistes, amb el dit assenyalant les diferents parades de metro, ja que és una infraestructura que té la virtualitat que, per primera vegada, connecta la comarca transversalment i, per tant, facilita la connexió de ciutats de la mateixa comarca, que actualment tenen un mitjà de transport poc àgil –això suposant que existeixi– i, per tant, poc afavoridor de l'ús del transport públic entre aquestes ciutats.

Ahora se'ns planteja una alternativa que no és necessària, ja que la connexió de la vall baixa del Baix Llobregat amb el centre de Barcelona ja existeix amb la Renfe, independentment de les millores que se li hagin d'introduir. I, per tant, el que necessita la comarca és la millora de les interconnexions amb la part nord-oest i també amb el nord de la comarca, amb la millora de les línies del Ferrocarril de la Generalitat.

És per això que li demanem el seu capteniment envers la qüestió i quins són els motius dels possibles canvis, i sobretot si es mantindrà el calendari de posada en funcionament de 2008 o 2010.

El tercer tema a tractar seria el canvi també de traçat del que anomenem l'orella de Casserres, encara que almenys el nostre Grup no en té notícies que el Govern tingui del tot decidit el nou recorregut. En el seu moment el Grup Popular, en aquell cas amb la resta de partits que actualment donen suport al Govern, vàrem votar a favor d'una proposició no de llei que va donar lloc a la Resolució 1.676/VI, en què instàvem el Govern a rectificar el traçat que tenia previst per desdoblant

la C-16, Eix del Llobregat, entre Puig-reig i Berga, seguint el traçat establert per l'alternativa primera del projecte presentat l'any 2001, i alhora mantenir la previsió que al 2005 el desdoblament estigués acabat i entrés en servei.

Bé, a hores d'ara ens trobem que el Govern ha d'aprovar, si així ho estima convenient, el nou traçat o confirmar el traçat actual. La inclusió d'aquest punt en la interpellació és que el temps, si més no, se'ns tira a sobre, i, si volem que per a l'any 2005 o 2006 entri en funcionament, la decisió no es pot demorar més.

El nostre Grup, que ha tingut l'ocasió de mantenir contactes amb el Departament, entén que, a fi de trobar el màxim consens possible, la possibilitat més gran seria la de retornar a la primera alternativa proposada, amb la possibilitat –ho torno a repetir, amb la possibilitat– de realitzar una nova carretera que enllacés la població de Casserres amb l'eix del Llobregat, sempre que el cost no fos exorbitant i l'estudi d'impacte ambiental no fos contrari. Opció que creiem que pot ser millor que l'alternativa de millora d'una de les carreteres que actualment comunica l'eix, perquè entenem que la de Casserres, direcció Gironella, és excessivament giravoltada i amb massa distància, i la millora de Casserres a Puig-reig, només els ho soluciona quan el camí que volen emprendre és cap a Berga. Creiem que és una alternativa que fa que es tinguin en compte les legítimes aspiracions d'una millor comunicació de la població de Casserres.

És per això que li demanem el seu capteniment envers en quina situació es troba aquest tram de l'eix i si ha estudiat aquesta possibilitat.

Per anar finalitzant entraria a valorar una infraestructura no tant d'actualitat periodística, però sí creiem que és important per a la vertebració del territori, sobretot per a la Vall d'Aran i les comarques del Pallars, com és la construcció del túnel de la Bonaigua.

Miri, honorable conseller, el port de la Bonaigua sovint s'ha de tancar. L'any anterior va estar més d'un mes tancat per la neu. I aquest problema es repeteix cada hivern. I quan està obert, les condicions del traçat i del paviment són penoses. El nostre Grup entén que és necessari solucionar el problema d'aquesta via d'accés, tant en la millora de la via principal com en la construcció del túnel. El primer avantatge seria el guany en seguretat per a les dues comarques. Segona, per millorar substancialment l'economia, sobretot del Pallars Sobirà, que veuria la possibilitat de poder millorar la promoció del seu turisme i alhora complementar la mateixa oferta de la Vall d'Aran. I, tercera, de millorar la comunicació de les zones pirinenques de forma transversal cap a l'interior i cap a França. A més a més, hem de tenir en compte el compromís que el mateix Partit Socialista tenia en el seu programa electoral, però que, malauradament, no apareix en l'Acord de govern. És per això que li pregunto si el Govern té previst realitzar aquesta obra. I, si és que sí, en quins terminis, i sinó quin és el motiu.

I, ja per últim, dues qüestions. Ja que parlem de túnels, li demanaria també que es defineixi respecte al túnel d'Horta. Si serà –si és que es fa– un túnel amb trànsit

privat amb peatge?, sense peatge? Mixt, amb trànsit privat i transport públic?, o només per a transport públic? Amb ús ferroviari o no? Mixt o només d'ús ferroviari?

Bé, seria bo saber quin capteniment tenen envers l'obra, a causa de les diferents informacions que han sortit a la premsa.

I per últim, amb relació al quart cinturó, li pregunto si donaran suport a les propostes d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida, de demanar al Govern central que no realitzi el tram Abrera - Terrassa, i si li sembla correcte l'informe presentat per la Cambra de Comerç envers la B-40.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller de Política Territorial senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Ferreras)

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor diputat, vostè començava la seva interpellació dient: «tenia dos camins, podia fer una interpellació genèrica o fer una interpellació concreta». La genèrica hauria estat sobre la no-política d'infraestructures –i amb això ja afirmava–, i ha optat per la concreta. Ara, la interpellació concreta que m'ha fet, no per concreta, no deixa de ser molt virtual; no genèrica, molt virtual, perquè almenys fins al punt número quatre, dels set que m'ha plantejat, està construïda sobre supòsits falsos o erronis o simplement no fonamentats o fonamentats –paraules de vostè mateix–, en mera rumorologia.

De manera que, és clar, es fa difícil no abordar la interpellació com un conjunt, tant de les primeres afirmacions, sobre si hi ha o no hi ha política d'infraestructures, com del conjunt de preguntes concretes, que no defugiré, que no defugiré.

Ara, miri, aquest Govern té i aplica una política d'infraestructures que hem explicat diverses vegades, aquí i fora d'aquí, en compareixença parlamentària i en diversos àmbits del món de l'obra pública, de l'enginyeria o de l'arquitectura, en quatre o cinc fòrums diferents amb explicacions molts detallades, fins al punt que ha quedat clar per a tots aquells sectors que havien expressat al Govern una certa preocupació pel que fa a la contractació d'obra pública que, si ponderem la corba dels últims deu anys, deflectint els últims dos i, sobretot, no posant la línia 9 del metro, aquest Govern està en disposició de comprometre una política d'inversions en infraestructures per als quatre anys d'aquesta legislatura, que s'incrementarà un any rere l'altre respecte a les inversions mitjanes del període anterior dels últims deu anys. Hi insisteixo, tallant la punta dels dos últims i la línia 9, cosa que tot el sector ha admès i ha entès perquè a més a més reconeixen que tenen una carretera de comandes que els dona tranquil·litat com a mínim per als pròxims dos anys.

De manera que gestionar allò que ja està en marxa, reconduir allò que ja està en marxa, corregir alguns errors de «bulto», i reorientar les decisions estratègiques més importants és una feina que hem emprès amb resultats ja molt concrets i tangibles. Primera qüestió, doncs, manteniment del volum inversor i increment, si ponderem.

Segona qüestió, la política d'infraestructures d'aquest Govern és una política de infraestructures que es planteja el país com a país, com a territori, com a conjunt, com a paisatge, com a sistema econòmic i social, però no per convertir-lo en un *gruyère*. No podem plantejar el debat de les infraestructures com si el país fos un formatge que el poguéssim foradar fins a les últimes conseqüències. No és un *gruyère* i no li podem anar fent forats fins a les últimes conseqüències, de manera que fins i tot en la definició del tipus d'infraestructura i de les seves característiques ha de quedar clar que una determinada proliferació d'obres de fàbrica, que emergeixen sobre el territori i que l'ocupen en alçada buscant solucions a diferent nivell de determinats intercanviadors, viaris o del tipus que siguin, són un excés per a la dimensió del país que tenim. I a vegades són un excés per a la realitat de les necessitats que tenim. I expressat en termes molt col·loquials, un excés d'ous ferats a diferent nivell, amb giratoris a banda i banda d'un sistema viari de quatre carrils més dues calçades laterals més no-sé-què, que per resoldre enllaços pràcticament de camins veïnals no cal. I n'hi puc posar un munt d'exemples, que només corregint, deixatant, estovant el projecte rígid que hem trobat sortirà un projecte molt més –si em permet l'expressió– arrapat al territori, enganxat a terra, encaixant amb la topografia, ferint menys i cosint més, lligant-lo com una cremallera, no tallant-lo. Qualsevol obertura del territori produeix una ferida, ara, la manera de fer-ho és essencial per garantir que: u, hi ha una política d'infraestructures i se'n faran; dos, es mantindrà el nivell d'inversió; tres, es corregiran els excessos; quatre, es prendran decisions perquè això es faci d'una forma equilibrada, primant el transport públic, les comunicacions per ferrocarril, fent la xarxa viària bàsica que correspon, no duplicant aquesta xarxa viària bàsica i portant les coses a un terreny de coherència territorial que el país necessita.

Ara, dit això, que és de marc general, de filosofia, de política, que és la no-interpellació que vostè m'havia fet, anem a les quatre o cinc coses concretes.

Punt u, el traçat del tren de gran velocitat en el seu accés a la ciutat de Barcelona. Està dit i està fent-se. I no hi haurà cap modificació que signifiqui retard. El TGV entrarà a la ciutat de Barcelona pel traçat acordat en el conveni de 2003 amb els municipis i el Consell Comarcal del Baix Llobregat. I, simultàniament, el Govern, d'acord amb el Govern de la Generalitat, farà els estudis que garanteixin l'arribada de l'alta velocitat a l'aeroport quan sigui. Per tant, traçat del conveni de 2003, sense cap retard, sense modificació de projecte, i, simultàniament, amb els estudis que garanteixin l'arribada de l'alta velocitat a l'aeroport quan sigui.

Per què? No és una pruija merament de posar una fita en el territori i de dir ja hi som. Hem d'estudiar si a la primera terminal o la segona... Per tant, si a peu de la se-

gona terminal no hi ha *people mover* i per tant és bo que arribi l'alta velocitat fins a peu de la majoria dels avions que sortiran de l'aeroport de Barcelona; si això li dona competitivitat; si això articula l'euroregió; si això, malgrat que sigui un 5 o un 10%, el que sigui, del conjunt de viatgers que el sistema absorbirà, li donarà al conjunt del sistema (port, aeroport, tren de gran velocitat, Zona Franca, ZAL), tot el sistema, si li donarà la potència, la força, la capacitat de dinamitzar econòmicament tot un territori que abasta l'àrea d'influència de la ciutat de Barcelona, tot Catalunya i una euroregió de 15 milions d'habitants.

El GIF ha dit i ha confirmat les promeses de la ministra, que continuava adjudicant els trams de Barcelona a la frontera francesa. Divendres passat, tres trams. Hem passat de dos trams en obres a cinc trams en obres. I ja està instal·lada a Figueres l'empresa que ha de fer el túnel de peatge que ha de comunicar Figueres amb Perpinyà. De manera que el TGV i la voluntat del Govern i dels governs respecte al TGV és que el TGV ve i ve de pressa i més de pressa que no venia, com a mínim en els últims dos anys anteriors. Ve i ve més de pressa.

Segon, la línia 12. La línia 12 és al PDI. La línia 12 està definida en el PDI per al segon quinquenni d'aquest PDI. Tercer, la línia 12 està definida en el seu traçat. Quart, ningú no ha dit que es modificarà i no es modificarà. I, finalment, sí que està dit –i ho repeteixo ara aquí– de la línia 12 prevista en el PDI per al segon quinquenni 2005-2010 no se'n parlarà, pel a que fa a la seva licitació i adjudicació, fins que no estigui molt avançada, paida i pagada la línia 9. Perquè quedi clar que allò que representa té un artefacte financer que ha calgut per definir la línia 9 en un exercici molt complicat i arriscat, que és adjudicar una obra quasi sense projecte, només a nivell de gran projecte...

El president

Honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo... Obliga a afinar fins a un extrem que no es pot ni tan solament arribar a imaginar. Ja em sap greu. Em guardo la resposta a les altres quatre coses per al segon torn. No m'estendré en res més i en el segon torn li donaré la resposta dels quatre punts que em queden per contestar.

El president

Gràcies. Té la paraula per a la rèplica l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

President, honorable conseller. Bé, m'ha dit que no fugiria d'estudi de les diferents qüestions i ja entenc que pel temps, doncs, al final només m'ha pogut contestar dues de les set qüestions que li he plantejat i espero que amb la rèplica o ara, amb la segona intervenció, ho acabi de dir.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Jo no he volgut fer esment en la política d'infraestructures d'àmbit general perquè fa dos dies hi va haver el debat de pressupostos i l'illustre diputat Manel Ibarz ja va fer la intervenció pertinent. I per tant no era qüestió de tornar a reproduir el debat d'aquell moment, no? Però, efectivament, el que és veritat és que les infraestructures d'àmbit general, que no competeixen només al seu àmbit sinó també a les altres conselleries, envers la relació o la referència més propera que tenim, que és el 2003, ha minvat d'un 42% la pròpia inversió aquest any. Per això, quan hem dit que tampoc veiem una política d'infraestructures, home, jo li ho dic perquè el Pla director d'infraestructures viàries de moment encara no el tenim, el nou; el Pla de carreteres es va dir que ja es portaria quan acabi el Pla director d'infraestructures ferroviàries. I, per tant, veiem que, sincerament, en el que són qüestions transcendents i importants de planificació de moment tenim una no-política en política d'infraestructures.

Vostè ha fet abans quatre referències de quina ha de ser la dinàmica del Govern i del seu Departament i al final ha dit: «La quarta, prendre decisions.» I aquesta és la virtualitat d'aquesta interpellació: després fer una moció en la qual hi hagin sis punts o set punts que facin que no només vostè, avui, aquí, ens expliqui què pensa fer o què pensa fer en diferents infraestructures que avui nosaltres l'estem interpellant, sinó a veure què faran els diferents grups polítics d'aquesta cambra, no només els que estem a l'oposició, sinó els que donen suport al Govern. I per això era la virtualitat, perquè vostè aquí m'ha semblat que ha fugit una mica d'estudi, perquè, efectivament, el problema no està en el que vostè pensa, sinó en què pensaran grups com Iniciativa o Esquerra Republicana en els diferents temes en qüestió.

Amb el TGV estem d'acord. Celebro que efectivament es mantingui fins que arribi el 2007 a Barcelona, i el 2006 a Tarragona, que es mantinguin els acords del 2003. I la pregunta és: es mantindrà l'estació intermodal, que és una reivindicació també? Això es mantindrà, sí o no?

Amb el *people mover* hi estem d'acord, també es pot produir internament entre els diferents *fingers*.

I en segon lloc: estudiaran la proposta d'Esquerra Republicana de fer un nou traçat, com diuen ells, el cinquè traçat? Perquè que jo sàpiga formen part del Govern, també, Esquerra Republicana. I ara ha dit que ells proposaran un cinquè traçat. I aquesta és la virtualitat i veurem al mes de setembre o octubre si entrem en aquesta dinàmica.

La línia 12 del metro. Jo he dit allò de la rumorologia perquè efectivament mai des del Govern s'ha sentit i s'ha dit. Però, escolti, els diferents alcaldes bé que li van demanar reunions. Deu ser per alguna cosa; deu ser perquè els havia arribat alguna onda que passava alguna cosa vers la línia 12 del metro. I no entrem en detalls de reunions, que podríem dir que sí, perquè, efectivament, vostè es va haver de reunir, o almenys el secretari de Mobilitat, amb els diferents alcaldes de la zona per explicar-los que no es mouria d'això. El que sí que avui n'hem tret l'entrellat és de la data, i per tant, allò que deien que al 2010 seria una realitat, a mi em dona la sensació que al 2010 no serà una realitat. Bé, escolti,

és un compliment dels compromisos del Pla director d'infraestructures i també dels compromisos que ells en campanya electoral municipal, que ens ho van bategar vint i vint vegades, no es complirà, i això és bo que se sàpiga.

Amb relació a Casserres, nosaltres és l'únic punt de tots els punts que li hem plantejat que no tenim clar el que nosaltres pensem i el que nosaltres fariem si governéssim o donéssim suport a un govern. L'únic punt que, efectivament, traslladem al Govern: que estudiï la possibilitat de veure si podem trobar la millor solució al traçat de la línia Casserres, que és tornar a la proposta primera de l'any 2001, intentant a veure si és possible i econòmicament és viable, i la declaració d'impacte ambiental també ho diu, i és correcta, que es pugui trobar una solució que doni jo crec que sortida a tots, a totes les parts interessades, entre elles Casserres, Puig-reig, Gironella, i els diferents sectors afectats del Berguedà. Jo crec que és una proposta, jo crec que, a més, la poden estudiar, tenint en compte que nosaltres ja donem suport al traçat, a la modificació del traçat que es vulgui fer, com es va aprovar en el seu dia en la Proposició no de llei que es va aprovar aquí, al Parlament de Catalunya.

Queda poc temps... Amb relació al túnel de la Bonaigua, jo crec que nosaltres vam acordar aquí, al Parlament de Catalunya, a instàncies, precisament, del seu Grup, del Partit Socialista, i es va aprovar una proposició no de llei per fer el túnel de la Bonaigua. Sis mesos al Govern, haurien de portar el projecte del túnel de la Bonaigua. Per tant, ja tenen un mandat del mateix Parlament perquè el Govern es defineixi envers el túnel de la Bonaigua.

I ja per finalitzar, el quart cinturó –ara que tenim aquí representants d'Iniciativa. Si vostès donaran suport o diran al seu grup a l'ombra, al Congrés de Diputats, si pensen donar suport a la Proposició no de llei que ha presentat en el Congrés de Diputats amb relació a la no-realització del quart cinturó entre Abrera i Terrassa. A veure si efectivament vostès es posicionaran en aquest cas, o almenys –ho torno a reiterar– al seu grup a l'ombra al Congrés li donaran l'instrument que votin en contra, a favor de l'Abrera i Terrassa.

I ja l'últim punt que quedava, que era amb relació al túnel d'Horta. He hagut de fer un reguizell..., perquè al final no sabem molt bé com quedarà el túnel d'Horta, no sabem si serà només de transport públic, privat, rodat, només de ferrocarrils. Jo crec que és una demanda que hi ha a la ciutat de Barcelona per descongestionar el túnel de Vallvidrera, el nus de la Trinitat i la Ronda de Dalt. I també voldriem que l'honorable conseller ens donés el seu capteniment envers aquesta obra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. L'honorable conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies. Senyor diputat, túnel d'Horta, descongestionar túnels per congestionar la ciutat? Descongestionar tú-

nels per congestionar la ciutat? El criteri del Govern és que el túnel d'Horta no és una prioritat, que si ho fos seria per transport ferroviari i que si haguéssim de decidir entre el túnel d'Horta i el túnel de la B-500, el de la Conreria, el Govern optaria pel túnel de la Conreria. Però avui sobre això no hi ha cap decisió presa, la voluntat del Govern és que, respecte al túnel d'Horta, no és una prioritat, no el farem i si s'hagués de fer seria com un túnel ferroviari.

Túnel de la Bonaigua. El Govern tindrà l'any 2005 un projecte, però el Govern no té pressa per fer el túnel de la Bonaigua. El Govern farà l'any 2005 la millora de tota la carretera des d'Esterrí fins a Salardú amb una inversió que ronda els 80 milions d'euros. Projecte que té acabat i que licitarà l'any 2005, previsiblement pel mètode alemany.

Quart cinturó. El Govern en el pacte de Govern no parla del quart cinturó, i el Govern entén que allò que s'ha entès com a quart cinturó, entenent-lo com una quasi serp que s'allarga fins quasi el final del Penedès i fins quasi la comarca de la Selva, no és ben bé la solució que cal. Entre altres coses perquè, definida com a tal, no resol cap dels problemes de comunicació entre les poblacions del Vallès Oriental i del Vallès Occidental i dels seus respectius polígons industrials. De manera que el Govern negociarà amb el Govern de l'Estat que es faci –que es faci– l'autovia Abrera - Terrassa, que es faci amb un traçat consensuat, que no es faci la prolongació al Penedès, i que de Terrassa o de Sabadell fins a Granollers i més enllà, es busquin fórmules alternatives millorant la xarxa comarcal de carreteres, que perfeccionin la intercomunicació dels polígons industrials de manera que resolgui problemes de mobilitat immediata, no uns problemes suposats de mobilitat de llarg recorregut, que, en tot cas, s'abordaran per un altre costat.

Casserres. No cal, escolti, el Govern ja ha dit el que farà, i, per tant, quan arribi l'hora de votar la Moció aquí, ja estarà a informació pública el nou traçat del tram, que el Govern ha decidit no fer en el traçat de l'orella i que torna a la solució del desdoblament. Està fet, està dit, està fent-se el projecte i entrarà a informació pública. No solament això, sinó que el Govern s'ha reunit amb diputats i diputades del territori, amb alcaldes i alcaldesses del territori, amb plataformes diverses del territori, defensors de l'accés a Berguedà oest i contraris a determinats traçats, i el Govern que ha decidit no fer l'orella i que ha decidit començar les obres per les dues puntes –i ja ho ha fet i s'està fent–, en el tram Puig-reig - Gironella, traurà a informació pública el nou traçat i el començarà abans no hagin acabat les dues puntes que ha començat ara.

I pel que fa l'accés a Casserres, tenim un compromís, que és: trobar un accés millor que l'actual i que no produeixi cap dels efectes negatius sobre el territori que produïa l'accés que preveïa l'orella o l'accés d'una nova carretera. De manera que si com diu Casserres no és una bona solució l'accés per Puig-reig, si tampoc no ho és una carretera nova, potser hi ha una tercera solució que és per Gironella. Potser hi ha una tercera solució que és per Gironella, però aquest Govern que ha dit «no a l'orella», no reproduirà el debat de l'orella en l'accés a Casserres, sinó que buscarà el consens amb el territori

i els poders locals i la representació popular en aquest territori fins arribar a una solució que, pel traçat principal i per l'accés a Casserres, preservi els drets de la gent de Casserres i no malmeti cap dels drets territorials i ambientals del conjunt del territori.

I no hi ha res del que jo he dit –res– que l'autoritzi a pensar que, si està en el segon quinquenni, la línia 12 no es farà al segon quinquenni. Ara, jo el que li he dit és el següent: per evitar frustracions, per evitar parlar de coses que no són una realitat immediata, si és per al 2006-2010, de la línia 12 no se'n parlarà, tot i que el projecte estarà acabat. Del projecte, no se'n parlarà fins que no s'hagi acabat o estigui molt avançada i garantit el ple finançament de la línia 9. I també li puc dir amb tota claredat que aquest Govern no licitarà la línia 12 que no tingui garantit el pagament de la línia 9.

El vicepresident primer

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Respecte a la qual –i acabo, senyor president–, sent una obra de 300.000 milions de pessetes, pel que fa a la infraestructura, i de 50.000 milions de pessetes, pel que fa als trens, a dia d'avui encara no hi ha ni un duro en cap dels pressupostos presents i passats que hagi aprovat mai aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Hem acabat les interpellacions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions amb les diputacions de l'àmbit territorial de Catalunya (tram. 302-00051/07)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions amb les diputacions de l'àmbit territorial de Catalunya. La presenta el Grup de Convergència i Unió i per a la seva exposició té la paraula l'honorable diputat senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció, com vostès saben, és subsegüent a la interpellació que es va fer en el passat Ple amb relació a un fet puntual del Govern de Catalunya, del Govern de la Generalitat, pel fet de la signatura d'un conveni entre la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya i pel qual hi havia una sèrie d'obligacions i de compromisos que vinculaven la Generalitat de Catalunya, que, des del nostre punt de vista, no s'havien fet des de la correcció jurídica, però també des del procediment, la sensibilitat i l'esperit municipalista que, em permeto recordar, van signar els partits que formen part del Govern tripartit en el saló del Tinell.

Voldria llegir, si m'ho permeten, unes frases molt breus que estan incorporades en l'Acord per a un govern catalanista i d'esquerres de la Generalitat de Catalunya, que des del meu punt de vista es contradiuen, i, per tant, en aquesta signatura d'aquest conveni hi ha un flagrant incompliment d'aquest Acord del tripartit amb relació a la signatura d'un conveni amb la Diputació de Barcelona i el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Diu, l'Acord del Tinell: «La vocació i tradició municipalista del Govern obliguen a fixar unes bases sòlides de col·laboració entre la Generalitat i els ens locals en benefici dels ciutadans; adoptar mesures que acabin amb anys de malfiança, que facilitin una col·laboració lleial entre nivells de govern, millorin l'eficàcia i l'eficiència de les seves actuacions i portin al reconeixement ciutadà del paper positiu que tenen totes les administracions.» I una altra frase, que diu: «Cal posar fi a l'enfrontament entre les xarxes institucionals i d'equipament paral·leles, inaugurant una política de col·laboració i concentració dels recursos pressupostaris disponibles.»

Aquests dos punts que jo llegeixo, d'acord amb la compareixença del conseller en la interpellació passada, posen de manifest el fet que el Conveni signat entre la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona preveu en paral·lel dos procediments d'ajut al món local: un, el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya i, dos, la preservació del que està fent la Diputació de Barcelona a través de la xarxa de municipis i dels anteriors instruments, com el PCAL, etcètera.

Si aquí diu «acabar amb les xarxes institucionals i d'equipaments paral·lels» i la Generalitat de Catalunya signa un conveni amb la Diputació de Barcelona que permet la vigència d'aquests plans paral·lels, entenc que és un incompliment flagrant de l'Acord del Tinell.

Poso de relleu això per justificar la Moció que es presenta, en la qual es demana, òbviament, constatar la signatura del conveni referenciat amb relació a un deute històric que la Diputació de Barcelona té amb la Generalitat de Catalunya, no només amb la Generalitat de Catalunya per si, sinó perquè és l'instrument de cooperació únic entre el món local català i la Generalitat de Catalunya, sinó també perquè els municipis de Catalunya deixen de rebre diners en funció de la signatura d'aquest conveni. Per què és això així? Doncs, perquè és cert que la Diputació de Barcelona, que algú podria dir –i que segurament em diran després els il·lustres diputats– que la Diputació de Barcelona ha posat diners al món local, i és veritat que n'ha posat, però la Llei del 87 del Pla únic d'obres i serveis establia la col·laboració de les institucions en aquest Pla únic.

Jo no nego que la Diputació no hagi posat diners en els municipis de Catalunya, no ho nego, però, en tot cas, no ha complert, com es reconeix en el mateix Conveni, els diners que havia de posar amb relació a l'obligació legal que tenia.

I la signatura d'aquest Conveni, des del meu punt de vista, representa una renúncia expressa dels drets, no només de la Generalitat de Catalunya, sinó també dels ajuntaments. I em permeto, doncs, apuntar que la Generalitat de Catalunya ha renunciat als drets dels municipis en el seu nom.

Crec que és un mal conveni, crec que no respecta ni els ajuntaments ni la institució mateixa de la Generalitat de Catalunya, ni la justícia, perquè hi ha un munt de sentències en contra de la Diputació de Barcelona perquè faci l'aportació a aquests diners al Pla únic d'obres i serveis. I, per tant, també, estan feliços així, està bé que estiguin feliços que sigui així, però en tot cas permeti'm que la meua opinió sigui contrària al que vostès diuen que no és així el compliment de la Llei, no és així l'esperit municipalista que vostès diuen en l'Acord del Tinell, i per mi, doncs, representa un frau als municipis, com vaig dir l'altre dia.

Jo sé que vostès votaran en contra d'aquesta Moció, sé com la votaran. També celebro –també celebro– que el Partit Popular, de tant en tant, doncs, ens demostrï la simpatia, la similitud, tota aquesta sinergia amb els socialistes, amb el Partit Socialista, en relació amb el món local català. I, per tant, és bo que el Parlament de Catalunya es pugui pronunciar en contra del municipalisme català, en contra de l'aportació de diners, de recursos importantíssims... Aquí hi ha un munt d'alcaldes, il·lustres alcaldes, que vostès saben la necessitat que tenen, vostès, de diners, i, per tant, com que sé que això, doncs, li fa molta gràcia, espero després que vostès justifiquin el vot en contra d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pelegrí. Ha presentat esmenes el Grup Popular; en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Senyores i senyors diputats, honorable senyor Pelegrí, li he de dir que quan el Grup Parlamentari Popular i el Grup Parlamentari Socialista coincideixen darrerament és estrictament un tema de casualitat i no de voluntat.

Dit això, els he de dir que hem presentat una sèrie d'esmenes en aquesta Moció perquè..., segurament, als diversos grups parlamentaris de la cambra, els sorprendrà, perquè estan amb un altre tarannà, però el Grup Parlamentari Popular creu que les relacions institucionals cordials, la definició clara d'un marc competencial sense canvis constants, el fet que les competències estiguin clarament definides i la gent que té la responsabilitat de governar es dediqui a governar en comptes de tirar-se constantment els plats pel cap o dedicar-se constantment a discutir sobre les regles del joc i què és fora de joc i què no és fora de joc, en comptes de fer el que les administracions tenen per fi, que són les competències que han d'exercir, nosaltres, a diferència d'aquells –la majoria de vostès– que creuen que el marc competencial ha d'estar constantment en discussió i que tot és canviàble i que res és definitiu, nosaltres creiem que és una bona notícia. I per això, per una qüestió de filosofia de fons i de forma, en aquest cas hem de dir que no coincidim amb la proposta de moció de Convergència i Unió, i per això hem presentat una sèrie d'esmenes.

No volem discutir avui sobre la vigència o no de les diputacions provincials ni la Diputació de Barcelona, que aquesta no és la qüestió; la qüestió de fons d'avui és discutir si el model que s'ha trobat per millorar el finançament de certs projectes locals és bo o no és bo. I en principi, en relació amb el que abans teníem, que eren plets constants, l'acord a què s'ha arribat, sense ser perfecte, és una millora que permet als municipis finançar més alguns dels projectes a què ells es presenten en el seu moment quan es convoca el PUOSC.

No he comprès gaire la Moció del Grup de Convergència i Unió, perquè, que jo sàpiga, el mateix Grup de Convergència i Unió està format per bastants alcaldes, i també, que nosaltres sapiguem, cap dels alcaldes i dels ajuntaments del Grup de Convergència i Unió ha renunciat mai a participar en els plans ni del PUOSC ni del que abans era el PCAL, que ara és la Xarxa Barcelona de la Diputació. I no sé jo, honorable diputat, si algun dels seus diputats potser no és a la sala pensant: «Miri, jo, en això, millor faig un 'quita, bicho', perquè no em convé gaire... (rialles), no em convé gaire, a mi, que en aquesta Moció se'm vegi votant a favor d'aquest assumpte.»

En tot cas, el segon punt de les nostres esmenes, per tant, el que fa és dir aquella dita tan catalana, ja que som gent tan pactista, que és millor un mal acord que un bon plet. I en aquest cas estem davant, doncs, d'una pràctica de fer allò que és possible, i, per tant, sense tirar coets sobre el que ha sigut l'acord entre la Diputació i la Generalitat, creiem que, bé, que alguna cosa hem avançat.

Sí que hem de dir que el conveni té algunes coses que no ens acaben d'agradar del tot. Per exemple, estem davant d'un cert concert de la confusió amb relació al que és el marc legislatiu de cooperació local i de finançament del futur a Catalunya, perquè el mateix president de la Diputació, que, que jo sàpiga, és també membre del tripartit –com a mínim per ara–, ha vingut a dir –dic «com a mínim per ara» perquè sembla que no està d'acord amb re del que diu el Govern de la Generalitat, i un l'escolta a les entrevistes del diari i el llegeix, i se'l veu com un combatiu alcalde en contra de la política de la Generalitat–, doncs, ve a dir que no està gaire d'acord amb les propostes de futur que fa –per ara només a nivell d'eslògan, no de praxi legislativa– el Govern de la Generalitat.

I estem davant d'un cert concert de la confusió perquè el dia 27 de juny una nota de premsa del Grup d'Esquerra Republicana deia que Esquerra proposarà en el seu congrés el traspàs de competències dels ajuntaments cap a la Generalitat, cosa que suposo que, també a vostès, els deu generar, entre Socialistes i Esquerra, alguna mena de problema.

Finalment, també ens preocupa i voldríem que existís un compromís clar per part del Govern de la Generalitat en relació amb una qüestió que ens sembla cabdal i que és el fet que els diners de més que aporta la Diputació de Barcelona per finançar el PUOSC no poden ser diners regalats a la Generalitat, que no serveixin per incrementar el fons del PUOSC, sinó que hauria d'haver-hi un compromís clar per part del Govern de la Generalitat que els diners que aporta la Diputació de Barcelona per

finançar el PUOSC se sumaran al fons de diners ja previstos en el pressupost en el futur.

No només per a aquest any –i amb això acabaré–, sinó també perquè, com vostès deuen saber, l'acord diu que les aportacions de la Diputació es calcularan sobre els seus ingressos ordinaris, i, per tant, ha de quedar clar que això no és una aportació que minva els recursos que fins ara dedicava la Generalitat a finançar el PUOSC, sinó que és una suma, i hauria de quedar clar –i això és el que els demanem– el seu compromís, el compromís del Govern que en el futur, si els ingressos ordinaris de la Diputació baixessin, en el mateix sentit s'incrementarien els recursos...

El vicepresident primer

Senyor López...

El Sr. López Alegre

...que el finançament aporta a la Generalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. Els grups, per posicionar-se, que no han presentat esmenes. En nom del Grup Socialistes Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, veig que és un debat força animat, les posicions estan a flor de pell... I és lògic que sigui així, perquè la Moció ve a rebel·lar-se, per dir-ho d'alguna manera, contra un acord institucional –un acord necessari, d'altra banda–, per fer possible la filosofia de la Llei del 87: que hi hagi un pla únic d'obres i serveis, que s'havia aconseguit amb algunes diputacions, i és ben cert que pels trenta-tres recursos –recíprocs, a més– que hi havien entre una institució de Catalunya com la Diputació de Barcelona i el mateix Govern de la Generalitat, doncs, no s'havien pogut incorporar recursos suficients per fer factible aquesta unificació del marc de finançament de les inversions dels municipis.

Per tant, un acord necessari, un acord que es basa en la plena legitimitat, i és un senyal de respecte i de lleialtat institucional entre les parts, i que, amb una valoració subjectiva de quins haurien de ser els imports passats que s'hi haurien d'incorporar, algú diu que haurien de ser de l'ordre de 500 milions de pessetes. Però, fruit del pacte –tots diem que el pacte és una virtut que tenim els catalans–, s'han fixat en 34 milions d'euros, aquests endarreriments; s'han fixat i s'han signat, i es pagaran en set anys –es pagaran en set anys.

Hi ha una incorporació de 6,5 milions d'euros, que és equivalent a la del conjunt de les altres diputacions, la qual cosa ha permès que 60 milions d'euros s'incorporin als municipis a través del Pla únic, i fa saltar en quatre anys, dels 267 milions que gestionava l'honorable diputat que abans m'ha precedit, a 449 en quatre anys. Jo crec que el balanç és positiu, no?

És positiu perquè es fixa una quantitat d'endarreriments legítimament acordada per ambdues parts, es fixa una aportació anyal actualitzable, tal com s'ha dit abans. La qual cosa no treu..., i fins i tot les sentències que vostè coneix tan bé com nosaltres, o vostès, tots, coneixen perfectament, diuen que ha de ser una aportació, hi ha d'haver un mínim d'aportació, però no fixen quin n'ha de ser l'import. I, per tant, es poden dedicar altres recursos a plans específics que tenen totes i cadascuna de les diputacions, també, per a altres segments d'inversió als municipis dels seus àmbits territorials.

Però aquest acord resol una altra qüestió que és molt important i que estava latent, de fet està latent en tot el món municipal, i és quina és l'adjudicació del marc competencial que té cadascuna de les institucions catalanes. I vostès saben perfectament que cada any la Diputació de Barcelona utilitza i, per tant, extreu dels diners que podria enviar als ajuntaments un total de 115 milions d'euros en competències anomenades «impròpies», competències que en la seva major part hauria d'assumir el Govern de la Generalitat. Doncs bé, s'ha creat una comissió institucional, s'han marcat unes fetes temporals i s'ha marcat un calendari d'assumpció perquè aquests recursos es puguin incorporar en un futur als plans d'inversió adreçats als ajuntaments. I això és una molt bona notícia, perquè el que fa és clarificar el rol de cadascú. Jo crec que tots els grups n'haurien d'estar del tot orgullosos, que el pacte ha triomfat pel damunt del, jo diria, perpetu enfrontament que dues de les institucions més importants de Catalunya tenien al llarg dels anys.

La realitat és tossuda, però és així: més recursos per als ajuntaments, per als òrgans locals, més que altres vegades; la fi, la finalització d'un conflicte institucional que ja durava massa, i, en definitiva, també un compromís per part de la Generalitat que en el futur disseny de la nova organització territorial de Catalunya, que ha de reforçar necessàriament l'Administració local, s'acabi de rematar, per dir-ho d'alguna manera, quin és el llinyar competencial de les institucions territorials i quines són les competències que ara exerceixen aquestes institucions i hauria d'exercir plenament –hauria d'exercir plenament– la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Miri, senyor Pelegrí, aquesta és una moció que, d'entrada, ens sembla antiquada; antiquada per la mentalitat, eh?, sí, per la mentalitat. Perquè, és clar, aquest enfrontament eixorc, aquest balafiar recursos, balafiar esforços, il·lusions, esperances, al qual hem assistit aquests darrers vint-i-tres anys, barallant-se les institucions, que, en fi, ens ha portat moltes vegades un doblatge d'això, d'esforços i de recursos, però al mateix temps també moltes decepcions, ha comportat pre-

cisament, doncs, que ens hàgim passant mitja vida barallant-nos per competències, amb una visió sectària i partidista del país... «Aquests tindran subvencions perquè són dels meus, i aquells, me'ls miro d'una altra manera perquè són dels altres.» Miri, només cal escudellar una mica en els anteriors plans d'obres i serveis per veure com es donava el Pla d'obres. I, no ho sé, jo, potser és per ingenuïtat, però potser em puc preguntar si és que la Diputació de Barcelona no donava aquests diners a la Generalitat per la manera que s'atorgaven els recursos. (*Remor de veus.*) Potser; no ho sé –ho pregunto.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Miri, el que no es pot fer és venir aquí i exigir, per exemple, com fa vostè, el compliment íntegre del deute pendent de la Diputació, com si la Diputació de Barcelona –i jo no sóc un entusiasta de les diputacions, evidentment– no fos una institució catalana, com si estiguéssim parlant dels papers de Salamanca. Escolti, que aquests diners..., és que no han anat als catalans, aquests diners de la Diputació de Barcelona? Hem d'estar enfrontant-nos continuament amb aquesta institució perquè és dels altres i no són dels nostres...? Perquè, és clar, si vostè reclama aquest deute, com és que no reclama el deute històric que, per exemple, té la Diputació de Girona quan la governaven en solitari vostès amb els municipis de les comarques de Girona, que regalaven cada any, *gratia et amore*, 3.000 milions de les antigues pessetes a la Generalitat, i que els treien dels municipis de les comarques de Girona, i que passava a la Diputació de Lleida, i que passava a la Diputació de Tarragona? (*Persisteix la remor de veus.*) No l'hem de reclamar, aquest deute històric? És clar, posats a reclamar deutes, reclamem-los tots.

Però, escolti, a nosaltres, això no ens interessa. Perquè si alguna cosa ha canviat en el paisatge polític és això, i això ho han d'entendre –ho han d'entendre. No estem per barallar-nos entre les institucions. S'ha acabat aquesta visió sectària i partidista del país. Hem d'anar tots a una, perquè totes les institucions són fonamentals i necessàries per al país. I això ho han d'entendre. I no hi entrarem, en aquesta baralla.

Miri, de l'acord..., del conveni que s'ha signat amb la Diputació de Barcelona, doncs, miri, s'han aconseguit 61 milions d'euros, 61 milions d'euros en sis mesos. I això vostè ho qualifica d'«un mal conveni». Doncs, escolti, si en sis mesos s'han aconseguit 61 milions d'euros i vostès en setze anys en van aconseguir 22, ja em diran com l'hem de qualificar, aquesta acció política: un desastre –un desastre. (*Remor de veus.*) No hi ha comparativa possible...

El president

Perdó, senyor diputat. Els recordo que qui té el dret a la paraula en aquests moments és el diputat que està a la tribuna.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president.

El president

I, per tant, la resta hauria de respectar aquest torn.

El Sr. Vigo i Sallent

Miri, hi ha un augment espectacular del PUOS, es dobla gairebé el PUOS de la passada legislatura, amb un tractament equànim de tots els municipis, independentment del seu color polític. Només faltaria dir algunes dades d'algun alcalde de Convergència que veig per aquí la sala, perquè a vostè li ho poguessin reafirmar. I a més a més –a més a més– s'ha fet amb l'acord de la Federació de Municipis i de l'Associació de Municipis, cosa que no havia passat mai. *(Veus de fons.)* No, no, perquè les comparatives –li ho asseguro– amb els anteriors plans d'obres i serveis no resistien una comparació possible com aquesta.

I, per tant, guaiti, si el que pretenen vostès és que ens continuem barallant les institucions, que hi continuï havent aquesta lluita eixorca, que no dona fruits, borda, entre el Govern de la Generalitat i les institucions més representatives, ja s'ho faran, però a nosaltres aquí no ens hi veuran.

Per tant, senyor Pelegrí, li he de dir que votarem en contra d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, el senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, moltes gràcies. *(Persisteix la remor de veus.)* El Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, evidentment, votarà en contra de la Moció per tres raons que intentaré explicar.

La primera és perquè la voluntat de la nova majoria parlamentària, expressada precisament en l'Acord del Tinell, va a buscar el consens i la col·laboració entre les institucions. Nosaltres llegim en sentit contrari del que ho feia el senyor Pelegrí el text de l'Acord del Tinell. Nosaltres entenem que quan «el Govern fomentarà polítiques de concertació entre la Generalitat i les diferents institucions d'àmbit local», això és el que s'ha fet en el conveni, i que quan es diu «posar fi a enfrontaments entre xarxes institucionals», això és el que fa el conveni.

Segona raó. El senyor Pelegrí, en la seva interpellació, havia afirmat, en l'anterior Ple, que aquest acord lesiona els interessos econòmics i financers del món local, perquè suposa una important pèrdua de recursos econòmics. La Diputació no és món local? La Diputació no és Administració local? Els recursos, es pot discutir si han d'anar via PUOS o via directa de la Diputació als ajuntaments, però la Diputació de Barcelona és Administració local i els recursos de la Diputació de Barcelona són del món local.

Però tercera raó, i que per mi potser és la més important. El conveni que s'ha signat té quatre punts. El primer, que em sembla important, és el compromís del

Govern de presentar al Parlament un nou marc legislatiu que reguli la cooperació local i el finançament local, compromís que em sembla significatiu; el segon són les aportacions al PUOS; el tercer, el desistiment d'accions legals, i el quart, el tema de la resituació dels serveis de competència autonòmica a què abans feia referència el senyor Pérez, i es marca que aquest pla de resituació ha d'estar acabat el 31 de desembre del 2005.

Com és sabut, la Diputació de Barcelona ha vingut prestant històricament serveis que no eren propis de l'Administració local, alguns provinents de l'època de la Mancomunitat, de l'època de Prat de la Riba; d'altres provinents de la dissolució de la Generalitat aplicada pel règim franquista i que la comissió liquidadora deia que havia d'administrar la Diputació de Barcelona. En els darrers períodes s'han anat produint alguns traspasos, alguns de significatius com la Biblioteca de Catalunya, com el Museu Arqueològic, incloent-hi Empúries, l'Escola de Biblioteconomia o la Casa Bloc, aquella casa encarregada pel president Macià els anys trenta i que encara constava sota la titulació de la comissió liquidadora franquista de la Generalitat.

Bé, en aquest acord, en aquest conveni, es reconeix que hi ha aquests serveis impropis que suposen 132 milions d'euros anyals, és a dir, gairebé el 25 per cent del pressupost de la Diputació de Barcelona, i s'obre una negociació per traspasar a la Generalitat serveis de psiquiatria, serveis socials, escoles universitàries, parcs naturals, carreteres o l'Institut del Teatre, amb el principi que ja es va aplicar quan es va negociar, per part de la Diputació de Barcelona amb la Generalitat, el traspàs, per exemple, del Museu Arqueològic o Empúries, en què l'aportació econòmica de la Diputació anirà decreixent i anirà assumint-ho la Generalitat per salvar aquests recursos precisament per al món local, que són els que té el pressupost de la Diputació de Barcelona.

Jo també crec que valdria la pena avui tocar molt breument dos mites que jo crec que no es corresponen amb la realitat. Un és el mite de la Diputació de Barcelona com a diputació rebel i contrària als interessos del país i les altres tres diputacions com a diputacions fidels al país.

Jo convido a revisar les competències i els pressupostos de les quatre diputacions. La Diputació de Barcelona, 5.052.000 habitants a la província de Barcelona, 512 milions d'euros de pressupost; les altres tres juntes, 1.652.000 habitants les tres circumscripcions, 247 milions d'euros el seu pressupost conjunt. Em sembla que si mirem el tema de què fa cada diputació, el paper dels patronats de turisme, etcètera, no trobaríem massa el tema del buidatge de les diputacions de Tarragona, Lleida i Girona.

I també em sembla que és un altre mite pensar que hi ha hagut una actitud radical d'oposició de Convergència i Unió al paper que ha jugat la Diputació de Barcelona. Jo recordo que Convergència i Unió va formar part del Govern de la Diputació de Barcelona de l'any 83 al 87 i que en els deu darrers pressupostos aprovats per la Diputació de Barcelona Convergència i Unió no hi ha votat en contra, s'ha abstingut en la meitat, en cinc. Aquests pressupostos que tant vulneraven la rela-

ció amb la Generalitat no van merèixer el vot negatiu del Grup de Convergència i Unió a la Diputació de Barcelona en la meitat de les ocasions.

Finalment, nosaltres –i amb aquest tema serem reiteratius– ens situem en una posició que vol...

El president

Senyor diputat..., perdó, se li acaba el temps.

El Sr. Bosch i Mestres

...que vol situar-se en una posició municipalista, catalanista i d'esquerres.

Nosaltres no ens sentim representats –no ens sentim representats– per la posició de la FEMP ahir dient que primer clar discutir el tema del finançament local i després ja parlarem dels estatuts o de la reforma del Senat. No és aquest el nostre posicionament. Però tampoc és el nostre posicionament el de la confrontació permanent que va tenir el Govern de la Generalitat anterior amb el món local català.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Gràcies. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sobre les esmenes, sí. Gràcies, senyor president. Sobre les esmenes em posicionaré... Ja ho he dit abans una mica, no?: és una oportunitat històrica de veure com el Partit Popular, el Partit Socialista s'alien junts per veure una única... *(remor de veus)* –un moment, si us plau–, una única visió del món local català en contra que hi hagi més recursos. Jo no dic que hi hagi hagut pocs recursos, n'hi ha hagut de recursos –i, al Pla d'obres, jo vaig felicitar el senyor conseller quan estava aquí al davant, perquè és veritat, hi ha un increment important en el Pla d'obres d'aquest any, d'aquest quadrienni–, però en falten més –en falten més. Hi ha vint-i-dues sentències en contra de la Diputació de Barcelona que diuen que ha d'aportar més diners, per una Llei del 87, al Pla únic d'obres i serveis, un pla únic.

Vostè diu: «Escolti, es compleix el pacte del Tinell.» Doncs, digui'm vostè també per què el conveni que signa la Generalitat de Catalunya amb la Diputació de Barcelona garanteix les línies de finançament paral·leles i permet que la Diputació de Barcelona segueixi tenint la xarxa de municipis. Això vol dir un pla únic d'obres i serveis? Això és el compliment del pacte del Tinell? Jo crec que no –jo crec que no. Vostès estan garantint que hi hagi la Diputació de Barcelona, que no es pot comparar amb les altres diputacions...

Senyor Pere Vigo, escolti, si nosaltres hem constatat que hi ha una aportació inferior del que diu la Llei de les diputacions de Lleida, Tarragona i Girona, ho hem impugnat i hem presentat recurs. I ho hem fet i ho hem reclamat, quan havíem de reclamar-ho. Per tant, no ens digui, no ens acusi d'això. Ho hem fet.

I el Pla d'obres s'ha votat per afirmació de la Federació de Municipis i de l'Associació Catalana de Municipis. Molts, molts, molts, en subcomissions, han aportat vots a favor d'això. I estàvem d'acord amb la distribució que es feia, perquè es feia territorialment d'acord. No estem parlant de sectarisme. I si volen parlar de sectarisme, parlem-ne.

I com s'ha distribuït el Feder, per exemple, un criteri absolutament diferent. Els municipis petits..., en el pressupost del tripartit s'anul·len els diners que hi havia per als municipis petits, que també necessiten molt, molt de suport. Escolti, i l'equilibri territorial, i tantes i tantes altres coses.

Escolti, conclusió: es constata la voluntat municipalista d'aquesta cambra negant més recursos als municipis. I, per mi, aquest conveni –i demano disculpes d'entrada– és una abaixada de pantalons del Govern amb relació als diners que fan això. *(Remor de veus.)*

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputats.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

El tema de l'esmena com quedaria, doncs? *(Pausa.)* L'accepta o no, l'esmena? No l'accepta...?

El Sr. Pelegrí i Aixut

No, no, ja he dit que no l'acceptava.

El president

Molt bé, gràcies. Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre les relacions amb les diputacions de l'àmbit territorial de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, no havent-se acceptat l'esmena del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 40 vots a favor i 77 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre.